

CHU KHINH

diễn đàn
LÊ QUÝ ĐÔN
COM

Editor: Tóc gió thổi bay (LQĐ)

Khoản nợ

DIENDANLEQUYDON

hôn nhân

Des by Mía Leo
Team design of diendanlequydon

Khoản nợ hôn nhân

Tác giả: Chu Khanh

Thể loại: Hiện đại

Số chương: 20 chương + 1 PN

Convert: ngọcquynh520

Editor: Tóc gió thổi bay

Poster: Mia Leo

Làm ebook: Mia

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

[Giới thiệu nội dung văn tắt]

Đau đớn mãnh liệt vì yêu không bao giờ biến mất, hận là liều thuốc tê duy nhất.

Cơn nghiện làm hận thù vĩnh viễn không thể bị tiêu trừ, yêu là liều thuốc giải duy nhất.

Mười năm, có rất nhiều chuyện sẽ thay đổi, nhưng cũng có rất nhiều chuyện từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

Tỷ như cô và anh. Diêu Thủy Tinh mười năm sau vẫn cao quý ưu nhã như trước, mỹ nhân lạnh lùng tựa núi băng, tính cách thích nắm trong tay tất cả, dục vọng độc chiếm mạnh mẽ.

Ghét nhất tình huống mất khống chế, bao gồm tình yêu. Vậy mà, mười năm trước cô,

Rõ ràng đã yêu không đến dám yêu, hận không đến không muốn hận, nhưng gặp lại Hạ Viễn Hàng, rung động trong lòng giống như vết thương bị cấu xé ra.

Người đàn ông này lại dám nói muốn trả thù.

Mười năm trước, cô nợ anh một đứa bé. Mười năm sau, anh vẫn muốn ở cô một đứa bé

Nhưng cô và anh cũng đã ly hôn, tại sao anh còn dám leo lên giường của cô?

Ở tuổi hai mươi tám, trong mắt Hạ Viễn Hàng, Diêu thủy tinh không hề cao không thể chạm tới nữa

Mười năm nay, anh đùa giỡn tiền bạc như trò chơi trong bàn tay

Phút chốc khi anh thấy được Diêu Thủy Tinh, ý muốn trả thù bị nổ tung,

Một lòng muốn đòi lại tình yêu mười năm trước với cô, để cô hiểu,

Anh khi đó yêu cô sâu đậm mà anh bây giờ, càng sẽ không buông tay!

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 1

Ai cũng không ngờ, thời gian mười năm qua đi, lần gặp lại sẽ đến bất thành linh như vậy.

Ngày đó thời tiết vô cùng, vô cùng sáng sủa. Nắng mùa đông ấm áp quét hết mấy ngày mưa phùn mưa dầm liên tiếp, nhẹ nhàng khoan khoái từ bên ngoài cửa kính được lau sạch bóng chiếu vào. Nhạc thiếu nhi sôi động, không khí vui vẻ làm cho ánh nắng mặt trời nổi bật lên hết sức rực rỡ, cũng làm cho Diêu Thủy Tinh có thói quen luôn luôn an tĩnh hơi nhíu lông mày nhỏ nhắn lại.

Từ giờ cô vẫn chưa từng đến những nơi ồn ào, huyên náo. Lệ Nhĩ Trác từng nói, nơi có Diêu Thủy Tinh có thể sẽ làm cho không khí cũng đóng băng. Nhưng lúc này, nơi đây không có.

Mở máy sưởi lớn hơn, trên thực tế đã hơi lớn một chút, những nốt nhạc nhảy trong không khí, còn có âm thanh trẻ con cười đùa vui vẻ đủ để làm nét mặt của cô lạnh hơn hơn mấy phần.

- Thủy Tinh, cái này cho nè. - Một cánh tay trắng nõn duỗi qua cầm một con mèo Kitty mặc váy phấn hồng, ngẩng gương mặt cười ngọt ngào có lúm đồng tiền, lạnh lợi khiến cho người ta phải thương.

Diêu Thủy Tinh cúi đầu nhìn gương mặt giống y hệt như đúc từ cùng một khuôn với cô, trong đôi mắt thanh lệ thoáng qua một tia ấm áp. Đưa tay nhận lấy con mèo nhỏ không có miệng của cô bé kia, sờ sờ gương mặt hồng phấn của nó.

Cô gái nhỏ cười ngây thơ rực rỡ, cúi đầu tiếp tục chơi đùa một con Kitty khác trong tay. So với món đồ chơi đắt đỏ tới cực điểm của cô bé, những thứ đồ chơi này chỉ như vài món tùy tiện trong bữa ăn, kỳ thực rẻ

tiền mà bình thường. Nhưng cô bé vẫn chơi rất vui vẻ. Trong thế giới của trẻ con, không có giá cả thế nào, chỉ có thích hay không.

Sợi tóc mềm mại theo động tác cô gái nhỏ xõa ra trên vai nhỏ, có mấy sợi còn buông xuống trước ngực. Mái tóc dày làm nổi bật lên khuôn mặt trong sáng đáng yêu. Con người đen nhánh lúc này nghiêm túc nhìn chăm chăm món đồ chơi trong tay. Lông mi dày đậm tạo thành một bóng râm ở trong tầm mắt. Bởi vì cúi đầu cho nên lúc này cũng không thấy rõ được ngũ quan, chỉ thấy trên khuôn mặt trắng nõn giống như sữa tươi hiện ra nốt nà, hồng hồng. Chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta muốn đưa tay cấu lên một cái.

Cô bé loay hoay đùa nghịch món đồ chơi, thỉnh thoảng nhào lên trước liếm kem trong ly một cái, mặt được thỏa mãn cong cong lên.

Diêu Thủy Tinh cầm khăn giấy trắng tinh trên bàn lên lau môi vì bị tham ăn mà dính kem của cô bé. Đứa bé ngẩng đầu, nhìn cô cười hồn nhiên một tiếng: "Thủy Tinh tốt nhất!"

Khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp này làm Diêu Thủy Tinh thấy đau trong lòng.

Một tiếng trẻ con cười lạnh ở bên cạnh vang lên, đây là một cậu bé vẫn luôn không nói gì ngồi ở bên cạnh. Cậu ta miễn cưỡng ngồi ở đó cầm PSP trong tay chơi, ngay cả đầu cũng lười phải ngẩng lên. Mà đồ ăn trước bàn cậu ta cũng sớm đã mất hết khí nóng, rét lạnh, từ đầu tới cuối ngay cả khế chạm cậu ta cũng xem thường.

Biết anh đang cười nhạo mình, miệng nhỏ xinh đẹp của cô bé cong lên: "Ghét anh nhất!"

"Tiểu Vũ, không thể không lễ phép." Diêu Thủy Tinh vỗ vỗ tóc mềm mại của cô bé.

Diêu Tri Vũ biết điều gật đầu, sau đó đưa tay kéo ống tay áo anh trai: "Anh, em muốn qua bên kia chơi." Ngón tay chỉ ra khỏi nhà hàng đặc biệt, là khu vui chơi trẻ em. Ở đó có không ít trẻ con đang chơi đùa bên trong, đùa nghịch vui vẻ.

Ngay cả đầu cậu bé cũng không ngẩng lên, không thèm quan tâm đến ý cô bé.

"Anh, anh." Cô bé dùng sức kéo cậu bé, kéo tay cậu khỏi máy chơi game.

Cậu bé ngẩng đầu cau mày trừng cô, đó là gương mặt giống như đúc với cô bé. Có điều lạnh lùng hơn, càng thêm giống Diêu Thủy Tinh. Hai khuôn mặt xinh đẹp như vậy hiện ra cùng lúc, hiển nhiên thấy rõ lực sát thương! Mọi ánh mắt trong nhà hàng đều vô ý nhìn chăm chăm về phía này, lúc bé trai ngẩng đầu có thể nghe rõ tiếng hít thở của phái nữ ở bàn bên.

Ngũ quan xinh đẹp, trên khuôn mặt bé gái là tinh xảo, trên khuôn mặt bé trai lại là anh tuấn, nhất là dáng vẻ cậu bé hơi nhú lông mày, quả thật làm say mê cả một đồng phục nữ, lực sát thương không hề bình thường!

"Phiền."

Ngay cả giọng nói chuyện cũng mười đủ mười phong cách của Diêu Thủy Tinh.

"Thủy Tinh. . . . ." Cố ý kéo dài giọng điệu, bên trong chứa vô vàn uất ức, Diêu Tri Vũ lay lay tay của cô, tội nghiệp nhìn Diêu Thủy Tinh.

Dưới ánh mắt đó ai cũng không thể không động lòng, nhất là Diêu Thủy Tinh đối mặt với bọn họ sẽ không thể không mềm lòng.

"Diêu Tri Cảnh." Diêu Thủy Tinh lạnh lùng gọi tên cậu bé.

Cậu bé ngược mắt, nhìn cô, hai người cùng im lặng không nói gì, nhìn thẳng thật sâu vào mắt nhau. Hai phút trôi qua, núi băng nhỏ không địch lại sức dồn ép của núi băng lớn. Trong mắt cậu bé thoáng qua một tia không kiên nhẫn nhưng vẫn để PSP xuống, đứng dậy kéo Diêu Tri Vũ về mặt vui vẻ đi tới khu trò chơi.

Ai cho cậu biết, người cậu yêu nhất trên đời này nếu không phải là Diêu Thủy Tinh thì còn có thể là ai đây?

Diêu Thủy Tinh nhìn này hai thân hình nhỏ nhắn, trong mắt có thỏa mãn. Cuối cùng cuộc đời cô vì có bọn chúng mà trở nên không hoàn toàn đều là khổ sở. Nhiều năm như vậy, có cái hai đứa nhỏ này làm bạn, cô vượt qua những ngày khó khăn nhất, cho nên cô thương bọn chúng, yêu hơn cốt nhục.

Hiện tại, chỉ ngồi ở đây nhìn bọn chúng cô cũng đã cảm thấy yên bình, yên bình mà cô yêu thích.

***

Điện thoại đặt trên mặt bàn truyền đến rung động nhẹ nhẹ, là trợ lý Tào Hân của cô. Ngược mắt liếc nhìn hai đứa bé chơi rất vui vẻ ở khu trò chơi, trên thực tế chỉ có Diêu Tri Vũ chơi cực kỳ vui vẻ, cô nhận điện thoại.

"Diêu Thủy Tinh."

Giọng Tào Hân bình ổn vẫn rõ ràng như cũ ở nơi âm ỹ: "Giám đốc, báo cáo vốn đầu tư của công ty Thế Thành năm năm gần đây tôi chỉnh sửa xong rồi, một phút trước đã gửi cho ngài."

"Biết rồi."

Mở PDA ra, thấy lá thư vừa được gửi tới trong hòm thư, con số trong đó làm mắt cô sáng lên. Để qua một mảng con số màu xanh lè là có thể thấy được lịch sử mười năm của công ty lão luyện, có biết bao là bước đi gian nan! Thân là trợ lý của cô, Tào Hân vô cùng hiểu, gần đây cô vẫn luôn quan tâm đến dự án thu mua này, mặc dù hôm nay Diêu Thủy Tinh nghỉ phép nhưng cô vẫn muốn báo cáo sớm. Tào Hân chỉnh sửa xong tất cả trước tiên lập tức điện thoại cho cô.

Diêu Thủy Tinh càng ngày càng hứng thú đối với trò chơi với các con số này. Năm đó sau khi cô lấy được học vị tiến sĩ, vẫn ở lại Thụy Sĩ quản lý chi nhánh của Diêu Thị ở châu Âu. Một tháng trước bị Diêu Dật Châu gọi về Đài Loan, bởi vì tổng tài Diêu Dật Châu của Diêu Thị dự định cùng vợ yêu định cư ở Thụy Sĩ, hoàn toàn buông tay sản nghiệp ở khu vực châu Á giao cho cô quản lý.

Cô là loại người theo chủ nghĩa siêu cấp hoàn mỹ, toàn tâm toàn lực làm việc, làm thêm giờ đến đêm khuya hoàn toàn là chuyện thường như cơm bữa! Mà thành tích dĩ nhiên là chói sáng. Chi nhánh ở châu Âu do cô quản lý, ba năm liên tục đều có thành tích là tập đoàn đứng hàng đầu, ngay cả Diêu Dật Châu luôn luôn bắt bẻ trong công việc, đối với cô cũng không nói qua một chữ. Tất cả thành viên của hội đồng quản trị cũng đã âm thầm nhận định Diêu Thủy Tinh chính là người lãnh đạo kế nhiệm của Tập Đoàn Diêu Thị! Mặc dù trẻ tuổi nhưng từ nhỏ cô đã đi theo học tập bên cạnh Diêu Dật Châu. Vài chục năm nữa, tư cách và kinh nghiệm cộng với năng lực của cô đều sẽ làm cho người ta tin phục.

Lần này cô nhìn trúng công ty Thế Thành, đây là chuỗi khách sạn lâu năm mọc nối với nhau, năm đó đã từng một thời huy hoàng nhưng bởi vì là công ty của cả gia tộc, thành viên rôi ren, nội bộ chỉ lo tranh quyền đoạt lợi, đấu đá lẫn nhau, hoàn toàn không chuyên tâm trên phương diện quản lý và phát triển cho nên mấy năm gần đây thua lỗ đặc biệt nghiêm trọng.

Chẳng qua là Diêu Thủy Tinh nhìn trúng nền tảng vững chắc của nó, hơn nữa rất nhiều khách sạn có vị trí cũng không hề tệ vì vậy cố ý muốn thu mua. Gần đây bỏ rất nhiều tâm tư vào vụ thu mua này, đối với công ty này

cũng là tình thế bắt buộc. Có điều cô cũng biết đương nhiên trở ngại của vụ thu mua này không nhỏ, trước không nói Đồng Sự Trưởng mới nhậm chức của Thế Thành Phương Minh Gia không muốn buông tay, còn có một tập đoàn AT cần thật chặt Diêu Thị không buông.

Trụ sở chính của AT ở Âu châu, cũng có sản nghiệp khách sạn tài năng kiệt xuất. Mấy năm nay tranh đấu nhiều lần với Diêu Thủy Tinh đều thua trận cho nên đối với Diêu Thị vẫn canh cánh trong lòng, coi là kẻ địch của mình, lần nào cũng không tiếc vốn gốc giành dự án với Diêu Thị. Chẳng qua cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng thành công.

Với những oán hận này, lần này AT vừa ra giá lập tức đã thấy chói sáng. Ném ra một số tiền lớn đã sớm vượt quá xa giá trị của một công ty như vậy để thu mua công ty đó. Họ làm như vậy, có lẽ không phải vì kiếm tiền mà chỉ vì muốn nhanh chóng đả kích được Diêu Thị.

Xưa nay trong buôn bán, dùng giá tiền cạnh tranh từ đầu đến cuối đều là ngu xuẩn, bỏ vốn hại người, tổn nhân bất lợi kỷ (thiệt hại về người mà không thu được lợi gì), Diêu Thủy Tinh hoàn toàn không thêm làm chuyện như vậy. Xem ra, muốn hạ công ty này cần phải dùng biện pháp khác.

Đầu ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn một chút, đôi mắt không tự chủ lần nữa nhìn về phía hai bảo bối trong khu vui chơi thiếu nhi kia. Có Tiểu Cảnh ở đây thật ra thì cô không cần lo lắng gì cả, huống chi cô cũng biết rất rõ Tiểu Vũ cũng không phải là thuần lương vô hại như nhìn qua ở bề ngoài! Chỉ ra đời muộn hơn so với Tiểu Cảnh sáu phút, bọn họ đều là đứa bé của Diêu gia, thật ra thì bản chất hợp thành một. Nhưng loại lo lắng đó không phải là do lý trí mà tự nhiên cứ không yên lòng vậy thôi.

Cho tới giờ Diêu Tri Cảnh luôn cho rằng kiêu vui chơi này là hành động ngu ngốc muốn chết, chẳng thêm ngó tới, nhưng lần này miễn cưỡng tới chơi với em gái. Cậu đứng ở một bên nhìn Tiểu Vũ chơi cầu trượt, trong đôi mắt không hề có kiên nhẫn nhưng vẫn có bình tĩnh.

Nhìn chăm chú vào bọn chúng, lòng của cô trở nên nhẹ nhõm. Cô vẫn tin bọn chúng là món quà tốt đẹp nhất trời cao ban cho cô!

Hiếm khi có thời gian nhàn nhã, trong cuộc sống của Diêu Thủy Tinh, ngòi thế này ở đây, không có công việc phiền nhiễu thật sự là khó thấy. Đôi mắt trong veo tùy ý quét qua đường phố náo nhiệt bên ngoài, xuyên thấu qua cửa kính thủy tinh khổng lồ sát đất nhìn người đi đường đi qua đi lại bằng nhiều thêm mấy phần vội vàng.

Một giây kế tiếp khi đang chuẩn bị thu hồi tầm mắt, cô, nhìn thấy anh.

Vận mệnh luôn là như thế, lựa chọn lúc ta không có chuẩn bị nhất, cho ta bất ngờ.

Trước giờ Diêu Thủy Tinh chưa từng nghĩ đến sẽ gặp lại người đó. Mười năm năm tháng, rất nhiều chuyện đều đã thay đổi bao gồm cả anh.

Không còn là người thanh niên u sầu mà tối tăm trong trí nhớ đó, Hạ Viễn Hàng mười năm sau đã biến thành một người đàn ông thành thực, thành thực đến mức. . . . . đã làm người chồng, người cha.

Đôi mắt cô bởi vì nhìn thấy đứa bé anh ôm trong khuỷu tay mà lạnh mấy phần. Đầu ngón tay trắng tinh gõ lên mặt bàn sạch sẽ bóng loáng, xinh đẹp giống như cánh hoa, môi màu hồng mím thật chặt.

Chưa bao giờ nghĩ tới có thể nhìn thấy anh như vậy, nhìn anh một tay ôm một đứa bé trai, một tay khác còn dắt một đứa bé khác. Nhìn thấy trên khuôn mặt xa lạ mà lại quen thuộc của anh vào giờ phút này là nhẹ nhõm và thương yêu.

Đẩy cửa lớn ra, tuyên bố sự thật bọn họ lại ở chung trong cùng một nơi lần nữa.

"Thủy Tinh, Thủy Tinh!" Diêu Tri Vũ ngồi trên ở đỉnh cầu trượt ngọt ngào mà cười, phát tay ý gọi Diêu Thủy Tinh sau đó trượt xuống. Tiếng trẻ con lanh lảnh, bên trong phòng náo nhiệt thật ra thì không tính là rõ ràng.

Cô ngược mắt, đông cứng nhìn vào trong đôi mắt sâu của người đàn ông.

Nhiều năm sau gặp lại, thì ra đúng là chuyện dễ dàng như vậy.

***

Mới trở về Đài Loan, đối với nơi mình sống gần hai mươi năm Hạ Viễn Hàng có một loại cảm giác phức tạp không nói nên lời.

*** Chắc có nhiều người cũng tưởng hồi đó ảnh hơn 20 rồi __

Ra đi mười năm nhưng cảm giác giống như là đi nguyên một thế kỷ, cái gì cũng thay đổi. Thành thị, đường phố, không khí, bao gồm cả người.

Nếu như lần này không phải là vì yêu cầu công việc, anh nghĩ, có thể vĩnh viễn mình sẽ không về lại nơi này. Năm đó vào thời điểm đi, vốn dĩ anh đã quyết định sẽ hoàn toàn ra đi.

Có điều rất nhiều chuyện, cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà thay đổi, tựa như chính anh.

Đi thăm chị gái, lúc này Hạ Di Hàng đã có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn. Chồng rài năng xuất chúng sắc sảo, hai đứa con đáng yêu hơn nữa còn sắp chào đón đứa bé thứ ba. Tuy rằng vì tính cách đã khiến Hạ Viễn Hàng và chị gái chẳng phải quá thân thiết, nhưng máu mủ đúng là rất kỳ diệu, dù ở nước Mỹ nhiều năm lại rất ít gặp mặt như vậy nhưng chị vẫn là người thân của anh. Giống hai đứa cháu(*) nhỏ dễ thương của anh vậy, anh vô cùng thương yêu chúng.

(*) trong bản dịch là cháu ngoại sanh nhưng do đây là bản hiện đại cộng với TG thấy hầu hết người Việt Nam không có phân biệt cách gọi ở chỗ này mà đều gọi chung là cháu nên để cháu thôi.

Có lẽ vẫn còn chút đau xót nào đó bên trong cho nên Hạ Viễn Hàng luôn luôn lạnh lùng có thể nói là ngàn ý trăm thuận đối với hai đứa cháu này. Khi An An nói muốn ra ngoài chơi thì anh rất sáng khoái lập tức mang theo hai anh em bọn họ đến khu vui chơi.

Bách An Duệ năm nay mới bốn tuổi, vô cùng hoạt bát, tính cách hoàn toàn khác biệt với anh trai vừa tròn 7 tuổi. Tính cách Bách Thần Duệ lại giống cha Bách Lăng Phong hơn, yên lặng ít lời. Có điều hai anh em đều thừa kế bề ngoài tuấn mỹ của Bách Lăng Phong, làm mê đắm không ít người.

Cực kỳ có nhân nại chơi với chúng cho tới trưa, An An được đi chơi hưng phấn không thôi, ngay cả trên gương mặt của Thần Thần cũng mang theo nụ cười thản nhiên. Nhìn ra được bọn họ đều vô cùng thích người cậu gặp tương đối ít này.

Đã đến thời gian bữa trưa, dường như trẻ em khó có thể kháng cự lại các thức ăn có lượng calo cao nên khi An An nói muốn ăn MacDonald thì Hạ Viễn Hàng luôn luôn cung chiều bọn họ hoàn toàn không hề phản đối, lập tức xuất phát tới một địa điểm gần nhất.

Tất cả MacDonald trên toàn cầu đều giống nhau, loại không khí náo nhiệt đó Hạ Viễn Hàng chưa bao giờ yêu thích.

Trong tích tắc mở cửa ra đó, âm nhạc như dòng nước chảy đổ xuống, theo thói quen anh nhíu nhíu mày.

"Thủy Tinh, Thủy Tinh!"

Tiếng kêu nhỏ nhất, rõ ràng rất nhỏ bé, rõ ràng đã chìm ngập giữa tiếng người nhưng anh lại nhạy cảm bắt được. Anh cảm hận nhất chính là loại nhạy cảm này của mình, cũng cảm hận nhất chuyện mười năm trước. Trái tim của anh vẫn sẽ đau, dù là chỉ nghe thấy hai chữ. Toàn bộ mười năm qua, chỉ cần nghe hai chữ này, anh vẫn sẽ có một loại cảm giác không thờ nổi.

Biết rõ vĩnh viễn sẽ không phải là người đó nhưng theo bản năng vẫn sẽ đi tìm kiếm bóng dáng của cô.

Có điều lần này, anh không thể ngờ tới, thế mà lại. . . . . tương phùng nơi đường hẹp!

Ánh mắt sắc bén đột nhiên chạm vào đôi mắt trong veo như nước đã từng vô cùng quen thuộc kia.

Thời gian bất động, thế giới dần dần biến mất.

Sau khi trải qua vô số lần thất vọng và đau khổ, lần này, anh, thật sự nhìn thấy cô.

Rõ ràng chỉ có khoảng cách rất ngắn nhưng anh lại có cảm giác như cách cả một đời.

Trong khoảnh khắc đó, anh chỉ nhìn thấy cô, cũng chỉ muốn nhìn cô.

Người đó, cô gái khắc sâu trong máu thịt. Thiếu nữ đã từng thuần khiết trải qua thử thách của thời gian trở nên trưởng thành. Dung mạo của cô vẫn như trong trí nhớ của anh, cao quý mà lạnh lùng, giống như sao lạnh trong đêm đông xa xôi, không bao giờ với tới.

Cô không né tránh ánh nhìn chăm chú của anh, nhìn thẳng anh, đôi mắt thật sâu, không nhìn ra chút cảm xúc nào. Không có bất ngờ, không có tức giận, càng không có bi thương, giống như không phải hai người đã chia xa tròn mười năm mà chỉ đơn thuần là. . . . . người xa lạ mà thôi.

"Thủy Tinh, Thủy Tinh!" Tiếng trẻ con ngọt ngào phá vỡ ánh nhìn nặng nề,

Anh nhìn theo tiếng kêu thấy một khuôn mặt xinh xắn, như bị sét đánh.

Cô. . . . .

Vui mừng khôn xiết qua đi trong nháy mắt tiếp theo là oán hận tràn đầy đất trời, hận đến chết! Tuổi nhỏ vậy, không thể nào. . . . . không thể nào là đứa bé năm đó của họ!

Nhưng khuôn mặt giống nhau vậy, nói là không có một chút quan hệ máu mủ nào với Diêu Thủy Tinh, ai có thể tin được?

Cô kết hôn!

Tim của anh chưa bao giờ lạnh lẽo giống giờ phút này.

"Cậu." An An trong khuỷu tay của anh không thoải mái giãy dụa, giọng trẻ con trong trẻo vang lên.

Các đầu ngón tay nắm chặt từ từ buông lỏng từng chút chút, vẻ mặt Diêu Thủy Tinh vẫn là bình tĩnh mà lạnh nhạt.

An An không hiểu tại sao cậu lại ôm cậu bé đứng ở đây không hề nhúc nhích, mà tay càng ôm lại càng chặt, cậu bé vô cùng không thoải mái.

Đứa cháu nhỏ giãy dụa khiến anh tỉnh táo, Hạ Viễn Hàng thu hồi tầm mắt, vẻ mặt lại cực kỳ bình tĩnh: "An An muốn ăn cái gì?" Bình tĩnh giống như anh hoàn toàn không nhìn thấy cô, bình tĩnh giống như từ trước đến giờ tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

"Cháu muốn ăn mì cá, khoai tây chiên. . . . ." Nói thật nhanh một chuỗi thức ăn ngày thường mẹ luôn không cho cậu đựng vào! Lần này có thể ăn no, cậu tốt nhất!

"Được."

Bình tĩnh dẫn theo hai đứa cháu đi đến chỗ trống. Lúc đi ngang qua bên cạnh cô ngay cả mấy giây dừng lại cũng không có, giống như cả hai vốn không quen nhau, đi qua giống như người xa lạ vậy.

Mà cô cũng không liếc anh một cái.

Bọn họ cũng đã sớm không còn bất kỳ quan hệ gì, cũng đã đoạn tuyệt sạch sẽ mười năm trước rồi.

Nước chảy không lưu dấu.

***

Khói lam nhạt lúc ẩn lúc hiện quán quanh ở đầu ngón tay, ánh sáng mờ ảo tạo ra một bóng dáng bí ẩn.

Hạ Viễn Hàng cứ như vậy đứng bình tĩnh ở cửa sổ sát đất bên cạnh, dưới chân là dòng xe cộ tới lui, còn có cả bức họa ánh đèn rực rỡ, nhưng trong mắt anh chỉ để lại một mảnh mơ màng.

Đưa tay, hít một hơi thuốc lá đã cháy một nửa thật sâu, làm ánh lửa sắp tắt trong nháy mắt đỏ đến chói mắt. Thuốc là vượt lên một bộ phận xúc cảm nào đó, phun ra khói mù mông lung, làm khuôn mặt anh ẩn trong một mảnh thâm trầm.

Điện thoại di động vang lên trong phòng khách, hình như anh không nghe thấy, một chút ý định nhận cũng không có. Sau khi điều thuốc cháy

hết, xoay người, ấn nút bắt điện thoại không ngừng vang lên.

- Ông chủ, đột nhiên anh quăng tất cả mà đi mất, chúng tôi sắp bận đến điên rồi!

Điện thoại vừa kết nối, giọng điệu thần tốc như súng liên thanh của trợ lý Peter của anh từ bên trong truyền đến rõ ràng. Tiếng Anh thật là một loại ngôn ngữ kỳ quái, có thể nói nhanh như vậy mà không cần phải đầu lưỡi.

"Uh`m."

Một chữ nhàn nhạt cũng không cắt đứt nổi nhiệt huyết oán trách của Peter, mấy ngày nay anh loay hoay sắp nổi điên. Sáng hôm nay vừa vào công ty, đừng nói uống cà phê rồi ngay cả thời gian đến nhà vệ sinh cũng không có! Cho nên, anh thật sự cực kỳ nhớ nhung ông chủ của mình. Mặc dù, ừ, có chút trầm mặc.

"Ông chủ, tại sao anh phải nhận vụ Thế Thành? Kiểu vụ nhỏ này có cái gì hấp dẫn anh?" Hơn nữa còn phải chạy đến Đài Loan nhỏ xíu, điểm này không phù hợp với tính cách của Hạ Viễn Hàng!

Ai cũng biết ông chủ Hạ Viễn Hàng của "Viễn" nổi tiếng đào bới, không có thù lao hậu hĩnh đến dọa người thì đừng mơ tưởng mời được anh ấy. Cho nên đối với việc lần này anh ấy phá lệ đáp ứng công ty Thế Thành, tiếp nhận lấy cái công ty thối nát đến không thể thối nát hơn nữa, anh thật sự rất hiếu kỳ. Đừng nói đến số tiền Hạ Viễn Hàng đổ vào, anh ấy đã sớm không để trong mắt rồi.

"Nói chủ đề chính đi."

"Gần mười năm nay Thế Thành đều liên tục thua lỗ, trước mắt công ty muốn thu mua nó có hai cái, một cái là AT của Pháp còn một cái là Điều Thị. AT vì thu mua nó gần đây liên tiếp hành động, bỏ ra một số tiền lớn trên thị trường chứng khoán thu mua số lượng lớn cổ phiếu của Thế Thành.

Xem ra trước mắt hiệu quả coi như không tệ, rang xào làm cỗ phiếu Thế Thành mỗi phần đã tăng 30 đồng. Còn Diêu Thị đối với tình huống này vẫn duy trì thái độ cầm chừng, không có bất kỳ hành động nào." Trước khi đi ông chủ bảo anh thu thập tài liệu về Thế Thành, nhìn xem anh là một trợ lý có bao nhiêu là trách nhiệm nha!

"Ừ."

"Không biết tổng giám đốc của Diêu Thị, Diêu Thủy Tinh rốt cuộc có tính toán gì. Rõ ràng vụ thu mua này vừa bắt đầu là cô ta đưa ra đầu tiên, nhưng AT hành động lớn như vậy cô ta lại có thể một chút tiếng vang cũng không có, thật sự quá kì lạ mà." Peter vẫn nói thầm ở bên đầu kia điện thoại.

Đôi mắt Hạ Viễn Hàng lắng sâu. Cái tên đó giống như nước từ đáy lòng của anh nhẹ nhàng lướt qua, một mảnh xao động.

"Một nửa bên kia trái đất như thế nào?"

"Đã hoàn thành xong rồi, giá cỗ phiếu trước mắt đã ổn định, thiết kế mới phổ biến rất thuận lợi, Ben đã dẫn theo nhóm từ bên kia trái đất trở về."

"Nói với Ben, sau khi nghỉ ngơi một tuần lễ đến Đài Loan."

"A? Ông chủ, anh thật sự vẫn quyết định nhận vụ Thế Thành này?" Lấy chi phí so ra ở những công ty được giữ lại này thật sự không đủ nhìn mà! Lần này ông chủ sao vậy?

Hạ Viễn Hàng thẳng tay nhấn tắt trên điện thoại di động, dứt khoát cắt đứt tiếng nói ồn ào của trợ lý. Ai cũng không ngờ ít nói như Hạ Viễn Hàng lại có thể dùng một trợ lý nhiều lời như vậy!

Cầm ly rượu đặt ở bên quầy bar lên, sắc màu Whisky nguyên chất nhẹ nhàng, không thêm đá mảnh liệt chính là thứ hiện tại anh cần.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, đi thẳng vào. Anh đứng ở đó, hung hăng nhìn chằm chằm mặt tường, nâng ly uống một hơi cạn sạch rượu mạnh trong ly, rồi lại rót đầy.

Cả căn phòng yên tĩnh, tầm mắt của anh giống như mang theo ngọn lửa, chuyên tâm mà tàn ác.

Một hồi lâu, tiếng thì thầm nặng nề phá vỡ không khí đầy áp lực.

"Sao cô dám?" Từng chữ từng câu, giống như cực kỳ vất vả phát ra qua khe hở từ cổ họng.

Rượu đậm đặc một đường từ cổ họng đốt vào trong lòng, mang đến mùi vị chua sót, kéo đoạn máu tươi đầm đìa đã qua mười năm trước đến.

***

"Cậu Hạ, chẳng lẽ cho tới bây giờ hôn nhân của cậu và tiểu thư vẫn không làm cho cậu nhận ra cái gì sao?" Giọng điệu lạnh lẽo của trợ lý bên cạnh Diêu Dật Châu vẫn xuyên qua tim anh.

"Tôi muốn thấy cô ấy." Vô số lần đến bệnh viện chỉ muốn gặp lại Diêu Thủy Tinh một lần, nhưng bao giờ cũng bị ngăn cản ở bên ngoài. Anh hận sự bất lực của mình biết bao nhiêu, ngay cả khuôn mặt người con gái mình yêu cũng không thể thấy! Trong lòng trong đầu của anh, toàn bộ đều chỉ có một mình cô. Coi như cô nói muốn chia tay nhưng anh không đồng ý. Dù thế nào anh cũng không thể mất đi cô, người con gái anh yêu nhất cuộc đời này!

"Cô ấy là người thừa kế duy nhất của Diêu gia, thân phận cao quý. Cậu cùng với cô ấy, khoảng cách ngăn cản giữa hai người đâu phải chỉ là tiền bạc và quyền lực? Gia thế, bối cảnh, tính cách, còn cả nền giáo dục từ nhỏ đến lớn của hai người không nói cho cậu biết chút nào rằng, hai người

không xứng đôi đến cỡ nào, miễn cưỡng ở chung một chỗ, hậu quả chính cậu đã thấy."

"Tôi muốn thấy cô ấy."

"Cần gì chứ? Thấy hay không thấy đều đã không thay đổi được bất cứ chuyện gì."

"Tôi, muốn gặp cô ấy."

Dường như Từ Tĩnh Viễn thở dài vì cổ chấp của anh.

"Cậu muốn nhìn, vậy nhìn đi!"

Cửa sổ từ từ mở ra, anh nhìn thấy một màn khiến máu chảy ngược.

Cái tên đàn ông khiến anh đổ kỵ muốn nổi điên đó ôm cô vào trong ngực. Còn cô, gương mặt bình tĩnh, cái loại bình tĩnh Hạ Viễn Hàng anh đã lâu không có trong vô số cãi vả, trong sinh hoạt luôn là không nhẫn nhịn và lửa giận. Hình như trời sinh cô nên nằm trong ngực người đàn ông kia như vậy.

Chàng trai tuấn mỹ, thiếu nữ thanh lệ, hoàn mỹ giống như một bức họa, như một cú đấm mạnh hung hăng đập trúng vào sau óc của anh, trước mắt tối đen như mực.

Ngày ấy, anh hiểu được cái gì gọi là "không xứng", nội tâm đau đến triệt để, hoàn toàn hiểu rõ cái gì gọi là "đoạn tuyệt" .

Tuyệt vọng, lần này là thật sự tuyệt vọng.

Cho dù cô nói muốn chia tay, cho dù cô đối với anh tất cả đều xem thường, cho dù cô nói đã không còn cách nào bước tiếp nữa, nhưng anh vẫn

không muốn buông tha, sau khi miễn cưỡng đồng ý anh vẫn muốn đoạt cô về lần nữa. Nhưng kiên trì của anh đối với cô mà nói, tính là gì? Cố gắng của anh có thể với cô chính là chuyện cười! Theo cô mà nói, anh chính là một hồi chuyện cười cùng chung với cô, hiện tại chuyện cười kết thúc, anh nên thức thời rời khỏi sân khấu.

Vậy mà anh lại ngu ngốc vẫn còn muốn tới đây đưa, cho nên Diêu gia phải cái trợ lí này ra nói cho anh biết, cái gì là "thực tế", cái gì gọi là "vội cao" .

"Lệ thiếu gia mới là người con rể hài lòng nhất, xứng với Diêu gia nhất. Bất luận là gia thế hay bối cảnh, bọn họ cũng đều xứng đôi. Cửa Diêu gia không phải dễ trèo như vậy, cậu biết chứ? Tiểu thư biết rất rõ mình không thoải mái nhưng vẫn liều mình vì công việc ở miền nam bởi vì ở trong lòng của cô ấy, quan trọng nhất vĩnh viễn là Diêu Thị. Cậu suy nghĩ một chút đi, một mình cậu cộng thêm một đứa bé trong suy nghĩ của tiểu thư thì là như thế nào so với Diêu Thị?"

Thì ra là, đứa bé. . . . .

Quả đấm còn có thể chặt hơn nữa sao? Anh có rất nhiều ý nghĩ, ý nghĩ muốn xông lên trước không ngừng hung hăng đánh tên đàn ông kia một trận.

Thế giới này thật là con mẹ nó khôn kiếp!

"Đã đi tới bước này, Hạ tiên sinh sao không làm người thông minh?"

Một khắc kia, giấc mộng của anh coi như đã tỉnh lại, hoàn toàn triệt để.

Hồi tưởng lại vĩnh viễn đều mang theo tổn thương, góc cạnh bén nhọn kéo dài đâm tới, một vùng máu thịt be bét.

Anh vốn dĩ, vốn dĩ nghĩ rằng sẽ cứ quyết định như thế .

Nhưng gặp lại cô, anh biết, tuyệt đối không có khả năng cứ quyết định như thế. Quyết định làm sao hả? Toàn bộ khổ sở hành hạ mười năm, làm sao anh cam tâm?

Một ly lại một ly, chất dịch rượu xinh đẹp nhanh chóng không dư thừa giọt nào.

Tuyệt đối, tuyệt đối không thể nào tha thứ!

Diêu Thủy Tinh, năm đó cô nợ tôi, một phen một hào đều phải trả lại cho tôi!

"Xoảng" một tiếng, ly thủy tinh trong suốt trong lòng bàn tay anh vỡ ra, lẫn vào máu đỏ tươi, mảnh vụn đầy đất.

Chương 2

Trên đời này tình yêu chẳng trọn vẹn cũng là không mãi mãi, ít nhất hôn nhân của Hạ Di Hàng là Hạnh phúc.

Có điều, có phải phụ nữ Hạnh phúc thì trong mắt cũng không thể tha cho người chưa kết hôn? Nhất là người kia còn là người thân của mình.

"Viễn Hàng, đã nhiều năm như vậy có phải em cũng nên suy tính chuyện của mình một chút rồi không?" Nâng cao bụng hơn sáu tháng, ngũ quan thanh tú của Hạ Di Hàng đã trở nên trong suốt ngọt ngào, bỏ đi ngây ngô của thiếu nữ, có nhiều ý vị hơn.

Vốn dĩ là nhân thời gian trà chiều thoải mái, vui vẻ, phụ nữ dưỡng thai nhàn nhã ở nhà không có việc làm nên pha một ly sữa tươi ấm áp rồi gọi điện thoại hỏi thăm em trai, sau đó là mãi nguyện nhất rồi. Nhưng ai bảo nó có tình muốn về Đài Loan trong khoảng thời gian này đây, giao mình tới tận cửa?

Hạ Viễn Hàng nhìn chăm chăm laptop trước mắt, mắt điếc tai ngơ đối với lời của chị gái.

Hạ Di Hàng cực kỳ hiểu rõ đối với tính tình của em trai mình, nó không tiếp lời nhưng cô vẫn tiếp tục vui vẻ: "Em sắp ba mươi tuổi rồi chứ? Trước hết không nói những bạn học ngày xưa cùng học chung trung học trong nước, ngay cả mấy bạn học ở Havard kia, phần lớn cũng đã kết hôn sinh con. Còn em sao nhiều năm vậy mà một chút động tĩnh cũng không có, rốt cuộc là có ý định gì?"

Thời điểm này vừa đúng lúc thị trường chứng khoán Luân Đôn bắt đầu phiên giao dịch, dĩ nhiên phải nhập hội chém giết.

"Nhiều năm như vậy, chị vẫn luôn kiên nhẫn không nói với em, nhưng cũng không có nghĩa là chị không muốn nói." Uống ngụm sữa bò cho thấm giọng một cái, Hạ Di Hàng tiếp tục. Giọng điệu dịu dàng cho dù làm chuyện dung tục, nghe thấy vẫn làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Bán sạch cổ phiếu mua vào tuần trước, mấy phút ngắn ngủi, 10 mấy vạn bảng Anh nhập sổ nhưng ngay cả chân mày Hạ Viễn Hàng cũng không nhích một chút, tiếp tục mạnh tay mua vào các cổ phiếu khác.

Anh bây giờ đã không còn là thằng nhóc kích động mới vào cuộc chơi. Lúc ban đầu với cái loại điên cuồng được ăn cả ngã về không này, mặc dù anh thành công kiếm được món tiền đầu tiên, nhưng cũng phải đặt toàn bộ mạo hiểm của mình vào đó.

Anh phải cảm ơn mình có thiên phú đối phương diện chữ số. Ban đầu coi nó với cờ bạc cả hai đều tương tự nhưng hiện tại vẫn là nghĩ sâu tính kỹ mua bán sau, có lẽ trời cao trao cho anh vận số làm cho người ta ao ước.

Có lẽ, số phận luôn là như thế, sau khi lấy đi thứ quan trọng nhất của ta sẽ mang cái khác tới bồi thường.

Bởi vì nhớ tới quá khứ, khóe môi anh mang theo chút ý lạnh lẽo.

"Hạ Viễn Hàng, rốt cuộc em có nghe được chuyện chị đang nói không?" Thấy khuôn mặt bình tĩnh ngàn năm không đổi của em trai, rất rõ ràng, vừa rồi nói nửa ngày người khác cũng coi là gió bên tai rồi! Dù Hạ Di Hàng tính tình dễ chịu cũng có chút tức giận. Đứa em trai này, cô thật sự không còn cách nào với nó. Ngoài với chồng cô là Bách Lăng Phong có thể trò chuyện một đôi lời thì đối với chị như cô này, cực kỳ dễ thấy là Hạ Viễn Hàng không thèm để ý.

Thật là quá không đáng yêu!

Rõ ràng khi còn bé Hạ Viễn Hàng là hoạt bát lại lanh lợi mà! Đến sau này bởi vì xảy ra sự kiện kia. . . . . nhớ tới chuyện của cha mẹ làm cho sắc mặt của Hạ Di Hàng cũng nặng nề. Chính sự kiện đó đã thay đổi cuộc sống của Hạ Viễn Hàng.

Hạ Viễn Hàng vốn là thiên tài tuyệt đỉnh lại tự mình sa đọa rơi xuống, chỉ trách lúc ấy cô tuổi cũng quá nhỏ mà tính khí Hạ Viễn Hàng lại quá xấu. Chuyện phải xử lý rất nhiều, rất nhiều, cô hoàn toàn không quan tâm tới được. Hơn nữa về sau cô lại lên đại học, việc học nặng nhọc khiến thời gian bọn họ chung đụng càng ngày càng ít, mà khoảng cách cũng càng kéo càng lớn, tình cảm trở nên lạnh nhạt đi rất nhiều. Nhưng trong lòng cô vẫn tin tưởng, em trai vẫn quan tâm cô cho dù về sau cả nói nó cũng nói rất ít, tình tình càng ngày càng cô độc.

Cô vốn cho rằng có thể Hạ Viễn Hàng chưa gượng dậy nổi, ai biết mười năm trước, nó đột nhiên một mình chạy đến nước Mỹ đi học, còn sử dụng khoản tiền năm đó cha mẹ để lại cho nó.

Cô không biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, với tính tình đó của Hạ Viễn Hàng hỏi thế nào cũng hỏi không ra được. Mà nó lại cô độc như thế, một người bạn thân thiết bên cạnh cũng không có, ngay cả người duy nhất có liên lạc với Tiền Vân Tâm cũng nói không rõ ràng lắm cho nên cho tới giờ cô vẫn không biết Hạ Viễn Hàng năm đó, tại sao phải đưa ra quyết định như vậy.

Cô quá rõ, khoản tiền kia đối với Hạ Viễn Hàng mà nói có ý nghĩa như thế nào. Đó là tiền bảo hiểm sau khi cha mẹ gặp chuyện không may, là chăm sóc và yêu thương cuối cùng cha mẹ để lại cho bọn họ. Đó là phần của Hạ Viễn Hàng, trước giờ vẫn đặt trong ngân hàng. Thậm chí cô tin rằng đời này nó sẽ không đụng đến khoản tiền kia, cho dù đến một ngày nào đó nó chết.

Nhưng nó dùng rồi.

Cầm khoản tiền kia vào đại học, liên tiếp học xong tài chính và tiến sĩ quản lí. Từ nhỏ trí nhớ nó đã cực kỳ tốt, trí nhớ tốt đến nỗi kinh người, cho nên khi nó đang học đại học còn ham thích trò chơi với tiền tài kia, tích lũy tài phú với tốc độ làm người ta tắc lưỡi. Nhưng tính cách của nó, lại càng trở nên tệ hơn!

Trước kia, có phải đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng? Khiến cho nó thay đổi nhanh chóng như vậy. Thiếu niên âm u lạnh lùng thay đổi thành đàn ông liều chết học tập kiếm tiền, rốt cuộc là tốt hay là không tốt?

Hạ Viễn Hàng vẫn không phản ứng đối với lời nói mang theo tức giận của chị gái, tầm mắt vẫn chăm chú vào trên laptop.

"Nghe được." Tiếng bé trai non nớt ngoan ngoãn trả lời ở một bên.

Hạ Di Hàng vừa buồn cười vừa tức giận nhìn tới con trai nhỏ rất thích thú chơi Transformers cách đó không xa. An An ngẩng đầu, vẻ mặt vô cùng sáng lạn cười với mẹ: "An An có nghe được đó!"

"Dính dáng tới chuyện của con?" Đứa nhóc này kỳ lạ nhất, kỳ lạ một cách tinh quái cũng khiến cho cô đau đầu! Lần này Bách Lãng Phong phải về Đài Loan khảo sát một tháng, không yên lòng để cô ở lại nhà bên nước Mỹ liền dẫn theo cô cùng nhau tới đây. Tình cờ đúng lúc con lớn gặp ngày nghỉ ngắn của tiểu học cho nên anh thuận tiện dẫn theo cả Thần Thần cùng nhau về Đài Loan chơi, ai biết cái đứa nhóc này biết không dẫn nó theo, lập tức không đồng ý, bày ra hư hỏng ngang ngược, nhất định đi theo tới đây.

Không lay chuyển được con trai, cô đến nhà trẻ giúp con xin nghỉ. Ai biết, giáo viên nhà trẻ vui mừng đến lệ nóng đằm đìa! Là nói đứa con nhỏ này của cô đến cùng có bao nhiêu hư? Xin nghỉ không đi học có thể làm cho giáo viên vui mừng đến như vậy? Hại cô làm mẹ cũng đỏ mặt!

Nói với bách Lãng Phong, anh nghe qua coi như xong, vẫn như cũ chỉ biết dung túng, mặt thể diện vẫn là cô!

"Bịch bịch bịch" đã chạy tới rồi, cái đứa nhóc làm cho cô nhức đầu vuốt bụng mẹ: "Mẹ tức giận em gái cũng sẽ mất hứng ."

Thì ra lại đau lòng cho em gái! Đứa nhóc này, làm cho người ta vừa yêu vừa hận! Cô đưa tay véo gương mặt trắng nõn của con nhỏ, đáng dấp với Bách Lăng Phong giống nhau như đúc, tương lai chỉ sợ cũng là miếng gieo họa! Thật ai oán, sinh hai đứa con trai đều như một khuôn mẫu đúc ra với Bách Lăng Phong, không có chút nào di truyền từ cô, hi vọng con gái có thể giống như cô.

"Tạm thời mẹ giận con là được rồi!"

"Con lấy Transformers cho em gái chơi." Cậu bé cầm món đồ chơi tới như dâng vật quý: "Mẹ người xem, ấn vào chỗ này lập tức biến biến biến."

Thật là, quá đáng yêu, quá ngoan! Hạ Di Hàng lập tức quên đủ loại sự tích ác liệt của con trai, không nhìn được hôn một cái lên khuôn mặt nó, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

***

Bách An Duệ rất hào phóng đưa món đồ chơi cho mẹ sau đó chạy đến bên người Hạ Viễn Hàng, nhảy vào trong ngực cậu, ngọt ngào gọi: "Cậu, cậu."

Lần này trái lại Hạ Viễn Hàng có phản ứng, đưa tay ôm nhẹ cái thân thể nhỏ nhỏ đó.

"An An thích cậu nhất đó !" Bách An Duệ ở trong lòng anh ngẩng đầu lên cười sáng sủa một tiếng: "Cậu, lần sau chở cháu đi chơi nữa có được không?" Hạ Viễn Hàng ở nước Mỹ có một cỗ xe thể thao siêu cấp, cái tốc độ đó, An An ngồi qua một lần lập tức cực kỳ yêu thích! Ngày ngày nhớ mãi không quên. Nhưng mẹ vẫn luôn không đồng ý, nói cậu lái xe đều là liều mạng, vốn dĩ vậy là không đúng. Cậu bé còn muốn đi theo là quá nguy

hiếm, lại càng không đúng rồi! Cho nên lần đó về sau, cậu bé cũng chưa có cơ hội ngồi lần nữa.

Đứa bé trời sinh đều sẽ biết ai cưng chiều nó nhất, cho nên mặc dù một năm An An hiếm khi gặp Hạ Viễn Hàng mấy lần nhưng thân nhất với anh, cũng thích dính vào anh nhất. Mà Hạ Viễn Hàng cũng rất cưng chiều hai đứa cháu của mình, đối với yêu cầu của bọn họ, tất cả đều không thèm suy nghĩ, thỏa mãn toàn bộ.

Có điều, Hạ Di Hàng cũng dạy hai đứa nhỏ rất tốt, rõ ràng là thiên chi kiêu tử (*) nhưng cũng không kiêu căng, kết thân với người, bọn họ thật ra vẫn luôn khéo léo và thân thiết. Về phần đối người ngoài, ai. . . . .

(*) thiên chi kiêu tử: con cưng của ông trời

"Được." Anh thích An An, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, anh cảm giác lòng của mình hình như sẽ trở nên mềm mại một chút, cái loại mềm mại anh cho là mình đã sớm đánh mất.

"Bách An Duệ!" Hạ Di Hàng nghiêm mặt lên, gọi con. Cô không thích đứa bé chủ động yêu cầu thứ gì với người lớn, như vậy rất không có lễ phép: "Không cho phép không có quy củ!"

An An le lưỡi một cái với mẹ, giả làm mặt quỷ: "Là cậu cũng không phải là người khác." Cậu bé sẽ không làm loạn! Cậu thương cậu bé và anh trai nhất, đổi thành người khác, cậu bé còn không thèm để ý!

Hạ Di Hàng bị lời của con chặn lại, giận đến nghiến răng. Ai ngờ Hạ Viễn Hàng vẫn không phối hợp với cô, cúi đầu xoa khuôn mặt nhỏ bé của An An: "An An muốn cái gì cũng đều có thể."

"Cám ơn cậu." Cậu với tay uốn éo người, ý bảo muốn bế. Hạ Viễn Hàng thoải mái mà kéo cậu bé lên. An An ngồi trên đầu gối anh, ôm cổ của anh, hôn một cái thật kêu lên khuôn mặt anh.

Cái loại này mang theo mùi sữa mềm mại khiến Hạ Viễn Hàng ngẩn ra, sau đó ôm lấy An An thật chặt.

"Yêu thích trẻ con như thế thì hãy mau mình sinh một đứa!" Hạ Di Hàng bị coi thường lắm bầm oán trách. Em trai tính tình lạnh lùng nuông chiều con trai mình làm cho cô cảm thấy lòng chua xót lại đau lòng.

Thật hy vọng em trai cũng có thể có một gia đình mỹ mãn, sinh mấy đứa nhỏ đáng yêu, dù sao tim của nó cô đơn tịch mịch quá lâu rồi. Nhưng, thế nhưng nó lại vĩnh viễn không cho người khác cơ hội đi vào.

Rất tốt, hiện tại đề tài lại bị đảo trở về rồi phải không? Hạ Viễn Hàng cảm thấy có chút nhưc đầu đối với chị gái cố chấp. Có phải trước kia chưa từng nói với anh cho nên bây giờ muốn bù lại toàn bộ trong một lần?

Nếu như là người khác chỉ cần một mắt lạnh là có thể lấy được bình tĩnh anh muốn. Nhưng đây là chị gái của anh, dứt bỏ không hết huyết thống.

Đúng lúc tiếng chuông điện thoại vang lên, tới đúng lúc.

Nhanh chóng nhận: "Hạ Viễn Hàng."

"Hạ tiên sinh, tài liệu anh cần đều chuẩn bị xong, anh xem đi tôi gửi qua cho anh rồi, còn nữa . . . ." Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng điệu khẩn cấp lại mang theo nồng nặc kỳ vọng, loại kỳ vọng này, anh không xa lạ chút nào.

"Nửa giờ, tôi đến công ty anh."

"Được được được."

Lúc giọng đối phương được sủng mà vừa lo vừa sợ, anh lưu loát cúp điện thoại, vỗ vỗ bả vai An An: "Cậu có chuyện phải làm."

Cậu nhóc rất lanh lợi gật đầu, ôm cổ anh, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: "Cậu nhớ phải tới thăm cháu đó, An An sẽ nhớ cậu ." Cậu không theo chân bọn họ ở cùng một chỗ, phải đợi thật lâu mới có thể gặp lại được cậu, thật không nỡ!

Tốt ngoan. . . . .

"Ừ." Anh sờ sờ khuôn mặt của cháu, thả cậu bé trượt xuống.

Đóng máy tính lại, đứng dậy đi ra ngoài.

Bách An Duệ lần này vô cùng khéo léo đi theo bên cạnh anh, còn đưa anh đi ra cửa chính, dùng lực vẫy tay.

Hạ Di Hàng hiếm khi thấy con nhỏ nghe lời như vậy, bộ dạng biết điều như vậy không khỏi dao động tâm tư, giơ ngón tay gọi con trai vừa vào lại phòng khách: "An An, đến chỗ mẹ."

Cậu bé nhìn thấy mẹ khuôn mặt tươi cười, vô cùng có ý thức với nguy hiểm dừng bước lại.

"Cái Transformers này cho con, em gái còn quá nhỏ sẽ không chơi cái này!" Cố gắng dùng món đồ chơi hấp dẫn con tới.

"A, cái đó." Bách An Duệ nhún vai một cái: "Con đã chơi ngán, không muốn."

Cái gì..., sao?

Rót cuộc vừa rồi cô cảm động cái gì? Thì ra hoàn toàn là lấy thứ bản thân không muốn tới đòi đáp tình cảm gì đó! Loại chuyện như vậy rốt cuộc là học của ai? Quan trọng nhất là. . . . .

"Hôm qua con mới bảo ba mua cho con, hôm nay lại dám nói với mẹ là chơi chán?" Phiên bản giới hạn trên triệu đồng gì đó, trên thị trường hoàn toàn cũng không bán, nó lại dám nói với cô không cần là không cần? Quá ác liệt rồi!" Mẹ đã dạy con bao nhiêu lần, phải học cách quý trọng đồ, con nghe đều không hiểu phải không?"

Bách An Duệ chạy đến bên cạnh bàn, tự rót cho mình ly sữa bò, rất sáng khoai uống cạn, sau đó ngẩng đầu rất vô tội nhìn mẹ: "Nhưng lúc cho con cha có nói, thứ đồ này con muốn bao nhiêu thì cho bấy nhiêu, tùy ý con chơi mà!" Cho nên, có cái gì tốt mà không nỡ bỏ?

Cô sắp điên rồi, cô muốn đi giết tên khốn Bách Lăng Phong kia, cô đau khổ cay đắng dạy đứa nhỏ, anh ta tiện tay làm hư tức khắc!

An An thấy gương mặt dịu dàng của mẹ trở nên có chút hung ác, thở dài lắc đầu: "Lục Trí Tu nói, phụ nữ già rồi tính khí sẽ trở nên xấu thì ra là nói mẹ mà!"

Thằng nhóc này hoàn toàn là. . . . . đều do gen xấu của Bách Lăng Phong người máy! Còn nữa, anh kết giao với đám bạn bè gì vậy, sinh ra đứa con gì đây? Bản thân Lục Phi Dương tự cao, sinh ra con trai còn lớn lỏi hơn so với anh ta!

*** Lục Phi Dương là nam chính trong bộ Hàn phục băng sơn mỹ nhân, Lục Trí Tu là con của Lục Phi Dương; Hạ Di Hàng và Bách Lăng Phong trong bộ Cô nàng không muốn kết hôn, đều là truyện của Chu Khinh.

"Bách An Duệ, con tới đây cho mẹ!"

Thằng nhóc này ngứa da rồi! Hiện tại không có lớn ngay trước mắt, cô xử lí nhỏ trước, hừ!

***

Hạ Viễn Hàng lái xe đến Thế Thành, không thừa không thiếu vừa đúng 25 phút. Mới dừng lại, một người đàn ông tuổi chừng chừng bốn mươi lập tức tiến lên ân cần đợi cạnh cửa xe.

"Hạ tiên sinh, xin chào, tôi là tổng giám đốc của Thế Thành, Hà Huy." Về mặt khôn khéo và nịnh hót: "Đồng Sự Trưởng vốn muốn đích thân xuống đợi anh nhưng vừa mới xảy ra chút tình huống ngoài ý muốn nên bảo tôi đi nghênh đón anh trước." Chỉ sợ vị quý khách kia sẽ vì Đồng Sự Trưởng không tự mình đến nghênh đón anh ta mà mất hứng.

Về mặt Hạ Viễn Hàng bình tĩnh xuống xe. Anh cũng hoàn toàn không để bụng loại chuyện nhỏ này vậy nên cũng không quan tâm mà khách sáo; "Thời gian của tôi có hạn."

"Vâng, Đồng Sự Trưởng có nói qua, Hạ tiên sinh chịu hạ thấp địa vị đến giúp đỡ chúng tôi đã là vinh hạnh của chúng tôi rồi." Hà Huy lập tức dẫn đường, băng qua đại sảnh đi thẳng tới bên cạnh thang máy: "Đồng Sự Trưởng đã chuẩn bị ổn thỏa tài liệu anh cần."

Đôi mắt sắc bén của Hạ Viễn Hàng nhàn nhạt quét qua bốn phía, chỉ bằng tiếp đón ở đại sảnh cũng đã nhìn ra được tình trạng Thế Thành hiện nay như thế nào. Năm đó Thế Thành đã từng rất náo nhiệt, nếu không thì cũng chẳng thể có một tòa cao ốc ở khu vực vàng như Đài Bắc.

Có điều nghĩ đến đây thì vừa lúc đi ngang qua sơ đồ phân chia tầng lầu, có thể suy ra huy hoàng của nó đã sớm trở thành quá khứ. Thế Thành phải lấy từng tầng, từng tầng cho thuê ra ngoài, chỉ gắng gượng giữ lại hai tầng cao nhất, có thể biết nó tụt thiếu tiền đến cỡ nào! Bởi vì người sáng lập

tòa nhà lớn này, Phương Lương đã từng nói, nơi này hoàn toàn là Phương gia, vĩnh viễn đều không để người khác cùng hưởng.

Nhưng không ngờ được mấy chục năm sau, thế hệ con cháu của ông chỉ có thể giữ lại hai tầng.

Quả nhiên việc đời như bàn cờ, ván cờ thay đổi.

Cửa thang máy vừa mở ra, một thư ký ăn mặc trang điểm lộng lẫy nhìn thấy bọn họ đi tới, chậm rãi buông phần bánh đánh được một nửa trong tay: "Giám đốc Hà, bây giờ phòng làm việc của Đồng Sự Trưởng còn có người!"

Con người mắt xoay chuyển, thấy người đàn ông đứng bên cạnh cái người hỏi đầu đứng, phì bụng đó, đôi mắt quỵn rũ lập tức mở to, đó là đàn ông chuẩn!

Mặc dù hai năm qua mỹ nam như ánh mặt trời tương đối phổ biến nhưng người đàn ông trước mắt này mười phần là mùi vị đàn ông, những mỹ nam linh tinh gì khác so vào thấp bé như hạt bụi! Có điều nhìn thấy anh ta cũng làm chân người ta có chút như nhũn ra.

Vóc người cao lớn, ngũ quan tinh tế, nhất là đôi mắt đen lạnh nhạt kia, cả người tản ra khí chất lạnh lẽo, còn cả kiểu không nói một lời, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không cần có, lẳng lặng phát khí thế mạnh mẽ tự nhiên làm cho người ta không tự chủ muốn thần phục phía dưới anh ta.

Hơn nữa tùy tiện lướt con mắt một cái, nhìn quần áo trên người anh ta, kiểu cắt may và thiết kế và cả chất liệu, nhìn cũng biết là làm ra từ tay thợ nổi tiếng, đắt tiền không hề rẻ! Đàn ông như vậy sao có thể không hấp dẫn phụ nữ?

Người có thể làm thư ký, tất cả đều là người tinh khôn, nhìn người đàn ông này rất rõ ràng đây là loại nhân vật không giàu cũng cao quý, thư ký

dày son phấn lập tức nở nụ cười hoàn mỹ nhất của mình, đứng dậy nói: "Vị tiên sinh này là khách quý của Đồng Sự Trường phải không? Xin ngồi ở đây một chút, tôi pha cho ngài pha ly cà phê, ngài thích uống loại nào, tôi đều có!" Cho dù muốn uống cô, ô ô, tốt nhất là muốn đi! Cô đều có thể cung cấp!

"Bel-la, phải tiếp đãi Hạ tiên sinh đây!" Hà Huy chỉ mong sao có người có thể thay ông tiếp vị Hạ tiên sinh này. Trời mới biết, từ khi anh ta đến cho tới lúc này không tới 5 phút nhưng mồ hôi ông cũng sắp ướt đầm áo khoác rồi! Vị Hạ tiên sinh này trầm mặc ít nói cũng thôi, nhưng cái loại khí thế bức người đó không cần nói cũng có thể làm tim gan người run sợ! Nhất là ánh mắt của anh ta, giống như có thể nhìn thấu bản thân, người bị anh ta nhìn chằm chằm trong vòng năm giây chân không run xem như là to gan lớn mật!

Có lẽ, đối mặt với người đẹp núi băng của anh ta sẽ tan chảy một chút xíu?

Hạ Viễn Hàng không có một chút hứng thú nào đối với tiết mục trước mắt, nhàn nhạt mở miệng: "Nửa giờ đã hết." Ý tức là nếu như bây giờ không để anh nhìn thấy Phương Gia Minh, vậy thì sau này cũng không cần thấy nữa.

Mồ hôi tựa như thác nước chảy sau lưng của Hà Huy. Không cần phải ra lệnh, chỉ cần một ánh mắt của Hạ Viễn Hàng ông lập tức hiểu.

Nhanh chóng đi tới trước cửa phòng làm việc của Đồng Sự Trường gõ một cái, không đợi bên trong trả lời, lập tức nói: "Đồng Sự Trường, Hạ tiên sinh đã đến."

Không để ý có thích hợp hay không, ông tự đẩy, cửa lập tức mở ra.

Đang ngồi bên trong ngoài Đồng Sự Trường thân quen với ông còn có hai cô gái, hai người đối với Thế Thành mà nói, là hai bà La Sát đến lấy mạng.

Khuôn mặt của Phương Gia Minh cũng đã sớm căng thành màu gan heo, không phải vì cấp dưới vô lễ mà vì kể từ sau khi hai cô gái kia đi vào, nét đỏ trên mặt anh ta cũng chưa hề được trút bỏ lần nào, càng ngày càng trở nên đỏ.

"Đồng Sự Trưởng Phương là một người thông minh, điều kiện chúng tôi đưa ra vô cùng hậu hĩnh, trước mắt đối với Thế Thành mà nói đây đã là cơ hội cuối cùng, nếu như Đồng Sự Trưởng Phương không nắm chặt thật tốt sẽ rất đáng tiếc."

"Cút, các người cút cho tôi!" Phương Gia Minh giận không nhẹ, trên gương mặt trẻ tràn đầy tức giận. Nếu như không phải anh ta còn trẻ, thật sự sẽ làm cho người ta lo lắng là anh sắp trúng gió rồi.

"Lợi và hại rất rõ ràng, cần gì như thế?" Giọng nữ trong veo mà lạnh lùng, không giống với âm thanh vừa rồi, mang theo ưu nhã nhàn nhạt, lạnh lẽo nhàn nhạt, không phập phồng chút nào, tạo thành đối lập mãnh liệt với kích động của Phương Gia Minh.

Đây là. . . . . giọng nói đó làm cho bước chân của Hạ Viễn Hàng chợt dừng lại, sau đó xoay người, nhìn vào trong phòng.

Lưng nhỏ mảnh khảnh, tóc đen chính tề để ở sau ót. Đó là người anh vĩnh viễn, vĩnh viễn không quên. . . . . Diêu thủy tinh.

"Đồng Sự Trưởng Phương có thể nhìn kỹ bản kế hoạch của chúng tôi một chút, như vậy có thể trợ giúp ngài đưa ra quyết định. . . . ." Cô gái bên cạnh bổ sung, giọng nói cố ý kéo chậm xuống: "Quyết định sáng suốt." Cái gì gọi là quyết định sáng suốt, ý của cô đã quá rõ ràng rồi.

"Các người. . . . ." Ngón tay Phương Gia Minh run rẩy chỉ về phía các cô: "Muốn nuốt Thế Thành của tôi vào bụng lại còn cầm thực đơn cho tôi xem, hỏi tôi có hài lòng với phương pháp thưởng thức này hay không? Cho

dù Diêu thị của các cô tài hùng thế lớn nhưng làm như vậy, hẳn cũng quá không coi ai ra gì rồi chứ? Lại còn thật sự uy hiếp lấn át Thế Thành không có năng lực chống cự?"

"Đồng Sự Trương Phương không cần phải kích động như vậy, tỉnh táo suy nghĩ một chút, đối với tất cả mọi người mới có lợi." Tào Hân ném bản kế hoạch đến mặt bàn trước mặt Phương Gia Minh.

Lời đã nói xong, ở lâu vô ích.

Diêu thủy tinh đứng dậy, ngoại giao trước, quân sự sau, cô làm việc đương nhiên có phương thức của chính mình. Vốn dĩ hôm nay không cần cô tự mình đến Phương Gia Minh, nhưng đây là vụ mua bán đầu tiên cô nhận sau khi về Đài Loan, tính cách làm việc đòi hỏi phải hoàn mỹ khiến cô vẫn phải đi chuyến này.

Thái độ Phương Gia Minh không làm cô bất ngờ chút nào. Mẫu công ty gia tộc này thật ra là bảo thủ nhất, đem công ty đem so với mệnh quan trọng hơn, nhưng bởi vì ra cái dạng này nên rất dễ dậm chân tại chỗ, Thế Thành chính là như thế.

"Vậy thì không quấy rầy nữa, Đồng Sự Trương Phương." Tào hân lễ độ gạt đầu, đứng dậy đi theo.

Phương Gia Minh bị tức đến nói cũng nói không ra được. Hôm nay vốn dĩ anh rất hưng phấn vì có thể mời được "Viễn" tới xử lý nguy cơ của công ty giúp mình. Giới kinh doanh ai cũng biết "Viễn" là công ty cố vấn và hướng dẫn quản lý công ty nổi tiếng nhất nước Mỹ, chuyên trợ giúp các công ty khủng hoảng trùng trùng bắt đầu lại. Tập đoàn UC của Mỹ, công ty ZR của Đức và với SOM của Pháp, những công ty này sống lại lần nữa như kỳ tích giống như thần thoại trong giới kinh doanh, mà một tay sáng lập những thần thoại này chính là "Viễn".

Có thể lúc ban đầu mấy công ty đó chỉ là bị buộc đến bước đường cùng, muốn chữa ngựa chết thành ngựa sống nên lựa chọn "Viễn" lúc ấy còn chưa

có danh tiếng gì. Nhưng "Viễn" chỉ tháo gỡ dựa vào cục diện do các công ty này bày ra. Sau mấy năm thì có thể mời được "Viễn" có nghĩa là công ty chẳng những không đóng cửa, thậm chí còn huy hoàng như ngày xưa. Mà anh quả thật là dùng thực lực của mình đến nói chuyện, chỉ cần công ty qua tay nó, không có điểm nào không phải là nổi lên lần nữa.

Mặc dù tường thành của "Viễn" cao đến hù chết người nhưng vẫn có là vô số công ty xếp hàng muốn mời bạn giúp đỡ, bởi vì chỉ cần có thể mời được bạn họ, vấn đề lớn hơn nữa cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Phương Gia Minh tiếp nhận lấy Thế Thành tới nay bị nội bộ đấu tranh ở mặt trong làm cho mệt mỏi không chịu nổi. Tất cả cấp cao đều là chú bác, anh em, một cử động cũng không thể. Mỗi người đều có phe phái, mỗi người đều có quyền lợi. Nhiều năm như vậy, một mạch thua lỗ đi xuống, Thế Thành ngay cả vỏ bọc phía ngoài cũng không đủ nhìn rồi! Thật sự nếu không nghĩ ra biện pháp, muốn không phá sản, muốn không bị chiếm đoạt, không có đường khác để đi.

Trong vạ bắt đắc dĩ, anh thông qua đủ loại quan hệ, liên lạc với "Viễn". Mặc dù không dám hy vọng xa vời thật sự có thể mời được bạn họ nhưng chuyện cho tới nước này cũng chỉ có "Viễn" mới có thể làm cho Thế Thành cải tử hoàn sinh. Anh không ngờ tới, "Viễn" sẽ đồng ý tiếp vụ của anh, anh càng không tới là lần này người tới lại là ông chủ lớn của "Viễn", Hạ Viễn Hàng! Anh vốn cho là, kiểu công ty chỉ kinh doanh trong bản địa như của anh thì nhiều nhất "Viễn" chỉ phái một nhóm nhỏ tới xử lý nguy cơ vậy là đủ rồi. Dù sao với các tập đoàn đa quốc gia lúc trước, nghe nói "Viễn" cũng chỉ phái nhóm nhỏ tiến vào đóng quân. Nhưng lần này, anh có tài đức gì mà có thể mời được Hạ Viễn Hàng?

Nếu như không phải Peter liên lạc với anh nói cho anh biết, anh hoàn toàn không biết lần này lại mời được ông chủ lớn! Dù sao nhiều năm như vậy, ngoại giới chỉ biết là ông chủ của "Viễn" tính thích khiêm tốn, chưa bao giờ ra ngoài ánh sáng trước truyền thông cho nên về chuyện của anh ta dường như cũng chỉ là tin đồn, thậm chí ngay cả tên của anh ta, mọi người cũng không rõ ràng lắm.

Nếu không phải nhờ này đời này có thể anh sẽ không biết, thì ra ông chủ giấu mặt của "Viễn" lại là người trẻ tuổi như vậy! Hôm nay thực ra anh đã chuẩn bị và chỉnh sửa xong tài liệu lần trước Hạ Viễn Hàng yêu cầu, định gửi qua cho anh ta, ai biết anh ta lại tự mình tới lấy! Ngoài thụ sủng nhược kinh(*), phương Gia Minh thật sự cũng không cảm thấy có cảm xúc khác. Anh vốn là muốn đích thân xuống dưới lầu nghênh đón, không ngờ tổng giám đốc Diêu Thị mới nhậm chức, Diêu Thủy Tinh lại đột nhiên đến thăm làm anh ứng phó không kịp.

(*) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái đến lo sợ.

Mà cô gái này quả nhiên giống như đồn đãi, kiêu ngạo khó đối phó. Mặc dù đẹp khiến người ta nín thở nhưng cũng lạnh lẽo mà kiêu ngạo, làm người ta tức chết không đền mạng! Khó trách người trong nghề đều nói, tính cách Diêu Thủy Tinh và Diêu Dật Châu giống nhau làm cho người khác giận sôi! Hôm nay cuối cùng anh cũng thấy được.

Chuyện nên làm cũng làm xong, Diêu thủy tinh đi thẳng ra khỏi căn phòng làm việc, về mặt từ khi đi vào đến bây giờ cũng không có chút phập phồng nào.

Nhưng, cô không ngờ rằng, trong một giây kế tiếp sẽ thấy Hạ Viễn Hàng.

Chương 3

Anh đứng ở nơi đó, nhìn cô, không có cảm xúc cũng không có biểu cảm gì, tựa như thấy cô ở nơi này là một chuyện hết sức bình thường.

Đôi mắt cô lướt qua anh, bước chân không ngừng, dứt khoát đi qua người anh, lần nữa kề sát vai. Bọn họ đã sớm mất đi cái loại chào hỏi lẫn nhau cần thiết đó, sau khi đã từng là vợ chồng chia tay, chính là ngay cả người xa lạ cũng không bằng.

Hạ Viễn Hàng nhìn cô gái kia, cô vẫn mỹ lệ như xưa, vẫn lạnh lẽo như xưa, ngay cả kiêu ngạo vẫn là như xưa. Rõ ràng nhìn thấy anh lại làm như không thấy, làm như anh không tồn tại. Trong nháy mắt đó chọc giận anh.

Giơ tay lên, trong tích tắc lúc cùng cô lướt qua nhau, một tay bắt lấy cánh tay nhỏ bé của cô.

Tất cả mọi người lấy làm kinh hãi, cùng nhau nhìn về phía bọn họ.

Bị buộc dừng bước lại, Diêu Thủy Tinh nhìn tay cô ở trong bàn tay kia, loại nhiệt độ đó xuyên qua chất liệu may mặc thiêu đốt thẳng vào tim.

"Buông, tay!"

Thời gian dường như chảy ngược lại, một năm đó, anh cũng cầm tay cô như vậy, cô cũng ra lệnh cho anh như thế.

Buông tay? Buông thế nào?

Hạ Viễn Hàng cười lạnh, dùng sức giật ra, kéo cô đi ra ngoài, ấn mở thang máy, cửa thang máy từ từ đóng lại. Tiếng kêu của đám đông bị ngăn cách bên ngoài. Rốt cuộc, sau khi thời gian qua đi mười năm, bọn họ lại lần nữa đứng gần như thế.

Không gian vây kín hơi thở hai người.

Bọn họ lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt nhau. Đều không phải là người nói nhiều, vào giờ phút này dĩ nhiên vô cùng tế nhị. Có điều trong túi xách của Diêu Thủy Tinh không ngừng truyền tới tiếng rung trầm trầm, là tiếng động duy nhất vang lên trong không gian nhỏ hẹp này. Rất rõ ràng, đó là trợ lý vừa hoảng sợ không ít của cô gọi tới.

Cô cũng không đưa tay nhận.

"Đình" một tiếng, tuyên bố đã đến lâu một nhưng anh vẫn còn nắm chặt tay của cô không thả, cũng bất động. Trong khoảnh khắc cửa thang máy tự động mở ra, dùng sức đè nút đóng xuống.

Diêu Thủy Tinh lạnh lùng nhìn anh chăm chăm, không giã giũa cũng không nói chuyện.

"Cô không có lời gì muốn nói với tôi sao?" Khóe miệng anh nâng lên một đường cong châm chọc.

"Không có." Phải nói, mười năm trước cũng đã nói xong, anh là người cuộc đời này cô không muốn gặp lại nữa. Hạn đến mệt mỏi, đã không muốn hận nữa.

Đột nhiên anh dùng sức đè cô lên trên tường: "Có lúc, tôi thật sự muốn khoét tim của cô ra để xem thử có phải trong đó trừ băng sương thì không có bất kỳ thứ khác."

Mùi thơm ngát ngào ngào trong trí nhớ hành hạ anh đến phát điên, đó là mùi duy chỉ thuộc về Diêu Thủy Tinh, anh nhắm mắt lại cũng có thể phân biệt được. Có thứ, khắc sâu vào máu thịt, muốn quên cũng khó khăn.

Diêu Thủy Tinh nhìn anh, ngào ngào mở miệng: "Hạ Viễn Hàng, cần gì chứ?" Mười năm trước anh cứ như vậy tránh đi, bây giờ lại dây dưa, tính toán gì đây?" Anh biết tôi hoàn toàn có năng lực tránh né mà, vẫn nên buông tay đi!" Bản lĩnh của cô anh hẳn phải hiểu, cho nên vừa rồi không giãy giụa, chẳng qua không muốn quá khó nhìn.

Anh tràn đầy ác ý cười cười: "Cô có thể thử một lần."

Khiêu khích mười phần.

Thời gian trôi qua nhiều năm như vậy, vẫn chỉ có anh có thể thoải mái chọc giận cô như trước, cái cảm xúc trải qua thời gian dài cô cho là đã cách xa thì hôm nay kiên quyết kích thích lần nữa! Ngón giữa dùng sức, khéo léo xoay ngược lại một cái muốn giữ chặt tay tay, bị ngón giữa của anh dùng sức hóa giải được.

Cô giờ khuy tay lên xông tới anh lại bị anh dùng sức đè lên tường, chân còn không nâng lên trước, anh cũng tiến người lên trước, đầu gối chĩa vào hai đùi của cô, sau đó. . . . . chống đỡ vào giữa hai chân cô.

Này, tư thế như vậy. . . . .

"Hạ Viễn Hàng!" Cô cắn răng nghiêng lợi.

Lần này, đổi lại anh bình tĩnh mỉm cười: "Diêu Thủy Tinh, bản lĩnh của cô suy giảm rồi."

Không phải cô suy giảm mà là anh trở nên xảo trá! Đành phải ở bên dưới anh, cô cau mày nhìn anh chằm chằm: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Không làm gì cả, chỉ là uống ly cà phê."

"Có cần thiết không?"

"Cô nói xem" Ấn nút mở thang máy, lôi cô đi thẳng ra cửa chính.

Mở cửa xe, lên xe, thúc giục chân ga, không tới mười giây đồng hồ, xe thể thao đã biến mất khỏi cửa của Thế Thành.

***

Anh mang cô đến chỗ của anh.

Thời khắc mở cửa, anh tiến lên quan sát ánh mắt của cô, chăm chọc cười một tiếng: "Yên tâm, bên trong không có mùi dầu máy khó ngửi."

Cô hừ lạnh, không để ý đến khiêu khích của anh, trực tiếp đi vào.

Nơi này đã không phải là nhà trọ mười năm trước bọn họ ở, nơi này rộng rãi thoải mái, giá trị xa xỉ.

"Xin mời!" Anh giơ tay làm tư thế mời.

Diêu Thủy Tinh dứt khoát đạp lên sàn nhà gỗ soi rõ bóng người, đi tới sofa ngồi xuống, nhìn anh.

Anh rất an nhàn vô cùng chậm rãi cởi áo khoác ra, xoay người đi vào phòng khách.

Cô không thích cảm giác không cách nào nắm trong tay này, giống như tất cả đều do anh làm chủ, cô không biết bước kế tiếp anh tính toán như thế nào, chuyện gì cũng phải đoán, cô chưa bao giờ thích cách thức này. Gọi

điện thoại cho Tào hân, nói đơn giản mình có phần chuyện phải xử lý, làm yên lòng trợ lý gần như là lần đầu tiên hoảng sợ đến vậy, cô ấy lo lắng đến dự định đi báo cảnh sát.

Trong không khí chậm rãi bay tới mùi thơm tươi mát mà ưu nhã, dưới ánh mắt lạnh lùng của cô, anh giúp cô bung tới một ly trà còn khí nóng ửng ửng hiện hiện. Hơi nhúu giữa lông mày, nhẹ nhàng mà thông thả. Trà trong ly xao động màu hổ phách sáng bóng, nhẹ nhàng khoan khoái mà thoải mái.

Thật ra thì cô cũng không thích uống cà phê, chỉ thích uống trà, nhất là trà ô long tinh khiết khiến từ lạnh lẽo trở về ngọt. Đôi mắt trong veo lạnh lùng dính nhuộm nhiệt độ nhàn nhạt, nâng ngón tay, đầu ngón tay mảnh khảnh trắng như tuyết ánh lên đồ sứ tinh tế càng phát ra ôn hòa như ngọc.

Uống một ngụm, hương vị tinh khiết và vị ngọt cùng đến, ánh mắt của cô bình tĩnh lại.

Trên môi anh nâng lên chút cười, con ngươi mắt đen nhánh cứ như vậy nhìn cô ưu nhã uống trà. Bụi trong không khí hình như dần dần cũng dừng bước chân bay múa lại bên trong yên tĩnh bình thản này. Thời gian bất động, năm tháng nhạt nhẽo.

Quá yên tĩnh.

Dường như, đáy lòng cô dâng lên một thứ gì đó không đúng, một giây tiếp theo ý thức từ từ mơ hồ.

Đáng chết!

Hạ Viễn Hàng lẳng lặng mon mớn qua miệng ly cô mới uống xong. Nơi đó, hình như còn lưu lại nhiệt độ trên môi cô. Diêu Thủy Tinh, cô biết toàn bộ mười năm, sử dụng thuốc ngủ cũng chẳng có chút tác dụng nào, cả đêm, cả đêm mất ngủ là mùi vị gì không?

Lần này, rốt cuộc đến phiên cô nếm trái.

***

Diêu Thủy Tinh vẫn chưa có mở mắt mà cả người đã cảnh giác, khẩn trương. Trong hơi thở, đây là mùi vị cô quen thuộc lại cũng xa lạ, đó là. . . .

"Hạ Viễn Hàng." Cô gọi từng chữ, từng chữ, đôi mắt thanh lệ mở ra.

"Cô tỉnh rồi?" Trong bóng tối truyền đến giọng nói phái nam trầm thấp, rất ung dung, giọng điệu rất chậm, lười biếng mà tùy ý.

"Tôi đang ở đâu?"

"Bên cạnh tôi."

Rất tốt, không ngờ Diêu Thủy Tinh cô sẽ có một ngày lâm vào tình huống như thế này.

Cô chỉ uống trà của anh pha, tiếp theo lập tức. . . . .

Biến thành tình trạng hiện tại.

Lòng của nàng trong nháy mắt lại cực kỳ lạnh lẽo. Chưa bao giờ nghĩ tới, Hạ Viễn Hàng vậy mà cũng là người cô cần đề phòng. Hoặc là nên nói, bắt đầu từ mười năm trước, người cô cần đề phòng nhất thật ra thì chính là anh ta?

Nơi này nhất định là phòng ngủ của anh, giường lớn dưới người cô có hơi thở mãnh liệt của Hạ Viễn Hàng. Rất lâu, trước đây rất lâu, mỗi buổi tối cô đều ở trong lòng ngực đó bình yên đi vào giấc ngủ. . . . . Ngừng! Cái quá khứ vô ích đó, cô vĩnh viễn không cần nhớ lại nữa!

"Mở đèn." Không thích đèn tối như vậy, không nhìn rõ bất cứ thứ gì, không cách nào nắm trong tay.

"Xin tuân theo mệnh lệnh." Anh cố ý nhún nhường giọng nói, chế giễu nồng đậm.

"Tách" một tiếng, một chiếc đèn nhàn nhạt đặt xa xa dưới đất hiện lên, mặc dù vẫn âm đạm như cũ nhưng ít ra không còn là hoàn toàn đen tối.

Cô nhìn thấy anh.

Ngồi ở chỗ không xa, tay trái cầm một ly rượu nâu nhạt lẳng lẳng nhìn cô. Ngược ánh sáng, không nhìn thấy vui buồn, không nhìn thấy vẻ mặt. Tất cả đều yên tĩnh lạnh nhạt, chỉ có ly rượu của anh sáng rõ làm xao động lòng người. Hạ Viễn Hàng như vậy dường như cách rất xa cô, rất xa. Ở chỗ đó, đôi mắt lạnh nhìn cô, tất cả. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy con người Hạ Viễn Hàng này, là xa lạ.

Thời gian mười năm, quá nhiều thứ thay đổi. Anh càng thêm thâm trầm khó lường, cũng càng khó hiểu. Hạ Viễn Hàng năm đó mặc dù lạnh lùng nhưng khi đối mặt với cô thì tất cả luôn là chân thật nhất. Còn anh hôm nay, tất cả cảm xúc đều được kiềm hãm sạch sẽ, đôi mắt thâm trầm, thứ gì cô cũng không đọc ra được.

Tính cô bẩm sinh thích có thể nắm giữ mọi thứ, ghét mất không chế, ghét mịt mờ không rõ, ghét. . . . . kiểu tình huống như hiện tại.

Khả năng nhìn dần dần quen với loại ánh sáng âm đạm này, dần dần cả bốn phía có đường nét. Cô nhìn rõ ràng Hạ Viễn Hàng ở trước bức tường, thần sắc trên mặt có mấy phần đông cứng.

Một hồi lâu. . . . .

"Hạ Viễn Hàng, cái tên biến thái!" Toàn bộ một mảng tường là bức hình khổng lồ, Diêu Thủy Tinh trong hình, trẻ tuổi mà mềm mại nhàn nhạt, khẽ nhắm lông mi dày đậm, yên tĩnh mà ngủ.

Cô không biết anh chụp được tấm hình này từ lúc nào. Khi đó bọn họ vẫn còn đang yêu nhau, khi đó cô có hạnh phúc đơn giản nhất, cho nên nét mặt cô mới có thể bình thản, thoải mái vậy. Cô của hiện tại tuyệt đối, tuyệt đối không có nó.

Nhưng anh lại có thể treo ảnh chụp cô trên tường trong phòng ngủ, cái này, thật sự là quá biến thái rồi!

Hạ Viễn Hàng nhẹ lắc ly rượu, giống như mê muội mà nhìn ánh sáng lộn xộn trong ly, nâng chén, uống cạn.

"Biến thái, u'hm?" Anh thì thầm nguy hiểm: "Diêu Thủy Tinh cô thật sự biết cái gì là biến thái sao?" Anh đứng dậy, từng bước từng bước chậm rãi đến gần cô "Để tôi tới nói cho cô biết cái gì là biến thái. Biến thái xác thực là, mỗi ngày, mỗi ngày, tôi đều nghĩ đến cô ta, nghĩ tới đã từng hận, đã từng giận, phản bội, thương tổn chia li, hận bị người ta xem thường. Biến thái xác thực là, mỗi lần tôi kiếm được một đồng tiền, tôi đều muốn đến trước mặt cô ta nói với cô ta: 『 Diêu Thủy Tinh, tôi sẽ từng bước, từng bước càng ngày càng đến gần cô, càng ngày càng gần, khi cô thấy tôi lần nữa chính là bắt đầu bất hạnh của cô』 ."

Mắt cô lạnh lùng nhìn chằm chằm, không nói một lời.

Anh đi tới bên giường, ngồi xuống, giường mềm mại theo sức nặng của anh lồm xuống, đặt cái ly cầm trong tay ở đầu giường, anh cúi người xuống, khoảng cách giữa bọn họ một tấc một tấc gần hơn. Gần đến mức, nhắm mắt lại cũng có thể cảm thấy hô hấp lẫn nhau, chút xíu phả vào trên da thịt, từng chút đi vào trong tim.

"Tôi đã từng tưởng tượng gặp lại được cô, tôi sẽ như thế nào, trước tiên là bóp chặt cái cổ nhỏ của cô. . . . ." Tay của anh chậm rãi lướt qua cô trắng nõn của cô, hơi dùng sức, một giây trước khi cô thở không nổi mới buông ra "Hay là che lại cái miệng nhỏ nhắn ghê tởm này của cô?" Ngón tay một đường xoa khoe môi cô, giống như vuốt ve thứ gì rất quý giá, rất tinh tế. Ngón tay lưỡng lự trượt xuống lần nữa, đi thẳng tới trước ngực đầy đặn của cô, đặt lên ngực trái của cô, nơi đó, có sự sống nhảy lên.

"Nơi này, là ám áp sao?" Từng chữ từng câu thì thầm "Hoặc là tôi nên hỏi, Diêu Thủy Tinh, nơi này có thứ gì tồn tại sao?"

"Cái tên điên, Hạ Viễn Hàng!" Cô hung hăng nói, đôi mắt như băng.

"Điên? Cô biết cái gì gọi là điên sao? Điên chính là cả đêm, cả đêm không ngủ được, uống nhiều thuốc ngủ hơn nữa cũng không có tác dụng. Trong đầu, trong lòng tràn đầy ngập đầy tưởng tượng, phải hành hạ một người như thế nào, liên tục hành hạ bản thân cho khi tới sức cùng lực kiệt mới bằng lòng bỏ qua cho chính mình. Điên là loại hận đến mức tận cùng kia... trống rỗng và hư không. Điên chính là chỉ đến khi cô cũng điên rồi, tôi mới có thể cam tâm." Anh nắm cằm của cô, nhìn vào chỗ sâu nhất trong đôi mắt của cô: "Cô có biết giờ khắc này, tôi đợi bao nhiêu lâu rồi không hả?"

Cô chờ giờ khắc này, cũng đợi rất lâu rồi, chính là chờ một cơ hội như thế này! Chợt giờ tay lên, cùi chỏ dùng sức ghim lên cổ của anh, giữ lại rồi xoay người, vô cùng khéo léo mà đè anh xuống phía dưới, đưa tay, giữ ở cổ họng của anh.

***

Mái tóc đen nhánh vốn đã xõa ra, lúc này vương mắc rối tung, bỗng chốc xuất hiện sự rự rờ. Cô cúi đầu, tiến tới gần anh, sợi tóc bóng bẫy theo động tác của cô phủ kín lồng ngực anh.

Trong hít thở đều là thơm mát mê người của cô.

"Hạ Viễn Hàng, anh cho rằng chỉ có anh mới hận ư?" Anh bị điên rồi, còn cô có thể không điên được sao? Mười năm trước, bọn họ cũng đã rơi vào trong địa ngục, cũng đã không thể ra ngoài được nữa, vậy. . . . không cần ra!

Cô với Hạ Viễn Hàng mà nói, vĩnh viễn đều không so kịp tự ái quan trọng của anh. Từng lần, từng lần cô so sánh với tự ái của anh, bị vứt bỏ trước tiên vĩnh viễn đều là Diêu Thủy Tinh cô!

Mười năm trước, Từ Tĩnh Viễn cho cô xem đoạn phim kia chẳng qua là chứng minh sự thật đó lần nữa mà thôi.

Tổng giám đốc nói, âm u trong lòng người thanh niên này tiểu thư vĩnh viễn cũng không thể chạm đến, cũng không chiếu sáng nổi, chẳng qua là bởi vì, ngay cả chính tiểu thư cũng đang ở trong bóng tối.

Tình yêu anh cho cô sâu hơn nữa cũng không sâu hơn bóng tối trong lòng anh. Bọn họ đều là người lạnh lùng, ôm ấp nhau mãi mãi cũng không lấy được ấm áp.

Hơn nhiều năm sau bản thân mới hiểu, màn đồng ý cho hôn đó là giáo huấn Diêu Dật Châu cho cô, giáo huấn cô dám cả gan lợi dụng mẹ mình để đạt được mục đích của cô. Nhan Uyển Như là người của Diêu Dật Châu, bất kỳ ai cũng không thể đến gần chớ nói chi là lợi dụng.

Có lúc, cha mẹ không ngăn cản đối với tình yêu tuổi trẻ của con gái, ngược lại lại là biện pháp rất cao minh.

Ông ấy một chút thủ đoạn cũng hoàn toàn không cần sử dụng đến, chẳng qua chỉ cho họ nhìn vết thương vụn nát của chính họ lập tức làm cho tuổi trẻ của bọn họ tổn thương đến máu thịt lẫn lộn.

Cũng làm cho bọn họ thống hận lẫn nhau.

Không có hiểu lầm, không có người ngoài, không có bất kỳ nguyên nhân bất đắc dĩ nào, ngày trước bọn họ chia tay chỉ là bởi vì điểm thiếu sót chết người trời sinh trong tính cách của bọn họ, đều đã định trước.

Cô đột nhiên phản kháng hình như cũng không ngoài ý muốn của anh, thủ đoạn rất có phong cách của Diêu Thủy Tinh. Ân núp, tập trung, căn đúng thời gian mà ra tay.

Bàn tay của anh xoa nhẹ trên bắp chân y hết tơ lụa, theo đường cong đẹp đẽ này từng chút từng chút vuốt ve lên trên.

Đồ công sở đắt tiền trên người cô bị anh thay ra, váy ngủ màu tím nhạt, chất liệu tơ tằm thật đúng là tinh xảo không gì sánh kịp. Bả vai tinh tế, cổ áo sâu chữ V, theo động tác kịch liệt của cô mà làn váy nhăn nhui bị vén lên, không có chỗ nào không phải là phong cảnh tuyệt mỹ làm cho đôi mắt đen sắc bén của anh nheo lại.

"Hạ Viễn Hàng, vì sao anh lại tới trêu chọc tôi?" Nắm chặt cổ áo của anh, hung ác mà nguy hiểm "Trong mắt anh, tôi là người rất dễ nói chuyện sao, hả?"

"Có lẽ." Anh nhẹ nhàng nói nhỏ.

"Có lẽ?" Cô cảm hận lặp lại, thì ra trong mắt anh cô chính là mềm yếu vô dụng như vậy!

"Đúng"

Thay đổi bất ngờ ở trong nháy mắt đó.

Anh chỉ đè chỗ lõm giữa chân cô xuống, nơi đó là chỗ mẫn cảm nhất của cô. Cơ thể cô mềm nhũn ra, lập tức bị anh đè trở lại, bị vây lần nữa. Có lúc hiểu rõ chính là một loại nhược điểm trí mạng, cô nên hiểu sớm hơn.

Ngón tay của anh, nguy hiểm dạo chơi ở cổ họng cô, lúc nhẹ lúc nặng, từ từ cảm thụ mạch đập trên cổ cô.

"Giết người là phạm pháp." Cô nhàn nhạt nhắc nhở.

"Giết cô?" Khóe môi anh khẽ giương giống như nghe được chuyện gì đó buồn cười "Cô nợ tôi, cho dù chết cũng không đền bù được."

"Thật sao? Tôi nợ anh cái gì?" Tại sao anh lại nói cô nợ anh? Anh dựa vào cái gì!

"Cô nợ tôi. . . . ." Thoải mái giả vờ ban nãy bị bức xé toàn bộ, hận ý hiện lên trong đôi mắt anh khó để che giấu nữa "Một đứa con!" Nắm đặt lấy ly rượu ở đầu giường uống một hơi cạn sạch rượu mạnh trong ly, cúi đầu hôn môi cô, tất cả rượu nồng nặc rót hết vào trong bờ môi của cô.

Cô cắn chặt hàm răng, thế nào cũng không chịu há ra. Dịch rượu nóng bỏng theo môi của bọn họ chảy tới cổ của cô, chảy qua ngực trắng như tuyết từ từ thấm ướt chất liệu may mặc của cô.

Cô bừng bình, từ đầu đến cuối anh đều biết. Diêu Thủy Tinh từ nhỏ đến lớn, mỗi một cái tùy bên trong xương đều là quật cường, cho dù bị cạy ra cũng sẽ không khuất phục.

Chẳng qua anh có biện pháp.

Xoa bên má của cô, ngón giữa dùng sức, nơi đó một chỗ trũng nho nhỏ, dùng sức một chút, cái loại nhúc nhối đó lập tức khiến hàm răng cô buông lỏng ra, dịch rượu từ trong môi anh chảy vào trong môi cô. Cái mùi vị rượu mạnh lẫn với tư vị của anh, từ môi của anh một mạch đốt vào dạ dày cô, trái tim cô, tay chân cô.

Anh hung hăng chặn kín môi cô, buộc cô nuốt từng ngụm lớn. Nhả không ra, giã không hết, sắc đỏ trong mắt, gương mặt trắng mịn như sứ của cô nhanh chóng nhiễm màu hồng say lòng người.

Uống một hơi cạn sạch, Hạ Viễn Hàng buông môi cô ra, dùng sức ném ly rượu trong tay xuống đất, gõ sàn nhà thô sơ, bèn chắc mà lạnh lẽo, cái ly rơi xuống vỡ tan, thanh thúy mà đứt khoát dội vệt rượu ra đầy đất.

Anh tự tay trực tiếp cầm lấy chai rượu đặt ở một bên, "cách" một tiếng ngón cái mở nắp bình ra, ngửa đầu uống một hớp vào rồi lại cúi đầu mớm tất cả vào trong môi của cô.

Anh không nên đi cảm thụ cái loại xúc cảm da thịt tinh tế dưới môi đó, không nên đi hoài niệm cái loại tư vị quen thuộc đó, không nên đi mềm lòng với cái người đã từng dịu dàng. Cô là Diêu Thủy Tinh, là cô gái anh ghi hận trong lòng toàn bộ mười năm. Cái người anh có yêu, có hận, thề tuyệt không tha thứ. Anh có trên trăm loại phương pháp dùng để hành hạ cô, mỗi một loại đều có thể làm cho anh tràn trề niềm vui, mỗi một loại đều có thể làm cho cô đau đến không muốn sống.

Dịch rượu thơm và tinh khiết giữa giã giữa kịch liệt của cô từ bờ môi tràn chảy ra ngoài. Trong không khí dâng lên mùi nồng nặc, oán hận nặng nề, một ngụm lại một ngụm cho đến giọt cuối cùng cũng đã chảy vào trong dạ dày cô. Anh ngẩng đầu nhìn cô gái thở hổn hển phía dưới.

Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo lúc này ứng hồng một mảnh, cái loại lạnh lạnh trời sinh đó bị xinh đẹp sau khi uống rượu mạnh thay thế, đầu lông mày có một chút hồng nhạt, đó là sự lắng lơ đặc biệt của Diêu Thủy Tinh. Nếu như nói, bình thường Diêu Thủy Tinh là một cây thủy tiên tuyệt thế vậy thì cô lúc này chính là một đóa hoa hồng quyến rũ, thấm ướt giọt sương buổi sớm, sâu kín nở rộ, cực kỳ phong nhã.

"Hạ, Viễn, Hàng." Cô cố gắng muốn giữ tinh táo nhưng bất đắc dĩ bị hung ác đổ đầy một chai rượu mạnh, lúc này muốn giữ vững lý trí chỉ sợ là một chuyện không thể nào.

Đôi mắt linh hoạt hơi nheo lại, nhìn khuôn mặt trước mắt có chút mơ hồ. Tất nhiên, coi như là hóa thành tro, chắc chắn cô cũng không thể không nhớ người đó. Đưa tay về phía gương mặt của anh muốn ra sức đánh nhưng bởi vì say rượu mà chụp lên trên bờ vai của anh.

"Anh. . . . . tại sao anh. . . . ." Anh dám như vậy đối với cô, anh lại có thể dám! Giận quá nắm lấy bàn tay của anh ra sức cắn, môi dặng lên vị tanh khiến cô vô cùng hài lòng.

Rượu, là rượu mạnh nhất, uống vào cổ giống như ngọn lửa. Còn cô so với rượu càng dữ dội hơn, đông lạnh tận xương tủy, sắc trắng tim gan.

Bàn tay của anh để cô cắn, một cái tay khác một phát xé rách váy ngủ của cô, vải vóc yếu ớt không địch lại sức mạnh lớn như vậy, nát vụn ra, trong nháy mắt mất đi công hiệu che đậy thân thể.

Da thịt trong suốt như tuyết trắng phơi bày ra ngoài, ánh mắt của anh vì cảnh trí tuyệt mỹ trước mắt đắm vào mảnh đầu nhưc.

Vai mượt mà mảnh khảnh, bộ ngực sữa trắng mịn hình giọt nước xinh đẹp, hai núm phấn hồng trên đó quyến rũ mà xinh đẹp, vòng eo vừa vặn không chịu nổi, hai chân thon dài như ngọc. Không chỗ nào không hoàn mỹ, không chỗ nào không động lòng người.

Ở bề ngoài lạnh lùng của cô, so bất kỳ cô gái nào Diêu Thủy Tinh đều xinh đẹp hơn, đều mời gọi hơn, làm cho anh cũng phải. . . . . không thể nào hô hấp! Đáng hận đến không thể hô hấp!

Đã từng, anh đối với một một phân, mỗi một tác của cô đều đã rõ như bàn tay, tỉ mỉ ném khắp nơi. Hiện tại cô thay đổi, thành thực mà xinh đẹp, đóa hoa tuyết thể nhất cuối cùng đã tới tuổi rực rỡ nhất, nở rộ tự nhiên nhất.

***

Ngón tay anh bị cô cắn vào trong môi, lúc này răng kẹp thật chặt lại, có thể thấy được cô dùng bao nhiêu lực để cắn anh, ầm áp trong khoang miệng, dòng máu nóng kích thích anh nổi cơn điên.

Một cái tay khác thăm dò vào giữa chân cô, mò mẫm vùng u ám, có loại xúc cảm giống như lụa vậy, lại cả nhụy hoa khép chặt nữa, loại cảm giác đó hình như vẫn luôn ngưng đọng tận sâu trong đáy lòng anh, chưa từng quên lại hình như trở nên có phần xa lạ.

Nhận thấy được ý đồ của anh, cô nhả ngón tay của anh ra, đưa tay ngăn trở cản anh làm càn nhưng ngăn cản thế nào được? Anh vốn cũng không có ý định thương tiếc cô, trực tiếp dùng tay đi vào.

Ngây ngô mà chặt khít.

"Làm, hả?" Anh nói nhỏ bên tai cô, trong giọng nói còn mang theo nụ cười rõ ràng.

Cô cắn răng, nhin trận đau nhói kia xuống, kiên quyết không được yếu thế ở trước mặt anh.

"Thật tốt." Giọng như là thở dài, ngón tay anh tách lớp non mềm bao phủ ra, đi vào chỗ sâu của cô, chuẩn bị cạo xát khối non mềm kia.

Hô hấp của cô thay đổi, gương mặt vì bị rượu dịch nhuộm đỏ hiện ra mấy phần màu.

Khóe môi anh nâng lên nụ cười ác ý. Khả năng chịu đựng của cô đối với đau đớn rất thấp, anh biết rất rõ. Một người sợ đau như vậy lại có thể mang đến nỗi đau lớn như thế cho người khác, lại còn lẽ thẳng khí hùng(*).

(*) lẽ thẳng khí hùng: bằng nghĩa với cây ngay không sợ chết đứng.

Diêu Thủy Tinh trước giờ đều là như thế, luôn luôn cao quý, luôn luôn kiêu ngạo, trong mắt luôn luôn chỉ có chính cô.

Nhưng giờ phút này, anh chính là muốn cho cô đau! Cho dù đau đớn nhỏ bé nhất trên thân thể không đáng kể đến.

"Biết cái gì là nhục nhã không?" Một ngón, hai ngón, ba ngón tay đều đâm vào, hoa nguyệt của cô kịch liệt co rúc lại. Nhìn đôi mắt cô vì đau nhức mà càng ngày càng lạnh, càng ngày càng băng; anh biết, tính khí của cô cũng sắp muốn bộc phát ra.

Anh duỗi tay xuống phía dưới: "Nhục nhã chân chính không phải cái này mà là. . . . ." Cố ý kéo dài ngữ điệu, kèm theo tiếng anh chậm rãi kéo khóa quần, cái đó rõ ràng là lăng nhục đến không chịu nổi. . . . .

"Hạ Viễn Hàng, anh dám!" Cô lạnh lùng quát. Không thể nào tin nổi anh lại đáng ghét thế này, muốn dùng phương thức như thế, thủ đoạn như thế lăng trì cô. Cô thề nếu như anh thật sự dám làm như vậy, cô tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!

Anh thật sự dám!

Dục vọng cường tráng và căng đầy được phóng thích ra ngoài, nguy hiểm ở giữa cánh hoa vẫn khô khốc như cũ của cô trượt, sau đó không có cho cô chuẩn bị một chút nào mà chọc thẳng vào!

Đau, đau, đau!

Cô đau đến cắn một cái trên vai anh, so với anh ác hơn, so với anh dùng nhiều sức hơn. Bọn họ cùng chảy máu, anh làm cho cô đau đến mức giống như lần đầu đêm, cô cũng làm cho anh trầy da sứt thịt.

Trong khoảnh khắc tiến vào đó, cái loại cảm giác mãnh liệt tràn đầy đất trời ùn ùn kéo đến hung hăng đánh trúng anh. Khoái cảm từ thắt lưng nhanh như tia chớp liên tục kích thích đến đại não của anh, anh cắn răng phát ra tiếng “két” mới miễn cưỡng khiến mình không phát tiếng rên rỉ ra ngoài. Đó là loại cảm giác như thế nào? Khoái cảm y hệt sắp chết lại tê dại, thoải mái, vừa đau vừa sáng khoái.

Anh đâm vào chỗ sâu trong cơ thể cô, một luồng thịt non quấn lên, ôm chặt anh, ấm áp, nóng bức, chặt khít, tuyệt vọng.

Bản năng ngừng hít thở lại, muốn cảm thụ nhiều cái lại say mê, đẹp đẽ đó hơn một chút. Anh đè trên người cô, ánh mắt giống như đế vương nhìn xuống nét mặt cô vào giờ phút này. Cho dù đau đến khuôn mặt trắng bệch, cho dù đau đến phát điên, Diêu Thủy Tinh vẫn không kêu tiếng nào, con ngươi trong suốt nhìn anh chăm chăm, tràn đầy cảm hận và địch ý.

Là muốn cô phải hận! Nếu như cô không hận anh có thể sáng khoái sao? Cười tà tà một tiếng, anh cố ý đẩy vào sâu hơn, mãi cho đến khi vào chỗ sâu nhất đôi môi mỏng mới chậm rãi giương lên. Ánh mắt kẻ sát nhân cô, dường như muốn nhìn thấy chỗ sâu nhất trong tâm hồn cô.

"Diêu Thủy Tinh, cô thấy rõ rồi chứ, là ai đang đoạt lấy cô, hả?" Anh rút ra, ác ý đâm vào lần nữa. Không có thời gian thở dốc, không có nhẫn nại dừng lại, anh chỉ cứ như vậy không ngừng muốn đoạt lấy cô gái này, hận không thể nuốt cô vào, dùng cô làm lắng đi cảm giác đau đớn trong đáy lòng mình.

Chỉ có phương thức trực tiếp mà trần trụi như vậy anh mới có thể cảm thấy cô thật sự ở trong ngực anh, không phải là mơ, không phải là ảo giác; cái loại khoái cảm mãnh liệt đã lâu đó không ngừng từ xương sống anh xông lên, cái loại rung động và sáng khoái này chỉ có Diêu Thủy Tinh mới có thể mang đến cho anh.

Chỉ có hận thù!

Tất cả điểm mẫn cảm của cô anh đều nhớ rõ từng cái, dĩ nhiên cũng biết này cô gái này mềm mại đến cỡ nào nhưng anh là cố ý muốn làm cô đau, một lần, một lần làm cho cô đau, như vậy cô mới có thể nhớ, nhớ hậu quả khi chọc tới anh, kết cục khi làm anh đau sẽ là như thế nào.

Anh lại dám như vậy đối với cô! Cô trần truồng mà nhếch nhác con lại đây đủ quần áo, thậm chí ngay cả một chút xóc xếch cũng không có, cứ như vậy làm chuyện vốn là chuyện thân mật nhất.

Anh làm cho cô đau như thế, cơ thể gần kề, tâm hồn lại càng đẩy ra xa. Cô thật sự hận anh đến chết! Tại sao Hạ Viễn Hàng anh lại đối với cô như vậy?

Nếu như cô cứ mặc anh ức hiếp như vậy thì cô không phải là Diêu Thủy Tinh! Cố kiềm nén đau đớn lại, chân của cô đặt trên hông anh, gắng sức xoay chuyển, bọn họ lập tức đổi vị trí, cô ở trên người anh còn anh ở trong cơ thể cô.

Cô cắn răng cứng rắn chống lại đau đớn như kim châm muối xát, giãy dụa vòng eo chủ động nuốt vào nhả dục vọng trắng kiện muốn dọa người của anh.

"Hạ Viễn Hàng, anh mới nên nhìn cho rõ ràng, hiện tại đoạt lấy anh là tôi!"

Chương 4

Cho dù bị thương, cho dù đau đớn hành hạ cô muốn phát điên, cô cũng nuốt không trôi giọng điệu này! Anh muốn cho cô dạy dỗ, cũng cần phải để cô cho anh cơ hội đó. . . . .

Dĩ nhiên cô không cho! Đến chết cũng sẽ không cho!

Có thể sử dụng cơ thể trừng phạt người khác không chỉ có đàn ông mà thôi, cô cũng có thể! Anh muốn cho cô đau, muốn trả thù cô, cô cũng có thể.

Cô rất không lưu loát, rất vụng về, rõ ràng cũng hề không quen thuộc tất lại muốn gượng chống để hoàn thành được. Thần tốc lên xuống, mỗi một ma sát đều mang đến đau đớn kịch liệt nhưng cô không chịu thua, như thế nào cũng sẽ không nhận thua.

Anh nhìn cô chăm chú vì vào giờ phút này cô quật cường và rất mạnh mẽ nhưng sinh lòng tức giận. Tại sao cô lại kiêu ngạo như vậy? Rõ ràng. . . . . rõ ràng đau đớn đến thế, sắc mặt cũng đã trở nên tái nhợt, tại sao còn phải ngang ngạnh?

Đã vậy, anh càng không cần khách khí!

Cánh tay dùng lực chống cho cơ thể ngồi dậy, da thịt theo động tác của bọn họ mà ma sát, dán vào nhau. Lượng lớn mồ hôi từ dưới da thịt toát ra, khí nóng di chuyển trong không khí. Dưới cơ thể của bọn họ truyền đến tiếng vang kích thích và mập mờ.

Anh đưa tay nắm lấy bộ ngực vì cô vận động dữ dội mà không ngừng lắc lư, đầu ngón tay nặng nề nhào nặn đầu vú mềm mại.

Cơ thể của cô xoắn được chặt hơn, thậm chí chặt đến mức làm cho anh thấy đau nhưng không đủ, còn chưa đủ! Chơi đùa cô như thế, đoạt lấy như thế vẫn cảm thấy chưa đủ! Muốn thâm nhập sâu hơn, dán sát hơn nữa, hận không thể cứ như vậy xoắn nát cô.

Giết chết cô đi!

Trong đầu không ngừng vang lại lời như vậy, anh mắt đen như mực của anh như đầy máu đỏ tươi, trong phút chốc lúc cơ thể cô hạ xuống ra sức

đâm vào, loại tư thế này vốn đã có thể đi vào rất sâu, mà bây giờ anh lại mỗi một cái đều rất mạnh, mỗi lần, mỗi lần đều đi chỗ sâu nhất của cô.

Dần dần, ở nơi kết hợp ngoài cảm giác đau, Diêu Thủy Tinh cảm thấy có một loại tư vị khác. Cái đó, cô đã từng cảm thụ qua bây giờ đã thành tư vị xa lạ. Đau đớn đã lâu sẽ trở nên chết lặng, cơ thể từ từ quen với bị xé mở, với cảm giác bị xoắn nát, hô hấp của cô nóng rực lên.

Thay đổi của cô anh biết rất rõ. Anh biết, cô đã có cảm giác. Hoa huyết của cô trở nên mềm mại, co rúc lại càng thêm kịch liệt, anh cảm nhận được loại tư vị mỹ diệu đó, bị cô một tầng một tầng vây lại, ôm thật chặt, lúc rút ra rút vào có tiếng nước khế chảy.

"Ướt, hả?" Anh nói nhỏ ở bên tai cô "Như vậy cũng có cảm giác, chắc chắc, công chúa Diêu cao quý của chúng ta, cô đúng thật là. . . . . đâm đặng."

"Câm miệng!" Cô biết, anh cố ý nhắc tới cách xưng hô kia trước mặt cô, châm chọc cô, chế giễu cô.

"Cô kẹp chặt như vậy, thật sự thoải mái như vậy ư, hả?" Anh dùng lực bóp chặt bộ ngực đầy đặn, bầu vú trắng như tuyết không chịu nổi bị bóp chặt, theo khe hở giữa ngón tay anh bật ra ngoài. Loại mỹ cảm thị giác này kích thích anh, cúi đầu một ngum mút chặt cái mềm mại ngạo nghệ ưỡn lên, trầm trầm cắn, nặng nề mút.

Khoái cảm mãnh liệt càng lúc càng chắt chùng trong cơ thể lẫn nhau, động tác của bọn họ càng lúc càng trở nên cuồng dã, càng lúc càng càn rỡ, mỗi một cái đều vừa mạnh vừa nặng, có bao nhiêu đau thì có bấy nhiêu sướng khoái. Loại tình ái mang theo cảm giác đau đớn to lớn này trái lại có lúc so với động tác dịu dàng lại dễ dàng đạt tới cao triều hơn.

Cao triều của Diêu Thủy Tinh lại nhanh chóng tới, mái tóc bị mồ hôi ướt đầm từng sợi dính chặt sau lưng, gương mặt ửng hồng kinh diễm. Cô điên

cuồng thổi hỗn hển, ôm chặt lấy cổ của anh, thân thể ở trên người anh run rẩy, để mặc anh ở nơi nào đó liều mạng cọ xát. Một dòng dịch ẩm ướt trơn bóng, từng dòng nước từ sâu trong cơ thể chảy ra lại bị anh hung hăng chặn trở về, trướng lên cho cô thấy đau. Cô muốn đứng dậy khiến cái loại chua xót đau đớn như nhũn ra đó mất đi một chút, nhưng bàn tay của anh lại dùng sức nắm lấy cái mông vênh cao, gắt gao đè cô lên người anh, không để cho cô di chuyển chút nào.

Anh đè lên khối thịt mềm nhất, non nớt nhất của cô, từ từ cọ xát, nặng nề đâm vào. Cái cảm giác tê dại và chua xót không thể phát tiết ra làm cho anh vừa nóng vừa sốt ruột, liều mạng giãy giụa lại chỉ đổi lấy là anh cọ xát càng thêm kịch liệt.

Cô cảm hận dùng răng cắn anh khiến vết thương đã sớm trải rộng khắp vai, muốn chống lại cái loại xiết mạnh cực lớn đó nhưng không được, khoái cảm làm cho người ta muốn sụp đổ không ngừng đưa đẩy cô, xoay tròn cô, không tới hai phút Diêu Thủy Tinh lại được đưa lên cao triều xinh đẹp lần nữa, có điều lần này tới càng mạnh, lâu hơn, cũng càng làm cho người ta muốn ngất xỉu.

Hoa nguyệt của cô liều mạng co rúc co rút lại, xoắn chặt anh, ôm anh, anh cắn răng nhịn dục vọng muốn xuất tinh. Anh không nên tha cho cô nhanh như vậy, đêm dài đằng đẵng, anh nhất định phải hành hạ cô đến khi cô cầu xin anh mới xem xét mà thu tay lại.

Đáng tiếc, anh đã đánh giá thấp quật cường của Diêu Thủy Tinh. Suốt cả một đêm, đã đếm không được rốt cuộc bọn họ làm bao nhiêu lần, Diêu Thủy Tinh bị anh chơi đùa chết đi sống lại, đôi môi cắn đến loang lổ vết máu nhưng thế nào cũng không yếu thế. Còn anh thì bị cô cắn cho thương tích khắp người vậy mà vẫn không có được tiếng cầu khẩn anh muốn kia.

Từ đêm tối cho tới trời sáng, từ vàng trăng đến mặt trời, mãi cho đến rạng đông sáng sớm hôm sau, sau rèm cửa sổ hiện ra cảnh tượng anh nặng nề chống đỡ trên người cô, kịch liệt bắn ra.

Rốt cuộc anh đã dùng hết phần tinh lực cuối cùng của mình trên người cô, thở hắt hắt chìm vào giấc ngủ.

Trong căn phòng tràn đầy hơi thở tình dục lần nữa yên tĩnh trở lại, mà cô đã sớm ngất đi nhưng cho dù mất đi ý thức, bàn tay của cô vẫn nắm thật chặt ga giường phía dưới.

Đó là một loại tuyên cáo quyết không thỏa hiệp!

***

Sáng thứ hai bận rộn cho tới trưa, Tào Hân ngoài công việc nặng nề còn thỉnh thoảng phân tâm, tò mò quan sát cấp trên của mình.

Chuyện này thực sự không phù hợp với hình tượng trợ lý chuyên nghiệp nhưng cô không nhin được, bởi vì hôm nay Diêu Thủy Tinh thật sự là rất khác!

Diêu Thủy Tinh luôn luôn không có thói quen trang điểm hôm nay phá lệ bôi kem chống nắng trên khuôn mặt, mặc dù chỉ là một tầng thật mỏng hơn nữa còn là mỹ phẩm có khuynh hướng cho cảm xúc giống ánh sáng của bạch kim, thật là không có lời gì để nói! Người bình thường thì sẽ hoàn toàn không nhìn ra nhưng đó là Diêu Thủy Tinh, người son phấn đều không cần, chỉ cần một chút khác biệt, Tào hân cũng sẽ chú ý tới ngay.

Trước kia, cô vẫn hâm mộ cấp trên của mình, khí chất trời sinh thật là quá tuyệt, cho dù không trang điểm cũng đẹp đến khiến người ta không dám nhìn thẳng! Chẳng qua hôm nay cái người chưa bao giờ trang điểm lại có thể dùng mỹ phẩm. . . . . chuyện này, không có vấn đề?

Cô thật sự muốn biết ngày đó sau khi tổng giám đốc Diêu bị người đàn ông cường thế đó lôi đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô còn ngây thơ gấp

đến độ muốn báo cảnh sát! Nhưng tổng giám đốc lại gọi điện đến nói có chuyện phải xử lý, nói cách khác, không cần cô xen vào việc của người khác.

Đáng nhẽ cô nên vui vẻ mà nhẹ nhõm, đúng là, đó là Diêu Thủy Tinh nha! Viên ngọc quý trên tay ông trùm khách sạn Diêu Dật Châu, cô gái xinh đẹp, cao quý, ưu nhã nhất xã hội thượng lưu và cũng không hề dễ đến gần.

Trước kia có người đàn ông thoáng lộ ra ý yêu thích đối với cô ấy lập tức bị đôi mắt lạnh của cô ấy làm cho đông lạnh như băng Bắc Cực. Nhưng lần này chẳng những bị người đàn ông kia nắm lấy tay, hơn nữa còn cùng nhau biến mất.

Không biết có phải cả chủ nhật đều là thế giới của hai người không đây?

Trí tưởng tượng của cô dạo chơi không ranh giới, tò mò trong lòng giống như mèo cào vậ, đứng ngồi không yên. Nhưng cô rất hồ giáy không dám đi hỏi cấp trên của mình. Dám đem chuyện như vậy đi hỏi cô chẳng phải là tìm chết sao?

Tào Hân tự biết không có lá gan này nhưng vẫn thật sự muốn biết rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì!

"Trợ lý Tào, nếu như cô xem đủ rồi thì xin mời ra ngoài."

Diêu Thủy Tinh không khách khí ra lệnh cho cấp dưới. Bị cấp dưới chăm chú nhìn chăm chăm, cô cũng không phải là người chết mà không có cảm giác. Nhất là hiện tại cơ thể cô rất không thoải mái làm cô rất dễ nổi giận!

Đúng là không được, nhiều năm như vậy, cô vẫn nỗ lực học tập muốn không chế mình. Trên thực tế, nếu không có Hạ Viễn Hàng xuất hiện trong cuộc sống thì lý và hành động của cô cho tới bây giờ đều là hoàn mỹ vô khuyết, nhưng gặp phải anh cô lại mất không chế!

Nghĩ đến cái người cô vô cùng hận, cô âm thầm hít sâu, điều chỉnh hết lửa giận của mình, các đốt ngón tay nắm chặt tờ giấy đến trắng bệch.

"Vâng" Lúc này Tào hân mới khôi phục lại tinh thần, cuống quýt để báo cáo doanh thu các phân bộ ở châu Á mà cấp trên yêu cầu xuống. Gần tới cuối năm, mỗi khách sạn đều phải sắp xếp tình trạng tài chính gom lại nộp hết về trụ sở chính ở châu Á, sau đó chuyển giao lên cho tổng giám đốc Diêu Thủy Tinh.

Len lén liếc nhìn tổng giám đốc bất thường lần nữa, lúc này Tào hân mới đi ra ngoài.

Diêu Thủy Tinh để cây bút trong tay xuống, đổi một tư thế ngồi khác, kéo thẳng hai chân, cảm giác đau xót đến tận xương tủy khiến cho cô thiếu chút nữa vô dụng rên rỉ ra ngoài.

Vẫn rất khó chịu! Cho dù ngày hôm qua ở nhà ngủ mê suốt cả một ngày, cơ thể của cô vẫn đau đến nổi ngay cả đi bộ cũng cảm thấy khó khăn. Nhưng cô là Diêu Thủy Tinh, cho dù chết cũng sẽ không yếu thế trước mặt người khác nữa! Cô có ý chí phi thường, vẫn có thể mạnh mẽ chịu đựng mà đi làm.

Có điều sắc mặt của cô thật sự tái nhợt như quỷ, không thể làm gì khác hơn là nhờ vào mỹ phẩm vạn năng.

Người đàn ông đáng hận đó lại muốn dùng phương thức như vậy đối phó với cô! Tại sao anh lại xuất hiện ở trước mặt cô, tại sao lại nói cô nợ anh? Nghĩ đến lời anh nói, cô nợ anh một đứa con, nụ cười lạnh trên môi cô trở nên rõ ràng hơn.

Đứa con, đứa con. . . . .

"Pằng" một tiếng, con chuột trong lòng bàn tay bị cô bóp chặt đến vỡ vụn ra. Cô sẽ cho anh biết khoản nợ giữa bọn họ phải nên chấm dứt như thế

nào.

Đèn đỏ trên bàn lóe lên, cô đưa tay nhấn xuống.

"Tổng giám đốc, có. . . . ." Tào Hân chần chừ, dường như đang suy tính sử dụng từ như thế nào "Công ty chuyển phát nhanh gửi tới một cái hộp, nói là gửi cho cô."

"Trợ lý Tào, nếu như cô muốn đổi công việc chỉ cần nói rõ là có thể." Có phải bây giờ ngay cả loại chuyện nhỏ nhặt này Tào Hân cũng không xử lý được, phải tới hỏi tới cô?

"Tổng giám đốc, là một vị tên là 『 Hạ Viễn Hàng 』 gửi đến." Người Hạ Viễn Hàng đó, nghĩ đến lập tức nhớ ngay là người ngày đó kéo tổng giám đốc cùng nhau mất tích suốt cả hai ngày, bởi vì rõ ràng ngày đó nghe thấy người của Thế Thành gọi anh là "ngài Hạ" cho nên cô nào dám thất lễ chứ!

Là anh ta! Ngọn lửa thiêu đốt trong mắt cô thêm rùng rợn, anh ta lại còn dám đến chọc giận cô!

Rất tốt. . . . .

"Đem vào đi."

Một phút sau, cô trừng mắt trước cái hộp dày được bọc kín ngất, hít thở mấy ngụm thật sâu, sau khi xác định mình đã khống chế được tính khí sắp bộc phát lúc này mới đưa tay mở ra.

Cô không thể mất khống chế như vậy nữa, không phải cô đã sớm quyết định không bao giờ để cho bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến tâm tình của mình nữa sao? Qua nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn làm rất tốt, người khác đều nói Diêu Thủy Tinh là một người không thể hiện vui giận, trên thực tế còn có rất nhiều người lén lút bà luận, nói cô có một trái tim băng giá.

Hạ Viễn Hàng với cô mà nói, chỉ là người cũng không bằng người xa lạ, cô càng phải không được vì anh mà phát giận, cô tuyệt đối, tuyệt đối không thể như vậy, cô. . . . .

Muốn giết người đàn ông kia! Nhất định, nhất định phải đi giết anh, lóc từng miếng thịt!

Thấy rõ ràng thứ trong hộp, cô hung hăng hít một hơi. Thứ mỏng manh kia lần lượt bị cô "bóp" một tiếng vung ra trên đất, tản ra ngoài.

Toàn bộ đều là cô, tràn đầy cô.

Ngủ say, mê man, còn có kích tình, không một mảnh vải.

Mặc dù cô dùng chân đạp lên cô thể nhưng nửa vai mơ hồ lộ ra, nơi nơi nói rõ cơ thể ở dưới ướt át cỡ nào.

Anh lại có thể hèn hạ chụp loại hình này!

Ánh sáng trong đôi mắt so với tảng băng nhọn còn sắc bén hơn. Lần này cô thật sự tức giận.

Điện thoại đặt trên mặt bàn vang lên, hiện rõ tên trên màn hình . . . . Hạ Viễn Hàng!

Rất tốt, đến rất đúng lúc!

Cô cầm điện thoại di động trực tiếp nhấn nghe!

Không cần nghĩ, nhất định là tên khốn kia nhân lúc cô ngủ say, lưu số điện thoại vào trong điện thoại di động của cô. Xem ra, anh đã quyết tâm muốn chơi trò chơi với cô rồi!

Qua hết một phút, cô xác định mình đã điều chỉnh tốt cảm xúc, tìm số của anh gọi lại.

"Hình, đặc sắc không?" Đầu kia điện thoại di động, giọng anh trầm thấp giống như ác ma nói nhỏ.

"Hạ Viễn Hàng, anh muốn làm gì?" Cô ép mình tỉnh táo lại.

Giống như nghe được chuyện gì buồn cười, tiếng cười mang theo từ tính của anh cho dù cách điện thoại vẫn có sức hấp dẫn mãnh liệt. Sau đó tiếng cười thu lại, giọng của anh như phiến băng sắc bén cắt qua kim loại, hận ý khó tiêu trừ.

"Làm cái gì? Cô hỏi tôi muốn làm gì? Tôi muốn tính sổ với cô, tính một khoản mười năm trước nên có thể coi là nợ." Anh chấp nhất báo thù mang lưỡi dao mà đến, ăn cướp trắng trợn.

"Tính nợ? Anh có tư cách gì mà tính với tôi? Anh là ai của tôi?"

Khinh miệt trong giọng nói của cô hoàn toàn chọc giận anh. Kiêu ngạo của cô, đáng hận của cô, tất cả của cô, anh đều muốn hung hăng xé nát!

Anh là ai của cô? Tới bây giờ, anh cũng đã sớm không phải là ai của cô, anh chỉ là kẻ thù của cô mà thôi!

"Còn có thứ đặc sắc hơn đó, cô muốn xem hay không?"

Điện thoại trong tay Diêu Thủy Tinh bị cô bóp chặt ra tiếng hơi vang. "Đặc sắc hơn", ý tức là hình lúc nãy cho cô xem hoàn toàn không tính là gì. . . . . Sao anh dám!

"Anh cố ý muốn chơi trò chơi này, đúng không?"

"Cô cũng đã tuyên bố bắt đầu, tại sao không theo cùng?" Anh rất khó hình dung loại cảm giác sau khi thức dậy vào sáng chủ nhật đó. Gối bên cạnh đã sớm lạnh thấu, chỉ có tấm chi phiếu đặt tùy tiện trên đầu giường kia châm chọc, cười nhạo anh. Cảm giác tức giận lập tức bao trùm anh. Cô gái này lại còn có thể phách lối hơn nữa!

Thời gian mười năm qua đi, cô vẫn có thể dễ dàng chọc giận anh. Rõ ràng anh đã sớm học được cách không dễ dàng tức giận nhưng cô lại hung hăng trả lại cho anh một cái tát, nói rõ cho anh biết, là cô chơi anh! Nếu như anh lại để cho cô chà đạp vậy thì mười năm này của anh lập tức thành công cốc rồi! Những tấm hình kia chẳng qua chỉ là vừa mới bắt đầu thôi.

"Hạ Viễn Hàng, anh rút cho tôi!" Cô lạnh lùng ra lệnh, "Từ nay biến mất trước mặt tôi nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho anh."

"Tốt nhất cô không nên bỏ qua cho tôi, bởi vì tôi cũng đã sớm không bỏ qua cho cô rồi."

Đồng thời nhấn tắt điện thoại, tuyên bố cuộc chiến tranh này tạm thời kết thúc.

Cả hai đều là người cố chấp, vĩnh viễn không thể bỏ qua khoản nợ tình ái này.

***

Con đường tĩnh mịch, ánh đèn phảng phất không chiếu tới góc tối, từng luồng từng luồng khói nhàn nhạt nhẹ quán quýt quanh quẩn.

Ánh lửa lúc sáng lúc tối, thỉnh thoảng chiếu lên khuôn mặt trầm tĩnh của anh.

Hạ Viễn Hàng đã ngồi ở chỗ này mười mấy tiếng, anh không nóng không vội, vô số bài học trong cuộc sống nói cho anh biết, chỉ có tính nhẫn nại mới có thể đạt được thắng lợi cuối cùng.

Giấy tản mát bên cạnh chỗ ngồi của anh, từng tầng thật dày, tất cả đều là từng ly từng tý về cô gái kia mười năm nay, nhưng về tình cảm của cô lại chỉ là hai chữ ngắn ngủn. . . . . trống không.

Sau lần đầu tiên vô tình gặp được cô, anh lập tức phái người đi điều tra cô. Bởi vì sự tồn tại của hai đứa bé kia là cái gai gây đau nhức khó chịu trong lòng anh, sắc nhọn lại trần trọc.

Chia tay với cô mười năm, anh sống cuộc sống vất vả ở nước Mỹ, cố ý không chú ý tới tất cả về cô, thật sự là phải cố ý mới có thể làm được! Dù sao tập đoàn Diêu Thị là công ty lớn như vậy, ở khắp nơi trên toàn cầu đều có chi nhánh của nó, người thừa kế Diêu Thị sẽ phải chịu bao nhiêu truy đuổi của truyền thông? Coi như người của Diêu gia đều rất khiêm nhường nhưng về tin tức anh nghe về họ trước sau cũng đều không ít.

Hiện tại anh biết hai đứa bé kia là em trai và em gái của cô, ra đời sáu năm trước ở Thụy Sĩ. Sau khi ra đời vẫn ở lại bên cạnh cô, do cô chăm sóc. Còn vợ chồng họ Diêu vẫn định cư ở Đài Loan như trước, một năm thỉnh thoảng đến Thụy Sĩ thăm mấy lần.

Có điều một tháng trước, vợ chồng họ Diêu quyết định định cư ở Thụy Sĩ, Diêu Thủy Tinh tức thì bị Diêu Dật Châu gọi về Đài Loan quản lý, đôi song sinh kia ở lại Thụy Sĩ đi học, chẳng qua thỉnh thoảng có đến Đài Loan.

Đó là em trai và em gái của cô! Khó trách, diện mạo giống cô như vậy, giống đến mức làm cho anh hiểu lầm là con của cô.

Cái gai trong lòng không khỏi biến mất, nhưng tiếc nuối lại nhiều hơn, cũng làm cho thù hận trong anh khó ổn định lại. Nếu như đứa con năm đó của bọn họ không có. . . . . mà nói, vậy thì đến bây giờ so với hai đứa bé kia còn phải lớn hơn.

Đứa con của bọn họ, sẽ có dáng vẻ gì nhỉ? Khi đó, mỗi ngày, mỗi ngày anh đều ôm cô tưởng tượng. Tốt nhất là con gái, tốt nhất là dáng dấp giống như cô, như vậy anh nhất định sẽ nâng niu nó trong lòng bàn tay, cẩn thận yêu thương, cưng chiều tính tình xấu đến cực điểm, cho dù tính cách nó ngang bướng, điệu ngoa tùy hứng anh cũng vui vẻ chịu đựng. Vì con gái, cái gì anh cũng nguyện ý làm.

Nhưng vẫn là không kịp.

Anh thậm chí còn không biết đó là con trai hay con gái, cứ như vậy mà rời bỏ anh.

Cũng chỉ là bởi vì trong lòng cô, cái gì cũng không sánh bằng Diêu Thị.

Có lẽ phải nói, từ khi vừa mới bắt đầu cô cũng chưa từng để mắt đến anh. Cùng anh yêu nhau cũng chỉ là vì đẳng cấp anh và cô khác nhau, có cảm giác mới mẻ mà thôi. Cô xem thường anh, sao lại coi trọng đứa con của anh?

Lời nói của Từ Tĩnh Viễn, anh biết thật ra thì không có một chút khoa trương, duy nhất, anh hiểu rất rõ tính cách Diêu Thủy Tinh, cô mãi mãi chỉ nhìn thấy chính cô, thứ quan trọng trong lòng cô mãi mãi cũng sẽ chỉ là cái vị trí ở Diêu Thị kia.

Đã như vậy, như vậy thì không ngại chơi một cuộc đi!

Anh đã khác với anh mười năm trước, anh có tiền vốn để cùng cô chơi một cuộc lớn. Xem cuối cùng, rốt cuộc là ai thua ai thắng!

Đèn xe ở xa sáng lên, còn có tiếng chào hỏi cung kính của nhân viên nhắc nhở anh, người anh đợi kia đã tới rồi.

Khóe miệng mang theo cười lạnh, dụi tắt thuốc lá trong tay vào gạt tàn thuốc, mở cửa xe đi ra ngoài đón.

Diêu Thủy Tinh, trò chơi của chúng ta bắt đầu!

***

Thời điểm xe của cô ra ngoài thì nhìn thấy người đàn ông kia đứng thẳng ở giữa đường. Ánh đèn trắng sáng chiếu vào đôi mắt anh một mảnh sắc bén, anh cứ đứng ở nơi đó như vậy, giống như quốc vương đang nhìn xuống vương quốc của mình, đương nhiên, khí thế bất phàm.

Đạp chặt chân ga dưới chân, đâm thẳng về phía anh. Anh muốn khiêu khích cô như vậy, dĩ nhiên là cô cũng không sợ. Xe thể thao xinh đẹp gầm thét, xông về anh bằng tốc độ kinh người.

Anh vẫn đứng ở đó, không né không tránh, khóe miệng thoáng cười làm cho trong lòng cô căng đầy tức giận. Anh cho rằng cô không dám chạy tới, có đúng không?

Khoảng cách giữa bọn họ càng lúc càng gần, ánh đèn chiếu lên làm gương mặt của anh vô cùng rõ ràng. Thời gian mười năm làm một chàng thanh niên biến thành một người đàn ông thâm trầm. Thật ra thì cô cũng không quen với Hạ Viễn Hàng này, anh năm đó chuyện gì cũng sẽ nhường cô, ngay cả cãi nhau cũng là cô làm anh giận đến sập cửa đi ra ngoài.

Vậy mà hôm nay, anh mang theo hết lửa giận mà đến, nói rõ là trả thù. Anh xuống tay với cô đã không còn mềm mỏng cũng không có quyền luyến, có chỉ có hành hạ tàn khốc.

Tình yêu biến mất, hận ý tích tụ, con đường họ đi đã là đường cùng.

Anh lạnh lùng nhìn cô, giống như cười nhạt cô không dám cứ thế mà đâm vào anh.

"Két" một tiếng, tiếng phanh xe sắc bén đặc biệt rõ ràng trong bầu trời đêm an tĩnh, đầu xe của cô khi cách trước chân anh khoảng cách không tới một cm, khó khăn lắm để mới dừng lại được.

"Hạ Viễn Hàng, cái tên bệnh thần kinh!" Cô hạ xuống cửa sổ xe, nhìn chằm chằm người đàn ông ghê tởm đó, giọng điệu mạnh mẽ: nếu như cô thật sự đam thì đó là chuyện**** sáng khoái cỡ nào, đáng hận!

Anh đi tới "Cô trực tiếp đam tới thì thật tốt." Như vậy bọn họ cũng giải thoát.

"Vì thứ người như anh mà ngồi tù?" Cô khinh thường hừ lạnh "Anh cũng xứng?" Cô luôn biết ranh giới cuối cùng của anh, giống như anh luôn công kích nhược điểm của cô.

Quả nhiên, đôi mắt sắc bén của anh thoáng qua ánh lạnh, ngay sau đó anh giương lên nụ cười tràn đầy ác ý: "Lúc cô ở dưới người tôi rên rỉ, thờ gáp có nghĩ tới vấn đề xứng hay không xứng không hả?"

"Tôi nghĩ tám chi phiếu kia đã nói rõ tất cả."

Anh kháng cự bị chọc giận, dù sao nợ này anh sẽ từng khoản, từng khoản tính rõ ràng với cô.

"Toàn bộ của anh, coi như là hoàn thành trách nhiệm."

Đôi mắt cô quét qua kính chiếu hậu, người mặc đồng phục bảo vệ đã chạy tới bên này. Rất rõ ràng là vì nghe được tiếng phanh xe chói tai vừa rồi nên mới chạy đến xem thử.

"Đuổi hắn đi."

"Anh dám ra lệnh cho tôi?"

"Có lẽ cô thích để cho hắn tham gia thảo luận cùng chúng ta một chút, xem hai ngày kia chúng ta kịch liệt vượt qua. . . . . thời gian tốt đẹp như thế nào, hả?"

"Tổng giám đốc, cô không sao chứ?" Thở hổn hển chạy vù vù tới đây, bảo vệ trẻ tuổi nghe thấy bên ngoài có cái gì không đúng nên ghé đầu nhìn, phát hiện là xe thể thao của tổng giám đốc xinh đẹp lạnh lùng của công ty mình, lập tức bị dọa cho sợ đến mức bước chân đã chạy nhanh tới.

Anh uy hiếp cô? Cõi Diêu Thủy Tinh cô thành ai vậy?

"Báo cảnh sát!" Cô lạnh lùng ra lệnh với bảo vệ "Người này quấy rầy tôi."

"Cái gì?" Người trẻ tuổi còn chưa kịp thở thì hô hấp với không khí lập tức bị nghẹn lại lần nữa.

"Thủy Tinh." Hạ Viễn Hàng giống như vô cùng bất đắc dĩ than thở, tựa như không có biện pháp nào với cô. "Em tức giận với anh cần gì giận lây sang cấp dưới vậy?"

Bảo vệ nghi ngờ nhìn bọn họ, không biết nên như thế nào cho phải. Chuyện này. . . . . sao thấy rất giống tình nhân đang cãi nhau nha? Có phải là anh không nên tham dự vào không? Nhưng. . . . . chưa từng nghe nói tổng giám đốc Diêu có bạn trai đấy! Vẫn phải nói, người của xã hội thượng lưu bây giờ kỳ thực đều thích tình yêu trong bóng tối? Anh sẽ không xui xẻo như vậy, bắt gặp bí mật của tổng giám đốc chứ?

Vậy anh sẽ phải lặn khỏi đây sao? Hu hu hu, không cần đâu! Phúc lợi nhận được từ Diêu Thị rất tốt, anh còn chưa muốn thất nghiệp!

Tên đàn độn này! Diêu Thủy Tinh khẽ liếc cũng biết trong lòng bảo vệ đang suy nghĩ gì. "Anh không nghe thấy. . . . . Ừm!"

Chưa hoàn tất lời nói đã bị Hạ Viễn Hàng một miệng chặn lại.

Anh lấy tay giữ cô, cúi đầu hôn lên, đầu lưỡi thô lỗ đi vào, càn rỡ trong miệng cô.

Cô liềm mạng giãy giụa, rút cuộc cũng đẩy anh ra được. "Bốp" một cái tát vang dội mà thanh thúy, "Khốn kiếp!"

Anh không bị ảnh hưởng chút nào, lại ôm cô, tiếp tục hôn.

Đây là cái hôn đầu tiên giữa bọn họ sau khi gặp lại. Ngay cả đêm đó, từ đầu cuối anh cũng muốn là cô nhục nhã, không hề hôn môi của cô.

Hai môi chạm nhau, ngọt ngào đã sớm bị khổ sở dày đặc thay thế, giống như tình cảm ngọt ngào lạc điệu sai nhịp, ngay cả hôn cũng biến vị.

Hả? Đây, đây, chuyện này. . . . . bảo vệ sợ đến mức liên tục lui lại vài bước.

Đây cũng là quá kịch liệt rồi chứ? Anh chưa bao giờ biết, tổng giám đốc lãnh nhược băng sương sẽ có bộ dạng dữ dằn như vậy! Cái hôn của bọn họ hoàn toàn cũng không phải là một cái hôn bình thường, đây chính là hôn lưỡi thứ thiệt, nóng hừng hực đấy! Mặc dù tổng giám đốc một mực giãy giụa nhưng người sáng suốt vừa nhìn đã thấy tuy giữa bọn họ văng tia lửa khắp nơi nhưng lại lộ ra thân thiết làm cho người ta đỏ mặt!

Vậy rút cuộc anh có nên báo cảnh sát hay không vậy. . . . .

Vào giờ phút này, anh thật sự vô cùng hối hận vì mình đã chạy tới.

Diêu Thủy Tinh nặng nề cắn đầu lưỡi của anh nhưng máu đã chảy mà anh vẫn không chịu buông cô ra. Không gian bên trong xe thật sự quá chật hẹp rồi, cô hoàn toàn giãy dụa không thoát khỏi nụ hôn như hình với bóng của anh. Quả đấm, bàn tay, ngay cả móng tay cô xem thường nhất cũng đã dùng đến nhưng anh vẫn hôn cô bình thường.

Rốt cuộc anh cũng thoả mãn rồi, buông môi cô ra, ngón tay đưa vào trong môi bị hôn sưng của cô, lục lọi cái lưỡi thơm mềm. Quay đầu, nhìn khuôn mặt bảo vệ hoảng sợ, nhàn nhạt nói: "Tâm tình của cô ấy không tốt lắm."

Ngón tay của anh lập tức bị cắn đau, xem ra, uh'm, không phải là không tốt bình thường.

Bảo vệ lập tức lộ nụ cười khôn ngoan, hiểu rõ gậy đầu: "Vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa, chúc hai vị có một đêm vui vẻ." Thở phào nhẹ nhõm, tranh thủ rút lui, chuyện tư mật của cấp trên, tốt nhất biết được càng ít càng an toàn!

Cô dùng sức bấm bàn tay của anh, rớt cuống cũng từ từ rút ra ngoài từ trong miệng của cô. Đầu ngón tay dặt dọi tơ trong suốt, nâng ngón tay, bỏ vào trong miệng, mút từng chút từng chút, cúi đầu, thì thầm ở bên tai của cô: "Bảo vệ thật tốt?"

Ngày mai đến công ty chuyện cô phải làm đầu tiên chính là sa thải hắn ta!

"Anh cắt ngay cho tôi!" Tin tưởng không cần chờ đến trời sáng, tin tức Diêu Thủy Tinh cô có một người tình thần bí có thể bị truyền đến bay đầy trời.

"Cút?" Anh nâng tay một cái mở cửa xe, kéo cô ra ngoài. "Tốt thôi, cô theo cùng tôi."

"Đừng mơ tưởng. . . . . Ừm."

Người đàn ông đáng chết, lại dùng một chiêu đó!

Chương 5

Đưa thân vào căn phòng làm cho cô căm ghét kia lần nữa, cô thật sự muốn cắn nát người đàn ông trước mắt này! Nhưng hiện tại bản lĩnh anh thật sự rất tốt, dùng vũ lực thì cô đã không còn là đối thủ của anh, mà anh cũng không keo kiệt sức mạnh đối với cô. Lấy điện thoại ra muốn báo cảnh sát cũng bị anh dứt khoát đoạt mất, mạnh với mạnh chạm vào nhau, gan thì thắng.

Cho nên bây giờ cô đang ở nơi này, không có lựa chọn khác.

Sáng sớm hôm đó tỉnh lại, nhìn phòng ngủ tràn đầy hơi thở dâm loạn và mập mờ, cô cũng đã quyết định sẽ vĩnh viễn không bước vào nơi này nữa bước nữa. Ai biết, số phận luôn thích trêu đùa cô.

Đây là một căn hộ vô cùng cao cấp, xa hoa, rộng rãi thoải mái, sớm đã cách biệt một trời một vực với gian nhà nhỏ anh trọ năm đó. Vừa nhìn đã biết là làm từ tay nhà thiết kế nổi tiếng, đơn giản mà tiện lợi, rất giống phong cách Hạ Viễn Hàng sẽ chọn.

"Cà phê hay trà?" Cơ thể cao lớn của anh lười biếng tựa vào cạnh cửa, "Có lẽ cô thích . . . . . rượu?"

Cô lạnh lùng nhìn anh, không nói lời nào. Đời này cô sẽ không đụng vào rượu, nhớ đến ngày ấy, anh dùng phương thức như thế nào để trút hết một chai rượu mạnh cho cô, cô ra sức bám móng tay vào lòng bàn tay.

Không trả lời, anh cũng không miễn cưỡng. Xoay người đi tới trước tủ rượu, rót cho mình một ly Ab-so-lut, tựa vào quầy rượu từ từ cạn uống.

Anh nhìn cô, ánh mắt thâm thúy mà khó lường.

Im lặng phủ xuống giữa hai người, đều không phải là người thích nói nhiều, vào giờ phút này, bọn họ đều rút kiếm bày ra, tràn ngập khói thuốc súng, hơi thở giống như lắng lại. . . . . nhất thời.

So tính nhẫn nại, họ đều có vô hạn.

Nhưng cô không muốn hao phí với anh nữa. Giáo dục cô nhận được nói cho cô biết, bất cứ chuyện gì chỉ có bắt tay vào giải quyết mới có thể thật sự chấm dứt.

"Nói ra mục đích đi."

"Không chơi trò im lặng lừa bịp nữa hả?"

Anh cầm điều khiển ti vi đặt ở mặt bàn xinh xắn lên, nhẹ nhàng nhấn một cái, một màn hình TV tinh thể lỏng lớn chậm rãi trượt ra, lộ trên mặt

tường.

"Cô muốn đoán một chút xem sắp thấy cái gì hay không?"

Đôi mắt cô càng ngày càng lạnh, còn đoán cái gì chứ? Anh hiện giờ xấu xa đến mức khiến người ta giận sôi.

Thở dốc, rên rỉ, mồ hôi, còn cả máu tươi.

Tình ái tổn thương kịch liệt lẫn nhau, muốn đánh chiếm đối phương đến mức đưa vào chỗ chết. Màn hình cực kỳ rõ ràng, trình chiếu tất cả chi tiết vô cùng tỉ mỉ, công nghệ âm thanh hàng đầu truyền lại âm thanh mập mờ giống như ở ngay hiện trường.

Cô tỉnh táo nhìn tất cả trước mắt, giống như trong tình huống đó không phải cô và anh, mà là một màn thông báo tin tức không quan trọng

Nếu như anh muốn thấy cô hoang mang, sợ hãi, thét chói tai, như vậy anh nhất định sẽ vô cùng, vô cùng thất vọng, chỉ thật may là, anh cũng không mong đợi như thế. Đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn cô, ngay cả nét mặt nhỏ cũng không bỏ qua. Cô thật sự rất bình tĩnh, ngay cả cái cau mày nhỏ cũng không có.

"Cảm giác như thế nào, hả?" Từng chữ, từng câu của anh giống như than thở. "Tôi dùng hết cả sáu cái máy quay phim, đầy đủ phương hướng, quay nhiều góc độ mới có hình ảnh hoàn mỹ như vậy."

Đôi mắt cô nhìn thẳng anh, nhàn nhạt bỏ lại hai chữ: "Nhàm chán."

Trả lời vô cùng. . . . . phong cách Diêu Thủy Tinh.

Anh bật cười, đi tới ghế sa lon sau lưng, cúi người, trầm thấp hỏi ở bên tai của cô: "Cô nói nếu như tôi giao nó cho người khác, hẳn sẽ tương đối. . .

. . ." Duỗi lưỡi, liếm một cái ẩm ướt lên vành tai non mềm của cô, cân nhắc đắn đo "Thú vị?"

Cô quay đầu, nhìn anh: "Anh kỳ vọng tôi trả lời thế nào? Khóc lớn hay mắng to? Hay là cầu xin anh không nên làm chuyện như vậy?"

Anh chỉ quan sát cô, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Làm đi!" Cô thẳng thắn cho anh trả lời, "Anh muốn làm như thế nào thì làm thế ấy, PO (gửi) lên mạng, cấp cho tòa soạn báo, đều tùy anh. Điều Thủy Tinh tôi từ lúc sinh ra đến nay, trước sau đều không tiếp nhận uy hiếp."

Trong đôi mắt anh thoáng qua một nụ cười. Coi như anh cảm thấy mình có thể chưa từng hiểu rõ cô, nhưng Điều Thủy Tinh ở phương diện nào đó, vẫn y nguyên như Điều Thủy Tinh năm đó.

Trong cuộc sống của cô không có hai chữ 『thỏa hiệp』, dù là cái chết, lưng của cô cũng sẽ uốn lên, so với người khác còn thẳng hơn! "Không có thứ gì phải cho tôi xem chứ?" Cô xòe bàn tay ra, lễ độ yêu cầu: "Mời trả điện thoại di động lại cho tôi, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi."

Lúc còn trẻ, anh thích nhất là ở bên tai của cô, gọi cô 『công chúa Điều』, hiện tại, công chúa trưởng thành, biến thành nữ vương, ngạo nghễ mà tự cao.

điện thoại di động bị khinh bạc rơi vào lòng bàn tay của cô, cô đứng dậy, đi tới cửa.

***

Thời điểm nâng tay lên xoay tay cầm cửa, giọng anh khàn khàn vang lên sau lưng cô: "Cô có muốn suy xét một chút xem, làm. . . . . người tình với tôi." (sao tự nhiên thấy anh Hàng dễ thương quá à > <)

Cô dừng động tác lại, đưa lưng về phía anh.

"Lúc cần thiết, ở chung một chỗ. Tách ra, không ai liên quan lẫn nhau."

"Tại sao tôi phải cần?"

Anh lắc nhẹ ly rượu, say mê nhìn hình ảnh sóng lộn xộn. "Bởi vì, mười năm nay, ngoại trừ tôi ra, cô không có người đàn ông thứ hai."

Cho dù không phải anh trải qua với vô số người, cho dù kinh nghiệm của anh không nhiều lắm, nhưng anh hiểu cơ thể cô. Từng cái phản ứng, từng cái khẽ run, bộ dạng cũng như năm đó ở trong ngực anh, không lưu loát, lo lắng, xao động, trực tiếp.

Anh rất rõ, cơ thể của cô chỉ có một mình anh chạm qua.

Cô quay lại, nhìn anh cười lạnh, "Anh cảm thấy, cái này thì có ý nghĩa đặc biệt gì sao?" Không phải cô thù thân vì anh, chỉ là cô đã tuyệt vọng đối với tình yêu. Mà vốn dĩ cô là người tính tình lạnh lùng, đối với phương diện kia không có yêu cầu đặc biệt, đối với đàn ông đến gần cô, cô chỉ thấy tràn đầy chán ghét.

Vốn cô tưởng rằng mình đã biến thành lãnh đạm, nhưng thì ra không phải. Gặp lại anh cô mới biết, thì ra dục vọng vẫn luôn chôn sâu, không phải biến mất, cơ thể của cô chỉ tiếp nhận anh, chỉ muốn tiếp nhận anh.

"Cô đã không tiếp nhận nổi người khác, sao không lựa chọn tôi?" Anh đương nhiên biết rõ, cô không có người khác không phải vì có tình cảm với anh, mà là cô hoàn toàn xem thường, bất luận là kẻ nào, thế giới của cô quá cao ngạo, tất cả mọi người đều thất bại.

"Anh không sợ buổi sáng ngày nào đó tỉnh lại, ngay cả mạng sống cũng không còn?" Hiện tại hận còn không kịp, làm sao có thể làm người tình?

Bọn họ thích hợp thì cũng chỉ có làm kẻ thù.

"Tôi cảm thấy rằng, tôi đang cung cấp cơ hội để cho chúng ta đều có cơ hội trả thù."

Anh hận cô, hơn nữa anh cũng biết, cô cũng hận anh! Coi như một trong hai người chết, loại này hận cũng khó mà tiêu trừ. Cả hai cùng tương vong chỉ thích hợp với kiểu người lương thiện. Bọn họ đều là người cố chấp mang thù hận, chỉ muốn tìm một cơ hội hành hạ đối phương.

Đã như vậy, dứt khoát ở chung một chỗ, thương tổn đến mức tận cùng sẽ ra sao?

"Tôi không cần." Tất cả anh cho, cô đều không còn cần nữa.

"Nhưng tôi muốn." Nặng nề để ly rượu xuống. "Diêu Thủy Tinh, cô nợ tôi một đứa con, đời này cho đến ngày chết, cô phải trả lại cho tôi!"

Đây là nỗi căm hận vĩnh viễn trong lòng anh. Chuyện gì anh cũng có thể tha thứ, nhưng không thể tha thứ chuyện này. Tình yêu không có, không phải lỗi của ai. Lúc trước là chính anh không thấy rõ thực tế, cho là yêu nhau có thể bù đắp tất cả, nhưng không thể, nhớ đến mình đã phải mất đi người quan trọng nhất. Lúc đầu, anh cố ý đòi chính là đứa con này, có lẽ, để cho anh lấy được cái anh muốn, anh mới có thể bỏ qua cho cô, cũng bỏ qua cho mình.

"Đứa con. . . . ." Ánh mắt của cô có chút biến hóa thay đổi, khóe miệng chậm rãi nâng lên nụ cười, quý dị lạnh lẽo "Anh muốn một đứa con?"

"Đúng!" Anh căm hận nói, bởi vì đây là cô nợ anh.

Cô nhìn anh, giống như im lặng cân nhắc vậy, trầm mặc hết năm phút đồng hồ, rốt cuộc cô mở miệng: "Được, tôi đồng ý với anh." Cô đi về phía anh, ưu nhã mà cao quý, nhón chân lên, in lên môi anh một nụ hôn lạnh lẽo:

"Hạ Viễn Hàng, ngày anh hối hận, nhất định, nhất định phải cho tôi thấy được, tôi thật sự không muốn để lỡ một khắc đó, tôi cũng sẽ, từ từ thưởng thức."

Anh cũng mong đợi thấy vẻ mặt khổ sở của cô, không hề lạnh lùng nữa, chỉ có tràn đầy khổ sở, điều đó, chắc chắn có thể tiêu trừ cảm hận trong lòng anh chứ?

"Cho nên, chúng ta đạt được nhận thức chung rồi hả?"

"Dĩ nhiên."

"Vậy thì tới ăn mừng thôi." Anh kéo cô vào trong ngực, kịch liệt hôn lên.

(cảm nhận chút: sao thấy hai người giống như mới bắt đầu yêu nhau vậy, nói là trả thù mà sao vào mắt mình thấy ngọt ngào với dễ thương không à T^T)

Vừa hôn xong, hô hấp của anh rối loạn, nhìn chằm chằm ánh mắt mang theo giáo hoạt của cô. Sao anh có thể không biết, cô đồng ý nhất định là mang theo độc, giữ lại gai? Nhưng anh vẫn sẽ không buông tay! Địa ngục thù hận quá lạnh lẽo cũng quá cô đơn, anh muốn kéo cô cùng xuống!

Cho tới bây giờ, giữa bọn họ đơn thuần chỉ còn lại hận, một đôi người tình hận lẫn nhau, hoàn mỹ quá rồi.

Ngón tay của cô, chống lại nụ hôn lên môi lần nữa của anh. "Tôi muốn về nhà."

"Ở lại." Lưỡi của anh tỉ mỉ liếm trong lòng bàn tay của cô, thờ ra.

Cô kiên định rút tay về. "Hôm nay không được."

Được rồi, ít nhất hôm nay anh đã được mục đích. "Tôi đưa cô về."

Cô không từ chối, dù sao xe của cô vẫn còn ở công ty.

Xe của Hạ Viễn Hàng từ trước đến giờ đều nhanh đến kinh người. Lúc tuổi còn trẻ, cỡi xe máy mang theo cô chạy khắp nơi, mà bây giờ cô ngồi ở bên cạnh anh, nhìn ngọn đèn lóe lên ngoài cửa xe đang lao nhanh. Ai có thể ngờ tới, mười năm sau người ở bên cạnh cô, vẫn là anh.

Trong miệng tràn đầy chua sót, bị cô hung hăng nuốt xuống. Cô không cần loại tình cảm cô ích này. Cô là Diêu Thủy Tinh, đã từng nhận bài học kinh nghiệm, cô nhất định sẽ học được khôn ngoan, cô nhất định phải vậy.

Biệt thự Diêu gia yên tĩnh mà thâm u, vẫn lộ vẻ cao quý như năm đó. Có điều anh hôm nay đã sớm không còn là người thanh niên hai bàn tay trắng lúc trước.

Lamborghini khởi động tốc độ hạng nhất, mà tốc độ dừng lại cũng là tuyệt vời.

Nhân viên bảo vệ của biệt thự sau khi theo dõi trong máy tính nhìn thấy Diêu Thủy Tinh xuống xe, lập tức linh hoạt nhấn nút khởi động mở cổng biệt thự. Trong tiếng cửa chính từ từ mở ra, Diêu Thủy Tinh đi vào.

Đi vài bước, giống như đột nhiên nhớ tới điều gì, quay người lại, nhìn anh: "Hạ Viễn Hàng, lần sau anh mà có gửi bưu kiện tới công ty tôi nữa, nhớ, ngàn vạn lần không được vì quá lo lắng bị người khác thấy đồ vật bên trong mà làm cho nó khó mở ra như thế."

Thân thể cao lớn đứng bên cạnh xe của Hạ Viễn Hàng chột cứng ngắc lại. Sao anh có thể cam lòng để người khác thấy hình tư mật của cô như vậy? Làm anh trong một ngàn người mới chọn được một người, chụp những thứ kia thật ra thì cũng không tính là hình quá trớn, nhưng kỳ thật vẫn không yên tâm.

"Còn nữa. . . . ." Cô từ từ kéo dài âm điệu, "Ngàn vạn lần cũng không được làm thế nào cũng cảm thấy không đủ, một đường theo dõi nhân viên chuyên phát nhanh đến dưới lầu."

Nhìn sắc mặt anh xanh mét, vui vẻ trong lòng cô càng chát chồng lên, "Máy theo dõi của Diêu thị của chúng tôi, cũng không phải là chỉ trang bị trong nội bộ công ty."

Cho nên, xe của anh dừng lại thời gian bao lâu, ở đâu, cô rất rõ.

"Tiện thể nhớ kỹ, không nên tiêu hủy phim anh chụp quá nhanh." Thở dài lắc đầu, "Quá rõ ràng rồi."

Rõ ràng không nỡ bỏ được cô, rõ ràng không bỏ cô xuống được, Hạ Viễn Hàng, chỉ hận mày quá không chuyên nghiệp.

Sự thực là, sau khi phim chiếu xong đã tự động tiêu hủy, bởi vì cho dù nhà hệ thống an ninh hoàn mỹ đến đâu thì người nào đó nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy không yên tâm! Trực tiếp thiết lập và thay đổi cách thức phát và tự động hóa phim chiếu ra.

Quả đấm của Hạ Viễn Hàng càng nắm càng chặt.

Lời nói xong, Diêu Thủy Tinh bình tĩnh xoay người đi vào.

Nghe từ sau lưng truyền đến tiếng vang cực lớn của cửa xe bị đập lên, bên môi cô cười thật sự vui vẻ.

Nhẹ nhõm hòa nhau một màn.

Cho nên nói, ai sẽ giày vò hơn so với ai? Ai mới thật sự luôn luôn chiếm thượng phong đây?

***

"Bây giờ tình trạng tài chính của Thế Thành thật sự rất tệ." Ben đưa báo cáo được chuyên gia tính toán chính lý cho Hạ Viễn Hàng. "12 khách sạn, thật ra thì tình hình kinh doanh coi như là tốt, nhưng kẻ quản lý không có đầu óc làm ăn với mắt nhìn cũng thôi đi, nhưng lại còn vội vàng tiến lên. Sáu năm trước, Phương gia vay vốn của ngân hàng 5 tỷ, dự định xây dựng khách sạn xa hoa cao cấp nhất, làm được một nửa thì ngừng vì mảnh đất kia có vấn đề, gặp trở ngại. Nhưng tiền bạc quẳng vào lại như thả trôi sông, những nguyên liệu kia đến bây giờ vẫn ở lại nơi đó." Thành một đồng phé vật, ném không ra, nuốt không nổi.

Hạ Viễn Hàng nhanh chóng lật số liệu xem, những thứ Ben nói này thật ra lúc trước anh đã biết rõ. Tóm lại một câu, Phương gia bây giờ muốn tiền không có tiền, phải gánh một khoản nợ, nửa bước khó đi.

"Vốn là cổ phiếu Thế Thành đã rớt giá vô cùng thảm, nhưng gần đây vì tập đoàn AT thu mua trắng trợn, cổ phiếu cũng có điểm tăng lên, theo số liệu hôm nay thể hiện, AT đã mua được 15% cổ phần Thế Thành. Chẳng qua, 51% cổ phần của Thế Thành vẫn đang trong tay Phương Minh Gia. Về phần AT, lần này quẳng ra số tiền lớn vậy muốn thu mua Thế Thành, nguyên nhân chỉ có một." Ben nhún vai một cái, hình như cảm thấy không thể tưởng tượng nổi đối với nguyên nhân kia. "Chỉ là bởi vì Diêu Thủy Tinh của Diêu thị nhìn trúng Thế Thành."

Ben lăn lộn ở thương trường nhiều năm như vậy, thật sự thấy thờ dài đối với loại động cơ thương mại này. Rõ là không cần đoán cũng có thể biết được chắc chắn, tương lai của AT rất u ám, có những người quản lý quá bốc đồng, họ có thể đi xa?

Có điều, Diêu Thủy Tinh thật sự là một nhân vật hung ác! Cô ta làm việc vừa độc, vừa chuẩn, lại không chừa đường lui. Tổng tài Ryan của AT mỗi lần đều thua thì thôi, nhưng thua quá khó coi, quá mất thể diện, hơn nữa có tin đồn là tổng giám đốc tự cao này còn từng trải qua điên cuồng theo đuổi

Diêu Thủy Tinh nhưng bị cô từ chối. Nghe nói, mức độ tự chối cực kỳ sạch sẽ, khiến cho cái người Ryan đó ngay cả xếp hàng cũng không được. Cho nên mấy năm nay AT liều mạng cắn Diêu Thị không thả, tất cả đề án đều muốn cướp đoạt hết mới cam tâm. Chẳng qua, trước sau đều chỉ có một kết quả. . . . . Tên đàn ông đáng thương!

Giới thương mại có tin đồn, trong mạch của người thuộc Diêu gia, không chảy dịch máu mà là khối băng, xem ra là sự thật.

Cố gắng phân tích đơn giản rõ ràng toàn bộ mọi chuyện, Ben làm việc cho Hạ Viễn Hàng hơn năm năm, anh biết ông chủ của mình chưa bao giờ thích nói nhiều, nhưng chớ nhìn anh ấy trầm mặc, anh ấy vậy nhưng lại luôn luôn có thể nói trúng tim đen, một bước chỉ ra mấu chốt vấn đề, còn vô số bước còn lại, đương nhiên muốn do những người lĩnh tiền lương của mình hoàn thành.

Ben thật sự thích cũng rất khâm phục ông chủ của mình. Mặc dù trẻ tuổi nhưng thật sự rất có năng lực! Đầu óc anh tinh táo, suy tính chu đáo, có trực giác vô cùng nhạy bén với buôn bán và các con số, hơn nữa biết dùng người tốt, mỗi nhân viên đều là tinh anh về khắp mọi mặt. Nghe nói, dĩ nhiên chỉ là 『 nghe nói 』, ông chủ ngoài doanh thu công ty, thu nhập trên mặt cổ phiếu cũng là từ con số trăm triệu trở lên!

Cho nên, chớ nhìn bọn họ 『 vẫn 』 chỉ do không tới 20 thành viên cá nhân hợp thành, nhưng lợi nhuận. . . . . Uh`m, anh sờ lên cằm. Anh không biết tiền lương của các đồng nghiệp khác! Nhưng mà công việc một năm của anh đã đủ dư dả để anh đời này thoải mái thư thả nằm trên bờ cát Hawaii, uống rượu ngon, ngắm cảnh đẹp, nhìn mỹ nhân rồi.

Có điều anh rất hài lòng với phần công việc này của mình, vẫn chưa có ý định về hưu sớm như vậy.

Chợt giật mình một phen. Nhớ đến mình đang báo cáo công việc với cấp trên đang ngồi đối diện trước mặt, vội vã kéo về suy nghĩ thất thần về. Đang chuẩn bị tiếp nhận cái nhìn chăm chăm của ông chủ lạnh lùng, lại phát hiện,

ngay cả ông chủ của anh, người được xưng điên cuồng vì công việc, Hạ Viễn Hàng, cũng tựa như có chùng một tia phân tâm.

"Ông chủ?" Thử dò xét gọi nhỏ, hoài nghi có phải mình sinh ra ảo giác hay không.

Đôi mắt sắc bén của Hạ Viễn Hàng lướt qua anh, ý bảo anh nói tiếp.

Lúc này Ben mới thở phào nhẹ nhõm. Xem ra vừa rồi là chính bản thân anh mất hồn đi quá xa, mắt cũng hồng theo. Làm sao ông chủ có thể phân tâm chứ? Chỉ cần nói đến công việc, dù là liên tục ba ngày ba đêm không ngủ, anh ấy cũng sẽ không có khả năng có một giây đồng hồ là không chuyên chú.

Một giờ tiếp theo, đều là thành viên trong tổ nhỏ của anh chia ra phụ trách thu xếp. Báo cáo cặn kẽ mọi mặt về Thế Thành, thu thập thống nhất nộp cho người tổ trưởng như anh. Lúc sau anh báo cáo lên cho ông chủ đại nhân. Xem ra dự án lần này, ông chủ dự định giao cho anh làm rồi, mặc dù mới vừa kết thúc một dự án khác nhưng anh vẫn rất hài lòng đối với cuộc sống phong phú mà bận rộn trước mắt.

Bên tai là tiếng báo cáo rành mạch rõ ràng của cấp dưới, trước mắt là công việc có thể kích thích nhiệt huyết của anh, nhưng bây giờ đều hoàn toàn không thể lấy được chú ý của Hạ Viễn Hàng.

Diêu Thủy Tinh.

Ba chữ đó được in ra trên tờ giấy trắng tinh, cũng không dễ thấy trong tổng số chữ viết chi chít, nhưng vẫn thu hút ánh mắt của anh.

Ngón tay Hạ Viễn Hàng thon dài, từ từ vuốt ve ba chữ bóng loáng trên giấy kia, nào chỉ là in ở trên giấy? Thật ra thì đã sớm khắc vào trái tim và xương máu.

Anh có thể rất tinh táo, rất chuyên nghiệp phân tích tình trạng trước mắt của Thế Thành với cấp dưới, sớm đã có toàn bộ kế hoạch đầu ra đó và phương án giải quyết. Nhưng đối với với tình cảm của mình, vậy mà lại có một loại trống không không cách nào nắm bắt được.

Anh biết rõ là hận cô, hận hết cả mười năm, mỗi ngày mỗi giây, thù hận đều giống như kịch độc mãnh liệt ăn mòn tim của anh. Mỗi đêm chỉ có tưởng tượng thấy sau này gặp lại được cô, anh phải hành hạ cô như thế nào, vậy mới có thể cam lòng đi vào giấc ngủ. Nhưng vì sao sau khi gặp lại tất cả lại hỗn loạn thế này?

Bây giờ tựa như mỗi bước đều ở trong lòng bàn tay của anh, nhưng anh lại vẫn cảm thấy bất lực. Có lẽ là vì khoái cảm báo thù đó cũng không ngọt như trong tưởng tượng của anh. Có lẽ là vì Diêu Thủy Tinh, anh hận cô nhưng vẫn bị cô thu hút.

Lạnh lẽo, tức giận, mắt không chế, thậm chí đáng tởm. Nhắm mắt lại, đều tràn đầy khuôn mặt của cô.

Sau khi thấy cô lần nữa, anh mới cảm thấy thì ra trái tim mình vẫn còn sống, vẫn còn đập. Cũng mới phát hiện ra, thì ra là cô gái Diêu Thủy Tinh này trong anh mà nói, thật sự chính là không thể thay thế.

Ở nước Mỹ nhiều năm như vậy, anh đã từng nghĩ muốn buông tha quá khứ, thử bắt đầu tình cảm mới. Nhưng không có cách nào! Không phải đối phương không đủ ưu tú, không đủ thông minh, không đủ xinh đẹp, chỉ là bởi vì những cô gái kia đều không phải là Diêu Thủy Tinh.

Nụ cười ngọt hơn nữa cũng không sánh bằng một ánh mắt lạnh lẽo của cô. Giọng điệu mềm mại hơn nữa cũng không bằng tiếng 『 Hạ Viễn Hàng 』 tức giận trong quá khứ. Ôm chặt hơn nữa, tâm vẫn lạnh. Hôn mạnh mẽ hơn nữa, cơ thể vẫn chông cự. Một, hai, vô số, đơn thuần, ngọt ngào, kiêu diễm, ngạo mạn. . . . . Nhiều kiểu dung nhan hơn nữa cũng không sánh bằng cái tên trong lòng đó.

Điều này cũng làm cho anh càng hận cô hơn.

Rõ ràng đã chia tay nhưng không giải thoát được cũng chỉ có một mình anh. Anh vùng vẫy trong thế giới không có cô, yêu hận khó bỏ. Còn cô đã sớm ung dung tự tại nơi khác, công thành danh toại. Không có cách nào để tiếp tục yêu nữa vậy thì không thể làm gì khác hơn là hận.

Cho nên lúc Thế Thành đề xuất lời mời với anh, khi anh nhìn thấy tên tuổi Diêu Thủy Tinh xuất hiện trong báo cáo, anh như bị điên muốn trở lại Đài Loan, muốn lại nhìn thấy cô.

Tất cả nhân viên đều vô cùng kinh ngạc khi anh đồng ý đề án nhỏ như vậy, nhưng bọn họ không biết, tất cả tiền bạc trên đời tập trung vào một chỗ cũng không sánh bằng. . . . . cô, trả thù Diêu Thủy Tinh mới quan trọng.

Có lẽ, chỉ cần thật sự tổn thương đến cô, anh mới có thể không đau chứ?

Tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, cắt đứt tiếng Ben. Anh rất chắc chắn ông chủ sẽ không nhận điện thoại. Bởi vì thời điểm Hạ Viễn Hàng làm việc, trước sau đều không thích bị quấy rầy. Có điều trước kia không phải ông chủ đều sẽ trực tiếp tắt máy sao? Tại sao. . . . .

Hạ Viễn Hàng nhận điện thoại cực kỳ nhanh chóng, khiến Ben thiếu chút nữa kinh ngạc đến rơi cả tròng mắt.

"Là tôi."

"Uh`m."

"Chuyện tối hôm nay, hủy bỏ."

"Nguyên nhân."

"Chuyện không liên quan đến anh."

Gọn gàng cắt đứt liên kết âm thanh truyền đến, chứng tỏ cuộc điện thoại này kết thúc.

Chuyện không liên quan đến anh? Hận nhất, hận nhất cô dùng giọng điệu lạnh lùng nói ra những lời như vậy.

Hạ Viễn Hàng cắn răng, quăng điện thoại di động 『 pằng 』 một cái rơi xuống mặt đất, chiếc máy đất giá lập tức vỡ vụn thành mảnh. Dù Ben là một người đàn ông 36 tuổi thuần thực, gặp qua đủ loại vẻ mặt cũng bị nóng nảy của Hạ Viễn Hàng vào giờ khắc này làm cho kinh sợ. Anh biết ông chủ không phải là một người tính tình dễ chịu, nhưng anh thật sự không biết thì ra lúc Hạ Viễn Hàng phát tiết tính khí lại đáng sợ như vậy!

Bình thường anh đều là trầm mặc mà lạnh lùng, ai làm anh mất hứng, anh sẽ từ từ từng bước, từng bước có kế hoạch, một phát đưa địch vào chỗ chết. Cảm xúc phản ứng trực tiếp như vậy vẫn là Hạ Viễn Hàng anh biết hơn năm năm kia sao?

Nhưng một giây kế tiếp, Hạ Viễn Hàng ngẩng đầu lên, nét mặt trên khuôn mặt anh tuần đã trở lại là dáng vẻ quen thuộc của mình.

"Anh ra ngoài trước đi." Thu dọn sạch sẽ cảm xúc phức tạp trong đôi mắt, hoàn toàn bình tĩnh. "Lập tức căn theo điều tôi mới nói mà làm."

"Vâng"

Anh nhanh chóng thu dọn hết tài liệu, chuẩn bị ra về. Hôm nay thấy khuôn mặt ông chủ, anh thật sự cần phải có thời gian tiêu hóa.

"Gọi Pe-ter đi vào."

"Vâng."

Trời trên cao phù hộ Pe-ter!

Đầu óc Pe-ter vẫn còn đang suy nghĩ mơ hồ đi vào phòng làm việc của ông chủ, thì Ben một mặt đồng tình cộng thêm than thở chụp vai, chuyện gì xảy ra?

"Đi điều tra." Hai chữ đơn giản lập tức kéo suy nghĩ bay xa của Pe-ter trở lại.

Ngẩng đầu nghi ngờ, nhìn về phía ông chủ của mình, có phần không được rõ ràng,

"Đi điều tra tất cả việc làm tối nay của Diêu Thủy Tinh, từng cái, từng cái, tất cả đều điều tra cho tôi. Mười phút sau, tôi muốn biết kết quả."

Anh muốn biết đến tột cùng là chuyện gì đáng giá để cô phải hủy bỏ. . . .
. . hẹn hò của họ.

Gì?

Pe-ter sững sờ, lịch trình của tổng giám đốc Diêu Thị tối nay cùng với công việc hiện tại của bọn họ có quan hệ gì sao? Tại sao ông chủ lại có hứng thú bảo anh đi điều tra cái này? Còn nữa, tại sao rõ ràng lời nói của ông chủ rất bình tĩnh nhưng anh lại có cảm giác mỗi một chữ đều là dùng roi quất ra ngoài?

"Anh còn có chín phút ba mươi giây."

A a a, thật là đáng sợ!

Pe-ter kinh sợ lập tức muốn tông cửa xông ra.

Chương 6

Quần áo đẹp đẽ, khách quý tụ tập.

Dạ tiệc của xã hội thượng lưu trước giờ đều là tình huống như vậy, nhất là trùm ngân hàng nhà họ Thôi, càng thêm xa hoa sang trọng.

Tối nay người chủ trì là nhà họ Thôi, Thôi Nguyên mừng đại thọ 70, đồng thời cũng là ngày quan trọng, ông ta muốn tuyên bố giao lại quyền lực của mình cháu trai yêu quý nhất, Thôi Hạo Triết. Chuyển giao quyền lực của nhà giàu, xưa nay luôn là tiêu điểm được giới thương nhân vô cùng coi trọng. Dù sao, vua nào triều thần nấy, có được 157 ngân hàng trên toàn cầu, tiền bạc có thể so sánh được với nhiều quốc gia, thực lực kinh tế của ông ta làm cho người ta chỉ có thể ngưỡng mộ nhìn lên.

Nền móng của nhà họ Thôi đều ở châu Âu, qua nhiều năm như vậy, người của nhà họ Thôi quản lý ở khắp các nơi trên thế giới. Sản nghiệp nhà họ Thôi, ngoài mấy người con cháu ở lại Đài Loan xử lý ngân hàng bên này, những người khác đều đã rất nhiều năm chưa trở về Đài Loan rồi.

Chẳng qua Thôi Nguyên đã lớn tuổi, nhớ nhung quê hương, mấy tháng trước sau khi về Đài Loan, quyết định ở lại nơi này dưỡng lão. Cho nên bữa tiệc lần này đã chọn khách sạn Thủy Tinh xa hoa nhất của Diêu Thị.

Đây là lúc trước Diêu Dật Châu vì kỷ niệm con gái yêu ra đời, cố ý dùng tên của cô thành lập khách sạn cao nhất, tiếp đãi khách đều như ở trên đỉnh Kim Tự Tháp. Khách sạn Thủy Tinh trên toàn cầu cũng chỉ có năm cái, chi phí đều là con số hàng tỷ, ngay cả một miếng gạch lát sàn nhà bé nhất không đáng nói đến cũng là mài thuận thủ công, vật liệu đắt giá.

Bởi vì xa hoa, bởi vì cao nhất, bởi vì ít, khách sạn Thủy Tinh đã trở thành dấu hiệu cho thân phận xã hội thượng lưu. Người bình thường tuyệt nhiên ngay cả vào cũng không thể, một phòng bình thường nhất ở nơi đây

cũng là sáu con số trở lên. Đắt đỏ như thế lại làm cho những nhân vật nổi tiếng như theo xu hướng chạy ngang chạy dọc. Phòng của năm khách sạn không có ngày nào là để trống.

Lần này nhà họ Thôi ra tay bao hết cả đại sảnh cử hành dạ tiệc, bởi vì Thôi Nguyên ngoài tài lực hùng hậu, còn vì ông và Diêu Dật Châu có mấy phần giao tình nên mới có thể đặt bao hết, mà khách được mời tham gia dạ tiệc không có ai không phải là quan to hiển quý.

Khi đêm tối, tường vi trong sảnh đã sớm thành chỗ tụ tập, âm nhạc tao nhã, đại sảnh hào hoa cao quý, mỗi một viên trên đèn treo Thủy Tinh khổng lồ đều sáng chói mắt, hoàn toàn lộ ra phong thái, khí phách to lớn nhất của danh môn thế gia.

Sau khi lễ độ chào hỏi với Thôi Nguyên, Diêu Thủy Tinh đứng bình tĩnh ở chỗ đó, giống như nghiêm túc nghe trộm bất động sản, Trần Thượng phân tích về tiền đồ sản nghiệp tương lai. Ở thương trường nhiều năm như vậy, cô đã sớm học xong tất cả thủ đoạn khôn khéo cần có. Kiêu ngạo, đơn độc, tuyệt tình, không cần bất kỳ sự trợ giúp nào cho bản thân. Cô không phải loại người ra vẻ, lúc cần thiết, cô cũng có thể lễ độ xã giao với đôi ba người, lễ độ hoàn mỹ vô khuyết. Chẳng qua, người có thể làm khiến cô làm như vậy cũng không nhiều.

Vốn là bữa tiệc như vậy cô có thể không tham dự liền không tham dự, cô ghét tụ họp chung một chỗ với một đám người, âm ỹ lại đáng ghét. Nhưng xế chiều hôm nay Từ Tĩnh Viễn gọi điện thoại, Diêu Dật Châu hi vọng con gái của mình có thể tham dự. Cha đã không quản chuyện của cô hơn nhiều năm, cho nên lần này, cô nguyện ý nghe theo.

Vì vậy, cô mới ở chỗ này mà nhẫn nại.

"Thủy Tinh, nghe nói Diêu Thị gần đây đối với miền trung rất có hứng thú?" Ông lão hơn sáu mươi tuổi, đôi mắt lóe sáng rành đời khôn khéo, sau một lời đàm luận bình thường rút cuộc chuyển đề tài sang chuyện mình thực sự muốn nói. Vất vả lắm mới gặp được người thừa kế khiêm tốn của

Diêu gia ở đây, đương nhiên ông nên nắm chắc cơ hội, một lần hỏi ra tin tức bản thân muốn biết.

"Trần đồng làm bất động sản, nếu như là biến động nhỏ ở phương diện này, dĩ nhiên không thể gạt được tai mắt của ngài." Diêu Thủy Tinh thoải mái mà đánh vào thái cực, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Trong vòng tròn này đều là như vậy, thật không phải thật, giả cũng chưa hẳn là giả.

Trần Thượng cười ha ha. "Nếu như Diêu Thị thật sự có ý định mua đất, thật ra ta có vài mảnh đất rất tốt, hôm nào cháu gái có rãnh rồi, ta có thể dẫn cháu đi xem một chút."

Khóe miệng Diêu Thủy Tinh nhếch một cái không thể nhận ra. "Vậy thì cháu phải cảm ơn Trần đồng đã chiếu cố rồi."

Hiện tại cô có hứng thú với 12 khách sạn của Thế Thành, đất đai gì gì đó cô vẫn chưa quan tâm nhiều. Nhất định là Trần Thượng nhận được tin tức, cho nên thử tới dò xét trước một phen. Có điều, cô cũng không gạt bỏ khả năng tương lai sẽ có thể có cơ hội hợp tác.

Bọn họ theo đuổi tâm tư của mình cụng ly, khách sáo mà lễ độ.

Qua nhiều năm như vậy, thật ra thì bữa tiệc thực sự cần Diêu Thủy Tinh tự mình có mặt cũng không tính là nhiều. Có điều mấy năm trước, cô tham dự một bữa tiệc thì những người cừ cựu của giới thương mại đều mưu cầu bán con hay cháu trai cho cô. Diêu Dật Châu mặc dù có một trai, hai gái, nhưng dù sao tuổi chênh lệch không nhỏ. Hơn nữa Diêu Thủy Tinh một lòng làm việc ở Diêu Thị nhiều năm như vậy, quyền cao chức trọng, là người thừa kế quyền lực trên hết của Diêu Dật Châu. Chỉ cần cưới được cô, không nói tới cả Diêu thị, ít nhất một nửa Diêu Thị cũng có thể thu vào trong tay, đó là con số kinh người cỡ nào! Cho nên các tất cả mọi người đều vội vã kết thân với Diêu Thị.

Chẳng qua Diêu Thủy Tinh hung hăng từ chối mấy lần buôn bán rõ ràng trước mặt mọi người, khiến những người đó trực tiếp mất hết mặt mũi, chật vật không chịu nổi. Người trong xã hội thượng lưu đều biết, trường nữ Diêu gia này, xinh đẹp thanh lệ đến vô song lại phách lối tự cao đến mức trong mắt không có 『đàn ông』, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện lấy đóa hoa ở trên cao này xuống. Từ đó về sau, bữa tiệc có mặt cô, vây ở bên người cô đều là muốn trò chuyện công việc với cô.

Rất hợp ý cô.

Dù sao mọi người theo nhu cầu, nơi xã giao cũng là nơi buôn bán. Thỉnh thoảng cô cũng vui vẻ phối hợp, mặc dù vui thật lòng một năm cũng khó có được hai lần.

Nhân viên phục vụ của Diêu Thị với phẩm chất tốt, chuyên nghiệp nổi tiếng, yên tĩnh đi xuyên qua tất cả các góc của bữa tiệc, tỉ mỉ bổ sung rượu và thức ăn, bận rộn mà có hiệu suất. Khi đi qua bên người Diêu Thủy Tinh thì đều kính cẩn gật đầu.

Con người mắt Diêu Thủy Tinh khê lướt, nhìn đồng hồ, cô đã ở lại nửa giờ, lễ tiết làm đủ, đã cho đủ mặt mũi, đúng lúc việc xong lui thân.

Cô linh hoạt đuổi những danh nhân trong giới thương mại kia đi, đứng một chút, lập tức có người hầu bàn lạnh lợi bung khay đi đến. Diêu Thủy Tinh nói tiếng cảm ơn, đặt ly rượu trong tay lên trên cái khay của cậu ta.

Xoay người vòng qua hành lang, dự định tránh tới cạnh thang máy, đi thang máy chuyên dụng của mình rời đi.

Mới vừa đi tới góc, một đôi bàn tay mạnh mẽ ôm chầm lấy eo cô, cô phản ứng vô cùng nhanh mau chóng tránh ra, bàn tay bỏ về phía đối phương. Người nọ không né tránh tấn công của cô mà trực tiếp tiến lên đón, cầm bàn tay cô khéo léo mượn lực một cái, đè cô vào một bên trên vách tường. (lưu ý: đè theo kiểu chị ý áp mặt vào tường, ảnh ở sau lưng chị)

Váy áo tung bay, môi của cô bị nóng rực quen thuộc ngăn chặn.

***

Hạ Viễn Hàng cúi đầu cho cô một nụ hôn mười đủ mười sexy, bàn tay trên đầu vuốt ve eo mảnh không thể tin được của cô. Lưỡi của bọn họ linh hoạt ma sát lẫn nhau, bắt chước một điệu múa nào đó, tiếng nước chảy chặc chặc.

Vừa hôn xong, đầu lưỡi Hạ Viễn Hàng từ trong miệng cô lui ra ngoài, dòng chỉ bạc còn dính bị anh liếm vào từng chút từng chút, cúi đầu gặm ở cảm tình tế trắng trẻo của cô.

"Thật là nhiệt tình, bảo bối."

"Hôn xong rồi, có thể buông tay chứ?" Lời nói của cô lạnh lẽo, hoàn toàn không giống cô gái vừa mới cùng anh hôn môi nóng bỏng. Giữa nóng và lạnh, hoàn toàn chính là phong cách Diêu Thủy Tinh.

"Em nói đi, hử?" Bàn tay nguy hiểm lay động làn váy của cô, tỉ mỉ vuốt ve trên da trắng nõn của cô. Loại xúc cảm mềm mại đó làm cho anh muốn nhỏ giọng rên rỉ.

"Tôi nói tôi nay hủy bỏ thì chính là hủy bỏ."

Cô đẩy anh ra, lông mày xinh đẹp hơi nhíu, ghét nhất loại cảm giác mất đi không chế này, cũng chán ghét người không bị không chế, một người không thể nào không chế, chính là anh!

Anh thô lỗ gần cô hơn, nguy hiểm nói nhỏ: "Anh có đồng ý không, hả?" Kề sát cô, đè cô vào cây cột không lồ phía sau khúc quanh, làn váy cô bị anh kéo lên trên.

"Anh nổi điên cái gì?" Cô vùng vẫy, không thể tin được anh lại có thể động dục trong tình huống thế này, địa điểm thế này, đây chính là khách sạn của cô!

"Em quá nhiều lời." Anh nắm cằm của cô, cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng cô, buộc cô để mặc anh hôn sâu. Cô cắn anh, anh lại dứt khoát cắn môi dưới của cô, ngậm vào trong miệng mút, làm cô đau đến hít không khí. Anh lại hôn cô, điên cuồng quấy đảo lên.

"Ừm. . . . . Hạ. . . . . ngừng. . . . ." Kiêu ngạo và gia giáo của cô đều không cho phép cô ở nơi như thế này cùng anh làm chuyện như vậy. Như thế nào cũng không chịu phối hợp với anh, cơ thể không ngừng giãy dụa, nhưng uốn éo làm cho lửa trên người anh cháy mãnh liệt hơn.

Anh đè cô lại trên tường, nắm cằm của cô khiến cho cô phải quay đầu lại, mặc cho anh tiếp tục hôn sâu. Anh buộc cô nuốt nước bọt của anh, lại kéo lưỡi của cô vào trong môi của mình, cắn, miệng uống chất lỏng của cô.

Bàn tay theo lễ phục tư tìm đi xuống, kéo làn váy thật dài kia, đưa tay cởi quần lót bên trong.

Thân thể bị đè chặt, đôi môi bị lấp kín, cô giãy dụa không thoát, cảm thấy anh kéo quần lót của cô xuống, trong lòng không khỏi khẩn trương. Cái mộng đẩy về sau, muốn đẩy anh ra nhưng không nghĩ đến, cô lại uốn éo cọ xát nhiều lần trên bộ phận nhạy cảm của anh, làm cho dục vọng của anh kinh động.

Cô cảm thấy cái lực lượng căn đây kia, mộng cô cọ xát trên nguy hiểm cách quần, cô cắn răng nghiêng lợi nhưng lại không có cách nào.

Hạ Viễn Hàng gấp gấp xé rách quần lót của cô, đầu gối chống vào giữa hai chân khép chặt của cô, tách ra. Rốt cuộc anh thỏa mãn buông môi cô ra, lưỡi nồng nhiệt liếm lên vành tai của cô, một đường đi xuống, để lại dấu vết ẩm ướt.

Tay của anh thăm dò vào giữa chân của cô. Vừa hôn mãnh liệt xong, cô đã có mấy phần động tình, phỉếm hiện một chút nước, ngón giữa mở cánh hoa xinh đẹp ra, theo dòng nước cắm vào, một tiếng nước đọng nhỏ nhẹ từ cánh hoa hồng của cô truyền đến.

"Cũng ướt rồi, dùng thế nào?" Anh nói nhỏ ở bên tai của cô, một cái tay khác từ cổ áo lễ phục hình chữ V đi vào. Vật liệu may mặc mỏng manh giúp anh vô cùng dễ dàng nắm lấy, tay nắm vật đầy đặn, nặng nề xoa nắn.

Ngón giữa của anh thần tốc lay động trong nước của cô. Ngón trở trên đỉnh hạt mềm mại kia, liên tiếp chuyển động trêu đùa khiến cô run rẩy thờ đốc.

"Ừm. . . . ." Cô cắn môi nhin rên rỉ yêu kiều xuống. "Ca. . . . . camera."

"Kẻ lừa đảo." Anh mạnh tay bấm đầu vú nhạy cảm của cô một cái. "Nơi này là góc chết." Ý tức là, máy camera không dò tới nơi này, bọn họ có thể. . . . . tận tình.

Ngón tay trong nơi đó của cô cong lên, dùng đốt ngón tay chậm rãi nhào nặn viên thịt non mềm. Một chút, một chút, có cảm giác co dãn và ngập nước đặc biệt. Sau khi anh sờ tới nơi có thịt đặc biệt non mềm kia liền chuyên tâm phục vụ khơi nó dậy, nặng nề gầy lấy.

"A. . . . ." Cô kêu nhỏ, dịch ướt tro bóng từ sâu trong cơ thể tuôn ra, tràn qua bàn tay của anh, chảy xuống đến bóng loáng cả mặt đất.

Chuyện này. . . . . Thật sự là quá mất thể diện!

"Tinh" một tiếng, cách đó không xa truyền tới tiếng thang máy đến, trong một khắc kia lòng của cô co rút thật chặt, hang nước mềm mại cũng tuyệt vọng xoắn chặt ngón tay anh.

"Sợ hả?" Anh cười nhẹ, ngón giữa bị kẹp chặt không nhúc nhích được, chẳng qua, anh vẫn có thể chơi cái khác. Ngón trở ác ý lay động hạt màu hồng đã sớm ưỡn lên ngạo nghễ, giống như tò mò về co dãn và xúc cảm của nó, dùng ngón cái cùng về nó, kéo ra ngoài.

Kích thích này cũng không nhỏ, cô run kịch liệt, chất lỏng mặc sức chảy.

Đám người kia vừa đi ra khỏi thang máy vừa nói chuyện, âm thanh cách nơi này càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng.

Trong nháy mắt cơ thể Diêu Thủy Tinh căng rất chặt, nhưng người đàn ông ghé tởm sau lưng, ngón tay có ý xấu lúc này bắt đầu lấy ra lấy vào, trắng trợn bành trướng quấy lên. Tiếng nước chảy rõ ràng mà vang dội, lòng ngón tay vẫn nặng nề mà đè bắm khối thịt non mềm nhất của cô. Cô cắn đôi môi đến đau đớn mới miễn cưỡng đè nén rên rỉ đã chạy đến bên môi xuống.

"Ngừng. . . . ." Cô khẽ thở gấp, giọng nói rõ ràng ra lệnh, lúc này lại mềm mại đến đáng thương.

"Bây giờ em nói cho anh biết, giữa chúng ta, rốt cuộc là ai ra lệnh, hả?" Ngón tay của anh chuyển động mãnh liệt, chất lỏng bị khuấy đảo ra dữ dội, vẩy lên trên da chân nóng rực của cô, lạnh lạnh, tờ trắng muốt.

Đám người kia dừng lại, cách một khúc quanh, nói chuyện thân thiện, không đi tới, cũng không lùi về phía sau. Đây là tình huống. . . . . khó xử nhất.

Tay của anh rời khỏi trước ngực cô, thăm dò vào trong môi cô, không để cho cô tiếp tục cắn. Cô cắn hận trực tiếp cắn xuống ngón tay của anh, giận anh trêu chọc cô như vậy, cũng tức giận mình bị trêu đùa đến nông nỗi này. Cô cắn được vừa độc vừa mạnh!

Lần này anh thực sự quá mức rồi ! Nếu quả như thật bị nhìn thấy. . . . . cô thể, cho dù đuổi đến địa ngục, cô cũng muốn tự tay xé nát anh! Cơ thể của cô run dữ dội hơn, tim đập đến mức khiến cô sắp chịu không nổi.

Anh quyết tâm ăn sạch cô, vào lúc giờ phút này không dám làm gì anh được nữa, phải không?

Diêu Thủy Tinh sống 28 năm, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác si nhục mãnh liệt như thế. Người đàn ông này đúng là cố ý muốn cho cô cảm giác như thế, cô đã quá rõ ràng. Nhưng nếu như ngoan ngoãn chịu khi dễ, nào đâu phải là việc Diêu Thủy Tinh sẽ làm?

Đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, nếu anh lấy việc đùa bỡn cô làm thú vui vậy thì cô cũng không cần ngu xuẩn bị chơi mà không biết phản kháng!

Mông của cô cứng lên, chủ động đón nhận động tác của ngón tay anh, đơn giản chỉ cần buông thả, tìm cao triều dễ như trở bàn tay.

Nếu như không phải tình huống chuyển biến quá nhanh, có thể Hạ Viễn Hàng thật sự sẽ cười to ra ngoài. Diêu Thủy Tinh thật đúng là Diêu Thủy Tinh, ngược lại cô lại có thể biến ngón tay của anh thành loại đồ thủ dâm sử dụng tùy ý!

Người phụ nữ này, quả nhiên không phải là phách lối bình thường.

Anh cúi đầu cười, duỗi lưỡi liếm da cổ tinh tế, cực kỳ yêu da thịt trắng nõn như sữa bò, liếm láp hết lần này đến lần khác. "Có phải sẽ lập tức đến hay không, hả?"

Cô cắn răng, cái mông chuyển động càng lúc càng nhanh về phía sau. Loại nhiệt độ ma sát đó không ngừng kéo khoái cảm lên, khiến cho hô hấp của cô càng lúc càng gấp rút. Mồ hôi làm ướt đầm lễ phục của cô, dính vào

da, trở nên lạnh lẽo. Nhưng cơ thể lại nóng như vậy, một lạnh một nóng, còn có trong ngón tay cơ thể, cô cũng sắp muốn. . . . .

"Ừm. . . . ." Cô hừ nhẹ , hoa huyết dùng sức hút ngón tay của anh, từng đợt từng đợt chất lỏng nóng rục ra ào ào.

Cô, cao triều.

***

Trong không khí tràn ngập mùi vị sâu kín, chất lỏng nồng nặc vẩy đầy tay anh. Anh rút hai ngón tay cực kỳ ướt ra, tinh tế thưởng thức. "Chặc chặc" thờ dài, giống như nắm được điểm mẫn cảm của cô là không có cách nào. Nâng tay, từ từ bỏ vào trong môi mát, những nước không kịp uống cạn, tí tách tràn qua cánh tay, chảy đến trên đất.

"Ừm, thật đúng là ngọt!"

Anh không thể vô sĩ hơn nữa!

Diêu Thủy Tinh khẽ thờ gấp xoay người lại, nhìn anh. Rõ ràng làm động tác dâm ứ như vậy, sao Hạ Viễn Hàng có thể vẫn còn anh tuấn đến mức khiến cho người ta nổi điên như thế?

Vào giờ phút này, ánh mắt mông lung một mảng hơi nước của cô chú ý tới âu phục kiểu cách anh mặc. Màu tối mặc trên người anh thật đúng là không còn gì thích hợp hơn nữa! Hạ Viễn Hàng không phải loại trai đẹp có thể tùy ý thấy được. Không có phong cách ưu nhã, diện mạo hoàn mỹ, nhưng anh có ngũ quan thô sơ mà phóng khoáng, thâm thúy, mười phần mùi vị đàn ông. Hơn nữa vào giờ phút này, nếu như xuất hiện trong dạ tiệc, sợ rằng sẽ trở thành người nổi tiếng được các cô gái điên cuồng theo đuổi.

Cau mày, tưởng tượng làm cô không thể khống chế cảm xúc buộc cô phải cố xóa đi. Cô không muốn dùng não để suy nghĩ tại sao anh ở chỗ này,

đi vào khách sạn Thủy Tinh như thế nào.

Dù sao, Hạ Viễn Hàng hôm nay, thân phận, địa vị đã sớm khác biệt với trước kia. Việc xã giao của anh cô không thể biết rõ, tựa như Hạ Viễn Hàng bây giờ vậy, cô đã không thể hoàn toàn nắm trong tay. Đáy lòng cô âm thầm cười lạnh, cho dù năm đó chính anh đối với cô ngàn ý trăm thuận, vẫn có bãi mìn cô không thể đụng vào, huống chi hiện tại?

Lòng người vĩnh viễn đều không thể nắm trong tay được.

Đám người vừa mới xuất hiện kia bây giờ đã sớm đi qua, thanh tĩnh, rất rõ ràng là người tham gia dạ tiệc. Không phải cô nên thấy may mắn? Thang máy chuyên dụng của Thủy Tinh trong khách sạn, thiết kế vô cùng bí mật, khéo léo lợi dụng hiệu ứng thị giác. Từ bên ngoài nhìn vào đây, nơi này cũng chỉ là tường kín mà thôi. Chỉ có đến rất gần mới có thể phát hiện, nơi này ẩn một khúc quanh, thang máy dành riêng cho cô ở chỗ này.

Nhất định là người đàn ông này đã sớm biết rõ kết cấu trong này, cho nên cố ý đợi ở chỗ này.

Tâm tư quá xấu!

Đôi mắt trong veo quét xuống một thân nhếch nhác của chính mình. Lễ phục màu xanh nước biển bị anh lôi kéo đến không còn bộ dạng gì, mà quần lót tơ tằm cũng bị anh xé rách ném trên đất. Nhìn lại quần áo anh vẫn sạch sẽ chỉnh chu như cũ, lửa giận của cô cháy hừng hực trong ngực.

Thật sự là anh cực kỳ cần dạy dỗ! Cô cũng vô cùng không ngại tự mình đến kết thúc.

Đến gần anh, ngón tay linh hoạt cởi thắt lưng của anh ra, lần vào bên trong sờ soạng. Mặc dù anh bày tỏ sự ngạc nhiên khi đến giờ mà cô vẫn dám khiêu khích dũng khí của anh nhưng anh vẫn muốn để cô làm xằng làm bậy, muốn nhìn xem, Diêu Thủy Tinh có thể làm được đến trình độ nào.

Anh đã nóng quá, bụng rất chướng, trong nháy mắt được phóng thích ra ngoài đó, manh mẽ bung ra đánh vào lòng bàn tay của cô. Thật to! Bàn tay trắng nhỏ bé mở rộng hết cỡ nhưng vẫn không cầm được anh, không thể làm gì khác hơn là ra sức vòng chặt anh, hoạt động từ trên xuống dưới, câu dẫn anh.

"Hạ Viễn Hàng." Cô liếm cổ anh, nếm thấy tư vị nhàn nhạt. Trên người của vẫn như năm đó, có hơi thở cỏ xanh. Ngẩng đầu, cô cố ý hạ thấp hơi thở gập bên tai, nhớ trước kia, anh mê luyến nhất chính là tiếng rên rỉ của cô.

Thở dốc từng hơi từng hơi: "Em muốn, ưm. . . . ."

Quả nhiên, hô hấp của anh lập tức rối loạn.

Dục vọng trong lòng bàn tay trở nên nóng rực và to hơn, cứng hơn, chống đỡ trong lòng bàn tay mềm mại, ra sức cọ xát.

Cô cố ý quyến rũ, hiệu quả vô cùng kinh người.

Hạ Viễn Hàng ôm lấy cô một cái, cả người cô giắt trên người của anh, chân thon dài kẹp thật chặt hông của anh, tay nhỏ bé của cô câu dẫn anh, tìm kiếm đến chỗ tơ lụa nhỏ nhỏ nhập khẩu.

Không thể chờ nhiều hơn một giây nữa.

Anh di chuyển cái hông, trước khi cô chảy ra chất lỏng, "Phốc" một tiếng cắm vào chỗ sâu nhất của cô.

"A. . . . ." Tiếng rên rỉ của cô ở bên tai anh, vừa mềm mại vừa yêu kiều, mang theo tiếng trẻ con anh thích nhất, làm cho anh điên cuồng đắm vào.

Cô bị anh ôm lên cao, để giữ vững không té xuống, hai chân theo bản năng kẹp chặt anh. Cánh tay mạnh mẽ của anh vòng qua khuỷu chân của cô, nâng lấy cái mông tròn đầy đặn của cô, nâng cô, từng phát từng phát quăng lên, lúc cô hạ xuống lại dùng sức đâm vào.

Loại tư thế này, vốn dĩ là anh có thể đi vào cực kỳ sâu, hơn nữa bị hấp dẫn tăng tốc độ. Mỗi một cái anh đều đâm vào chỗ sâu không thể tưởng tượng nổi, đội miệng tử cung của cô lên.

Tê dại bủn rủn, còn có từng đợt từng đợt khoái cảm mãnh liệt làm cho ngón tay cô bám thật chặt vào bắp thịt rắn chắc sau lưng anh, mà dưới cơ thể của cô bị hung khí khổng lồ của anh cắm vào, bị anh đâm đến ý thức sắp tan rã.

Thể lực của anh cực kỳ tốt, cánh tay lực lưỡng mạnh đến mức độ kinh người, cùng nhau, lúc vừa mới rơi xuống, lại hạ tay đỡ cô, muốn cứ như vậy chơi hư cô, tránh cho cô trở lại nhiều loạn tim của anh.

Diêu Thủy Tinh cắn đôi môi đỏ tươi, mái tóc đen nhánh giống như hải tảo xoắn ra, sau lưng theo động tác của bọn họ, bày ra đường cong mê người. Cô chủ động lên xuống, khi anh đâm vào, hung hăng xoắn chặt, chọc cho hô hấp của anh càng lúc càng loạn, động tác cũng càng lúc càng thô bạo.

Dưới cơ thể của bọn họ cũng đã sớm là một vũng nước, chất lỏng trơn bóng theo động tác của bọn họ vẩy ra, trong không gian nhỏ nhỏ tất cả đều là âm thanh trong trẻo "Phốc, phốc".

Bọn họ càng lúc càng điên cuồng, cảm giác cũng càng lúc càng mãnh liệt, trong nháy mắt sắp vọt lên cao triều, trong túi Hạ Viễn Hàng truyền đến tiếng vang trầm trầm.

Động tác của anh ngừng lại, lập tức đổi lấy bất mãn của cô. Cô tại trên người anh nóng nảy lắc lắc, gấp gấp ra lệnh: "Hạ Viễn Hàng, nhanh một chút."

Đột nhiên trên môi anh giương lên nụ cười xấu xa lần nữa. "Bảo bối, chúng ta chơi khác một chút, có được không?"

"Đừng! Hạ Viễn Hàng, anh mau động đi!" Nước trong huyết của cô liều mạng hút dục vọng của anh, muốn làm cho anh cử động nữa. Lửa nóng của anh ỏỉở trong cơ thể cô lại đáng chết không nhúc nhích. Còn cô ở trên người anh, không có phối hợp của anh, cô hoàn toàn không có cách nào chủ động. Loại khó chịu nửa vờ này làm tâm tình cô trở nên hồng bét.

"Động, đương nhiên là muốn động." Anh chống cô trên vách tường. "Chúng ta thử tiết tấu điện thoại di động một lần, hử?"

Tiết tấu điện thoại di động?

Cô mau chóng hiểu ý tứ của anh, người đàn ông đầy ý nghĩ xấu xa này lại có thể theo tần số rung của điện thoại di động, từng phát từng phát đâm vào trong cơ thể cô.

Trời đánh! Loại này đâm chậm rãi này so bất động còn giày vò hơn! Đôi mắt cô căng lớn đỏ bừng, dưới thân cô sắp nổi điên rồi.

Cô không đề phòng đến anh sẽ ra một chiêu này, thờ gấp đến đặc biệt lợi hại, mắt thấy sắp đến cực hạn nhưng người đàn ông kia vẫn kéo dài vô hạn. Không phải không biết được, mà là chỉ có thể nhìn lại sờ không tới, ngược lại anh sắp kích động tới bộ dạng muốn ăn thịt người, nhưng tính nhẫn nại cực tốt, từng chút từng chút từ từ giày vò.

Cô hoài nghi mãnh liệt người đàn ông này là cố ý bày trò cô! Trời mới biết cõi đời này có ai gọi điện thoại, nửa ngày không có người nhận mà vẫn không chịu treo sao? Cái điện thoại chết tiệt! A. . . . . nếu như có thể vang nhanh hơn chút nữa thì tốt rồi.

Sự thật chứng minh, bó tay chờ chết thì tuyệt đối không là Diêu Thủy Tinh! Cô rên rỉ, tay nhỏ bé mềm mại vội vàng lục lợi trong túi âu phục của

anh, vừa sờ thấy cái điện thoại chậm rãi vang lên kia liền lập tức rút ra, hung hăng một phát quăng vào tường.

Rốt cuộc, tiết tấu chậm phiền lòng này biến mất.

Cô đưa tay nắm phần còn lại của đục vọng, cơ thể chủ động mút đục vọng của anh. "Hạ Viễn Hàng, nhanh lên một chút, uh`m. . . . . nhanh lên một chút." Kéo dài âm thanh, có ngọt nồng đậm đến ngấy và mềm mại dính vào, biết mỹ nhân lãnh nhược băng sương (lạnh lùng) làm nũng thì lực sát thương là như thế nào không?

Cái âm thanh yêu kiều đó khiến cơ thể Hạ Viễn Hàng chột cứng đờ, đục vọng trong cơ thể cô căng đến sắp nổ điên. Một tay anh đặt cô trên tường, kịch liệt đâm vào.

"Phốc phốc" tiếng cơ thể va chạm, vang lên với một tần số rất nhanh không thể tưởng tượng nổi, hăng hái ma sát mang tới khoái cảm mạnh mẽ không có gì sánh bằng.

Trước kia, anh không chịu nổi nhất là dáng vẻ này của cô.

Hôm nay vẫn như thế.

Sau hành hạ dài đằng đẵng, rốt cuộc cô chiếm được kẹo mình muốn.

A. . . . . đây mới là tư vị sung sướng! Đôi mắt xinh đẹp vì khoái cảm mà khẽ nhắm, loại mạnh mẽ đâm vào đó sẽ khiến anh nhanh chóng lên cao trào sáng khoái tràn trề .

Từng lớp, từng lớp thịt quỳn rũ của cô vòng lên, ôm chặt anh. Vì cao triều nên thủy huyết điên cuồng co rút. Một trận nổi tiếp một trận, anh rên khẽ chống trên người cô ra sức cọ xát, hưởng thụ một khắc tuyệt mỹ này.

Lần cao triều này, sáng khoái đến vượt quá tưởng tượng.

Nhưng ai có thể ngờ tới, cô gái này lại có thể đột nhiên ra tay vào thời điểm anh không phòng bị nhất. Sau khi dùng sức đẩy anh ra, bắt cánh tay của anh lại, ném qua vai một cách đẹp đẽ, làm anh nặng nề va vào vách tường kiên cố đối diện. "Rầm" một tiếng vang dội chứng tỏ lúc cô gái này xuống tay cũng không hề có chút nào lưu tình nào.

Diêu Thủy Tinh vừa chạy, vừa sửa sang lại lễ phục xốc xếch của mình, thuận tiện nhặt quần lót bị anh tiện tay ném xuống đất lên, nhanh chóng chạy tới cạnh thang máy, ngón tay nhấn xuống bộ phận phân biệt dấu vân tay.

Thật may là thang máy này chỉ có cô mới có thể mở, cũng thật may là sau khi cô dùng nó đi lên, nó vẫn dừng lại ở nơi này, chờ cô. Thang máy có chi phí không rẻ, phản ứng vô cùng nhạy bén. "Rè" một tiếng mở ra, cô nhanh chóng nghiêng mình đi vào, ra sức nhấn nút đóng.

Một giây sau cùng trước khi cửa thang máy hoàn toàn khép lại, một bàn tay phái nam chen vào, cửa cảm ứng nhanh chóng bật ra lần nữa. Cô thấy khuôn mặt giống như ác ma của Hạ Viễn Hàng, lạnh đủ để làm địa ngục cũng kết băng.

"Diêu Thủy Tinh, em lần này, chơi lớn rồi!"

Chương 7

Thang máy đứng im, bọn họ đứng ở bên trong, nhìn nhau chằm chằm.

Quần áo đều xốc xếch không chịu nổi, mặt mũi cũng phỉm ửng hồng nhàn nhạt, hô hấp đều là dồn dập, cảm xúc đều là . . . . . hồng hét!

"Em muốn để anh trực tiếp giải quyết bên trong thang máy hay là ngoan ngoãn chuyển sang nơi khác?" Anh lạnh lùng mở miệng, tâm tình tệ rồi tinh

rồi mù. Khắp thiên hạ, bất kỳ người đàn ông nào vào thời khắc đó mà bị phụ nữ bày kế như vậy cũng sẽ không vui vẻ nổi chứ? Nhất là, cô gái kia vào giờ phút này còn cao ngạo đứng ở nơi đó, trên mặt khinh thường.

Nếu như không phải bản lĩnh thân thể anh đủ tốt, phản ứng nhanh, anh đã sớm bị ném rơi một cái mặt mặt bị ngắt đi rồi.

Thật may là anh chống trên vách tường nên không trực tiếp bị té ngã trên đất.

Rất rõ ràng, anh bị cô lợi dụng xong, tiện tay vứt bỏ. . . . . còn là cách thức thô lỗ nhất, quá quắt nhất vứt bỏ! Đây là lần thứ mấy rồi hả? Quả đấm của anh xiết thật chặt. Biểu hiện của cô hoàn toàn là lấy anh làm công cụ tiết dục, rõ là. . . . . quá máu lạnh!

Nếu như anh để cô đùa bỡn như vậy nữa, Hạ Viễn Hàng anh đúng là có thể không nên sống nữa rồi! Lần này, anh nhất định phải làm cho cô gái này biết, cái gì là phục tùng và nghe theo!

"Em không phải chọn, để anh chọn đi!" Anh trực tiếp đưa tay, ý định lột bỏ quần áo cô.

"Hạ Viễn Hàng!" Cô cau mày đẩy tay anh ra. "Trong thang máy có camera." Lần này là sự thật.

Vì an toàn của cô, bộ phận trong thang máy có kết hợp camera theo dõi tân tiến nhất. Chỉ cần cô ở khách sạn Thủy Tinh, một ngày 24h trong phòng bảo vệ đều có người chăm chú nhìn.

Nếu anh thật sự nổi điên trong thang máy, mặt mũi của cô đã có thể ném đi được rồi! Ở trong chính khách sạn của mình mặt mặt như vậy, Diêu Thủy Tinh không có da mặt dày thế, dũng khí lớn thế.

Đôi mắt đen nhánh của anh quét qua điểm đỏ nho nhỏ góc trên bên phải, tiến tới gần cô, nói nhỏ ở bên tai của cô: "Trong vòng năm phút, anh muốn ở riêng với một mình em, nếu không. . . . ."

Lời chưa hoàn tất, có điều ý tứ uy hiếp đã rõ ràng. Về phần muốn ở riêng để làm cái gì. . . . . cô lại không phải người ngu!

Cô tuyệt đối tin tưởng, anh nói ra được, làm được. Người đàn ông này mới vừa bị cô lừa bỡn một lần, đã hoàn toàn giận đến không còn lý trí, lòng chỉ có tràn đầy lửa dục chưa được cởi bỏ.

Được, lần này, coi như anh hung ác!

Diêu Thủy Tinh căm hận nhấn xuống chọn tầng 25, tầng đó đặc biệt vì cô giữ lại căn phòng xa hoa.

***

"Rầm" một tiếng cửa phòng bị mạnh mẽ đập lên. Diêu Thủy Tinh bị anh đè lên trên cửa, quần lót vừa rời không kịp mặc vào bây giờ cũng vẫn như cũ không cần vội mặc vào. Ngay cả lễ phục trên người cũng bị anh lột xuống, rất nhanh, cơ thể của cô trần truồng như một đứa bé sơ sinh.

Cô bị anh nặng nề đâm xuyên qua, loại sức mạnh thô bạo đó, cho dù bây giờ cơ thể của cô vẫn còn ướt át cũng làm cho cô đau đến cau mày.

Lần này Hạ Viễn Hàng quyết tâm muốn giết chết cô, hoàn toàn không hề thu lại sức lực. Hạ xuống, đâm vào một cái, hung hăng cọ xát lấy, lại rút ra, nhưng chỉ hơi rút ra một ít bộ phận rồi lại đâm toàn bộ vào lần nữa.

Cô hận chết loại tư thế đứng yên này, cả người bị anh bao vây, mặc anh tàn sát bừa bãi, một chút phản kháng và đường sống cũng không có. Đau đớn và nhức mủi kích thích làm cho cơ thể cô không ngừng mềm xuống.

Anh nặng nề rút ra đâm vào mấy chục cái, có lẽ cảm thấy tư thế này không đủ thoải mái, rút ra ngoài, lật cô lại. Tay chân của cô đã có chút yếu ớt, hai lần cao triều trước đã tiêu tốn không ít hơi sức của cô, rồi sau đó đem hết toàn lực đem ném anh một cái như vậy. Nói thật, cho dù bây giờ anh cậy mạnh, cô cũng không phải là đối thủ của anh.

Huống chi anh còn mười phần sức lực.

Cô bị anh cưỡng chế quỳ xuống, trở mình thành tư thế anh muốn. "Khi" một tiếng, hung khí cứng rắn cắm vào chỗ sâu nhất của cô lần nữa. Sau khi đổi cách thức làm cho anh có thể đi vào sâu hơn, ít dùng sức hơn, khoái cảm cũng tăng gấp bội.

Cơ thể nhũn thành một vũng nước, một bãi mặ tay anh chơi đùa, mặc anh trêu nghịch nước, gương mặt ma sát trên thảm mềm mại thật dày. Cô hoàn toàn không còn hơi sức để quỳ, nhũn xuống mặt thảm rồi lại bị anh mạnh mẽ kéo lên.

Loại này tư thế quá khuất nhục, quá mất mặt, nhưng là tư thế anh thích nhất.

Trước kia anh vẫn luôn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ cô, xin cô, thỉnh thoảng cô mới đồng ý phối hợp với anh một lần. Nhưng bây giờ tất cả đều thay đổi, anh hành động tùy ý, muốn giày vò thế nào thì cứ giày vò thế đó!

Bàn tay đưa đến trước ngực của cô, nắm hai vú bị anh đụng phải không ngừng nhảy, ra sức xoa lấy, vẽ thành hình dáng phong phú, hung hăng bóp đầu vú đầy đặn của cô, bức ra rên rỉ mềm mại của cô.

Không biết đã trải qua bao lâu, thời gian ở nơi này trở nên bất động, cơ thể của cô mệt mỏi, tê dại, đau đớn, trướng lên nhưng anh lại vẫn tràn đầy tinh lực, càng đánh càng hăng. Cuối cùng cô cuối đầu thật thấp khóc, giọng nói đã sớm khàn khàn mang theo lẳng lơ kiểu khác.

Nước không ngừng chảy xuôi, anh lại chặn chặt lại, tưởng đến làm bụng dưới của cô phát đau, phồng lên không chỗ tiết ra.

Cô không biết mình đã lên cao triều qua bao nhiêu lần, mỗi một cái chạy nước rút của anh làm cho vùng kín của cô cũng bị xâm nhập đến đau âm ỷ, ma sát đi vào, ma sát ra, trừ khoái cảm còn có chát chát đau.

Nhưng anh chính là không bắn!

"Hạ Viễn Hàng, umh. . . . . đáng chết! Mau. . . . . kết thúc. . . . ." Nếu không kết thúc, cô thật sự sẽ bị anh chơi hư, giết chết! Cô sắp điên rồi, quả thật hận chết thể lực tốt của anh! Anh bắt đầu làm tình, chỗ mỗi lần đều khiến cô hận nhất chính là làm thật lâu cũng không bắn, chơi đùa cô đến chết đi sống lại, cái tư thế mất thể diện gì, lời nói đỏ mặt gì cũng phải dùng xong, nói xong, còn phải liêu mạng phối hợp với anh anh mới cam tâm.

Huống chi lần này anh cố ý phải trừng phạt cô!

Hạ Viễn Hàng đưa tay đến nơi bọn họ kết hợp, nơi đó đã ướt đến rớt tinh rớt mù, đầu ngón tay tìm được viên ngọc trai đã trướng đến mức tận cùng, nặng nề vê, khiến cho cô hét chói tai lên, hoa huyết co rút nhanh, ôm chặt anh, một lần hút, lại một lần hồng mắt.

Chất lỏng bắn ra vẫn như cũ bị anh hung hăng ngăn ở bên trong, vừa thoải mái, vừa đau, loại kích thích muốn chết này làm cho cô cắn môi môi cũng sắp không còn giọt máu.

"Anh đúng là không muốn bắn, thế nào?" Anh ác ý nói nhỏ, một cái tay khác sờ tới bờ môi cô, tách hàm răng cắn chặt này ra, thăm dò tiến vào, kéo cái lưỡi thơm mềm của cô ra, tỉ mỉ vuốt ve, ngón tay ở phần môi của cô liên tục ra vào, bắt chước động tác phía dưới. "Nếu cái miệng nhỏ nhắn phía dưới không được, không bằng, dùng cái miệng nhỏ nhắn ở trên này thử một lần, hử?"

Cô kinh ngạc một chút, cắn ngón tay cằn rỗ của anh. "Anh đừng mơ tưởng!"

Trước kia, thời điểm tận tình nhất cô cũng chưa từng làm cái đó cho anh. Thứ nhất, anh không nữ, thứ hai, thật ra thì cô không thể tưởng tượng, cũng sẽ không.

Nhưng bây giờ, anh nữ, tại sao anh phải không nữ với cô? Cô gái này, trong mắt vĩnh viễn đều chỉ có chính cô, anh có nhiều quan tâm hơn cũng sẽ

chỉ có vẻ cực kỳ ngu ngốc.

"Không làm, vậy thì tiếp tục." Anh ác ý nói: "Anh bảo đảm, vẫn phải làm đến khi anh tận hứng mới thôi."

Anh tận hứng?

Cô xiết thật chặt nắm đấm trên thảm trải sàn. Trời mới biết, nếu người đàn ông này hết hứng thì sợ rằng cô đã sớm bị anh chơi hư! Căm hận đấm đấm sàn nhà, cắn răng nặn ra hai chữ kia: "Tôi làm!"

***

Cô không muốn trở thành cô gái đầu tiên chết vì làm tình, một chút cũng không muốn!

Không khỏi hưng phấn, anh rút ra khỏi cơ thể cô, loại cảm giác ma sát đó đưa tới tiếng thở dốc của hai người bọn họ.

Diêu Thủy Tinh xoay người lại, nhìn dọc vụng căng đầy của anh, cái màu đỏ tím dọa người đó, từng cái, từng cái gân xanh, bộ dạng tức giận hùng hục làm cho trong lòng cô một mực phát run.

Trên dọc vụng của anh có một mảng sáng bóng, tất cả đều là dịch nước trong cơ thể của cô, từng giọt chảy xuống đất, loại cảnh tượng sắc tình này làm cho gương mặt của cô thành đỏ ửng choáng váng.

Bộ dạng này, bảo cô. . . . . mở miệng thế nào!

Thật là đáng chết! Trong lòng Hạ Viễn Hàng khẽ nguyên rửa mình, kéo cô cùng đi đến phòng khách, rút khăn giấy ở trên bàn ra, lau sạch sẽ chính mình. Căm giận mà ném hết khăn giấy ướt vào trong giỏ rác, giận bản thân đến loại thời điểm này mà còn phải cảm thấy mềm lòng vì cô.

Thật là, con mẹ nó!

"Là đồ của chính mình, còn ngại cái gì?"

Là của mình mới có thể cảm thấy quá kỳ quái được không? Trước kia bị anh buộc ném quã, bây giờ bảo cô chủ động. . . . . cô không cần!

Anh nặng nề ngồi xuống trên ghế sofa da mềm mại, như đế vương ngoắt ngoắt tay với cô.

Đôi mắt cô lóe lên một cái.

"Diêu Thủy Tinh, nếu như lúc này em dám chạy trốn, anh thề, nhất định anh sẽ không bỏ qua cho em!" Cô dám cả gan bỏ lại anh, hậu quả tuyệt đối, tuyệt đối sẽ làm cho cô hối hận đến ngày chết!

Hôm nay xem ra là chạy không thoát rồi.

Bởi vì hình như cô đã dồn người đàn ông này đến cực hạn, nếu như anh phát điên có thể cô thật sự không phải là đối thủ. Lúc địch mạnh chỉ có thể tạm lánh mũi nhọn đi.

Cô bước tới, anh chăm chú nhìn cô, không hiểu sao cô có thể làm được, dù toàn thân trên dưới không một mảnh vải, đều ngập đầy dấu vết kích tình nhưng cô vẫn có thể ưu nhã giống như một nữ vương.

Mà bây giờ nữ vương quý gối cạnh chân anh, đưa tay cầm anh. Bàn tay nhỏ bé lạnh buốt này vừa tiếp xúc với dục vọng nóng rực của anh khiến cho anh "khàn khàn" hít vài ngụm khí lạnh. Cô nhẹ nhàng vòng chặt anh, hoạt động.

"Dùng miệng của em, nhanh lên một chút!" Anh hoàn toàn không có tính nhẫn nại ra lệnh nói.

Cúi đầu, đến gần, cảm nhận sức lực từ vật sống đó, khí nóng thiêu người tản ra. Cô hít một hơi thật sâu, mở miệng ra, ngậm anh vào.

Cơ thể anh chợt cứng ngắc, cái miệng nhỏ nhắn của cô vừa nóng lại chặt, còn có đầu lưỡi mềm non . . . . . Nắm tay xiết chặt. "Không được dùng hàm răng, dùng đầu lưỡi của em."

Cô không thành thạo, vụng về, răng nhọn thỉnh thoảng cọ qua anh, làm cho anh hơi đau. Nhưng chính không lưu loát như vậy quái lạ lại kích thích anh, khiến anh càng thêm xao động.

Đây là Diêu Thủy Tinh, người luôn luôn cao cao tại thượng, cô gái vĩnh viễn kiêu ngạo. Giờ phút này, cô quỳ gối trước mặt anh, dùng cái miệng nhỏ nhắn của cô mút anh, lấy lòng anh.

Anh thoải mái thở dốc nặng nề, ngón tay xuyên vào trong tóc dài như tơ lụa, vuốt ve tỉ mỉ, đè cái ót cô lại, hướng dẫn cô hoạt động lên xuống.

"Ừm. . . . ." Anh vào đến chỗ sâu trong cổ họng của cô, cảm giác muốn ói khiến cô đè bụng dưới của anh lại, chống lên, rồi lại bị anh một tay đè xuống. Lưỡi của cô quét lung tung trên dục vọng của anh, ném được thứ trong suốt mà cái to tròn của anh tiết ra.

Có chút mặn mặn, có chút tanh, còn có một thứ mùi vị làm cho cô mặt đỏ tim đập, một thứ, mùi vị của Hạ Viễn Hàng . . . . . Thật kỳ lạ, rõ ràng hưởng thụ là anh nhưng tại sao cơ thể của cô cũng trở nên nóng rực?

Môi của cô theo bản năng ngậm chặt, nghe thấy hô hấp của anh nặng nề, thì ra là cô cũng có thể khống chế anh vậy. Bộ phận quý giá nhất của anh ở trong miệng cô, mặc cho cô định đoạt.

Từ từ, cô tìm được bí quyết, mút và ngậm sâu lại phối hợp tay vuốt ve, tiếng thở dốc của anh càng lúc càng lớn, lồng ngực rắn chắc nhanh chóng

phập phồng.

Anh nhìn cô chăm chăm, mái tóc đen xõa ra, hoàn toàn khác biệt với chính tề đoan trang thường ngày. Đôi mắt sụp xuống, lông mi nồng đậm ngạo nghễ ưỡn lên tạo thành bóng đẹp đẽ. Gò má phiểm từng mảng phấn hồng, bởi vì dùng sức mà khẽ lõm vào trong. Đôi môi đỏ tươi cố gắng ngậm mút lấy dục vọng của anh, màu sắc nơi đó và màu sắc đôi môi cô sấn ra một mảnh phóng túng. Nước miếng nuốt không kịp làm cho vũ khí nóng của anh sáng bóng.

Đàn ông đều rất không có khả năng chịu nổi hấp dẫn như vậy, Hạ Viễn Hàng đưa tay vuốt sợi tóc bị mồ hôi dính vào bên má của cô, giúp mình có thể càng thêm thấy rõ ràng, cô phun nuốt anh như thế nào.

Diêu Thủy Tinh cảm thấy miệng vừa chua xót vừa đau, nhưng người đàn ông kia lại càng trướng lên lớn hơn trong miệng cô. Tựa như, càng lúc càng hưng phấn, một chút ý tứ buông ra cũng không có.

Cô cau mày, nhả dục vọng của anh ra, nhìn bộ dạng bùng bùng sức sống của nó không khỏi lên cơn: "Sao mà vẫn chưa. . . . . Tôi mệt quá rồi."

Đột nhiên vẻ mặt của anh trở nên rất tà ác, khiến cô sinh lòng cảnh giác nhìn anh chăm chăm.

Chậm rãi cười một tiếng. "Có thể. . . . ." Đưa tay xoa môi bị biến thành đỏ tươi của cô "Nó thích hơn chính là cái miệng nhỏ nhắn, phía dưới."

Anh, anh, anh. . . . . nhất định là anh cố ý!

Rốt cuộc Diêu Thủy Tinh bộc phát tính khí! Cô nhào tới, móng tay nhọn ra sức bấm vào thịt trong tay của anh, đôi môi dùng sức cắn xuống bấp thịt rần chắc trước ngực hắn.

Anh "khàn khàn" hít hơi, lửa dục cuộn cuộn, cũng không nói nhảm nhiều với cô. Trục tiếp lật người đè cô ngã trên ghế sa lon, nâng mông xông thẳng vào. "Thẻ lực của em đã khôi phục rồi, chúng ta tiếp tục đi!"

Ác ma này, anh tuyệt đối, tuyệt đối là cố ý! Cô muốn giết anh!

***

Bọn họ ở trong phòng của khách sạn, quần lấy nhau trọn vẹn hai ngày ba đêm.

Đói bụng, có phục vụ phòng cao cấp cung kích đợi bất cứ lúc nào. Nhảm chán, anh lại tựa như sói đói nhào vào cô, hung ác ăn hoặc là hung ác bị ăn. Phòng khách, phòng tắm, thư phòng, phòng ngủ, căn phòng lớn như vậy, khắp nơi đều có dấu vết hoan ái của họ.

Vào giờ phút này, tên đàn ông đáng ghét ăn uống no say kia nghiêng nghiêng tựa vào ghế sa lon, trên đầu gối đặt laptop anh gọi điện thoại gọi phụ tá đưa tới bảo trợ lí đưa tới, hoàn toàn tự do thoải mái, coi nơi này như nhà mình vậy.

Diêu Thủy Tinh ngồi ngay ngắn trên một ghế sa lon ch khác, lạnh lùng liếc hắt anh một cái. "Hôm nay đã là thứ hai, xin hỏi ngài Hạ, khi nào tôi có thể đi?"

Hạ Viễn Hàng ngược mắt, miễn cưỡng quan sát cô từ đầu tới đuôi một phen. Ánh mắt nóng rực dừng lại nửa ngày ở bộ ngực và bụng dưới của cô, dường như đang hồi tưởng lại tư vị tốt đẹp nơi đó. Cuối cùng, quét trở về đôi mắt lạnh như băng của cô, chậm rãi nhếch môi cười. "Anh thật sự yêu chết bộ dạng giả vờ đứng đắn này của em."

Đáng chết!

Diêu Thủy Tinh thiếu chút nữa đã nguyên rửa ra tiếng. Người đàn ông này, rõ ràng ở trước mặt người khác là một bộ dạng lạnh lùng muốn chết, tại sao ở trước mặt cô lại lưu manh, hư hỏng như vậy?

Bọn họ đã ở đây suốt cả hai ngày, cô sắp bị anh bức điên rồi! Lần đầu tiên trong đời cô làm việc cả ngày thế này mà không phải ở công ty, đây là thứ mất khống chế cô không thể dễ dàng tha thứ nhất trong cuộc đời hoàn mỹ của cô! Cô sắp phát điên nhưng anh vẫn là cái điệu bộ không có gì lớn.

Nếu không phải quần áo cô đều bị anh xé nát, nếu không phải cô tuyệt đối không thể chấp nhận mặc áo choàng tắm chạy đi, cô đã sớm đi rồi! Điện thoại di động bị anh lấy đi, gọi điện thoại phân phó nhân viên khách sạn đưa quần áo lên cũng bị anh khoái trá xé nát, hơn nữa còn thuận tiện vui vẻ sáng khoái "dạy dỗ" cô một trận.

Lúc cô điên cuồng thờ đóc, anh vừa lòng ôm cô, từng chút từng chút vuốt ve bộ ngực của cô giống như nhớ ra nói: "Thân ái, ngày mai chúng ta có thể chơi một lần nữa, hử?"

Anh là người đàn ông vô sỉ nhất trên đời!

Lần này cô gặp hạn quá lớn, mất thể diện hơn là còn thua ở chính địa bàn của mình! Bây giờ cô tin, không chỉ có lời đồn đãi cô có một thân bí nhân tình bí mật của người trong công ty mà ngay cả khách sạn Thủy Tinh, giờ phút này cũng đều là lời đồn bay đầy trời.

Cô và một người đàn ông giam mình trong phòng, hai ngày không ra khỏi cửa phòng một bước, cuộc sống của Diêu Thủy Tinh cô từ đây đã bị anh trát nhor lên.

"Tôi còn có công việc!"

Lời đồn cô không ngại, cô không sống trong miệng người khác, sẽ không để ý người khác nói. Nhưng anh vây khốn cô, không để cô có thể đi vào

công ty, cô vô cùng, vô cùng mất hứng!

"Vậy thì công việc thôi!" Ngón tay của anh thao tác rất nhanh trên bàn phím, thuận tiện phân tâm trả lời, giống như đang trấn an bạn gái cố tình gây sự vậy.

Rốt cuộc là ai cô tính gây sự?

"Tôi muốn đến công ty, anh có nghe không? Hạ Viễn Hàng!" Giọng lạnh giống như là lưỡi dao băng lạnh, mỗi một nhát đều là lạnh. Cô không thích nhất chính là người khác tới làm xáo trộn quy luật cuộc sống của cô. Cô đã bố trí tốt tất cả, cô muốn hoàn toàn nắm trong tay! Lần này anh phạm vào đại kỵ của cô.

"Vậy thì bàn công việc." Chỉ một giây, anh lại khôi phục thành người đàn ông bình tĩnh và có năng lực, không phải người đàn ông tà ác cô lĩnh giáo hia ngày nay. "Em muốn Thế Thành đúng không?"

"Không phải chuyện của anh."

Đôi mắt đen của anh trầm xuống, nhanh chóng lại bình tĩnh lại. "Hiện tại Phương Minh Gia đã giao toàn bộ cho anh tiếp nhận, em cảm thấy chuyện không liên quan đến anh?"

Dĩ nhiên cô biết.

Sau lần đầu tiên gặp lại cô cũng điều tra qua anh. Mặc dù anh rất khiếm tốn nhưng mạng lưới tư vấn của Diêu thị phong phú vượt ra ngoài tưởng tượng, có thể cung cấp bất kỳ tin tức cô muốn biết.

Năm đó anh rời khỏi Đài Loan, đến Havard học, biểu hiện nổi trội xuất sắc. Chỉ mất thời gian 5 năm đã lấy được hai bằng tiến sĩ, cho dù rời khỏi Havard nhiều năm như vậy nhưng vẫn là truyền kỳ của Havard.

Bảy năm trước anh thành lập "Viễn", chuyên xử lý khủng hoảng và quản lý công ty, làm việc vô cùng nổi tiếng. Nghe nói anh con số anh đòi rất lớn, dù vậy, vẫn có hàng loạt công ty đứng xếp hàng tới cửa, cầu xin anh nhận vụ việc.

Thật ra thì cô biết anh sẽ thành công, bởi vì anh có một vài thiên phú thật sự vô cùng đặc biệt. Năm đó, chuyện bọn họ thích làm nhất chính là anh lái xe chở cô chạy đến khắp nơi. Còn cô thích nhất cầm lái tùy ý lấy các con số trên bảng hiệu của cửa hàng đi ngang qua kiểm tra anh. Chỉ cần nhìn qua anh tuyệt đối sẽ không quên, cho dù là vô ý lướt qua.

Cho nên lúc trước cô mới can thiệp chuyện của anh. Tài năng và trí thông minh của anh không nên bị mai một trong một xưởng sửa xe.

Ngừng! Phát hiện mình lại đang hồi tưởng những thứ từng trải qua năm đó, lý trí của cô lập tức ra lệnh mình dừng lại.

***

"Anh cảm thấy anh có thể ngăn cản tôi thu mua Thế Thành?" Cô cười lạnh, trong mắt có khinh thường. Mấy năm nay Hạ Viễn Hàng anh xác thực làm rất tốt, tuy là kiểu công ty nhỏ, thu nhập cũng cao hơn so với rất nhiều công ty lớn khác. Nhưng so sánh với Diêu Thị thì khoảng cách vẫn không nhỏ.

Nếu như không phải cô thật sự không muốn phiền phức với tên đàn ông không có đầu óc của AT đó, với thực lực của Diêu Thị, Thế Thành nho nhỏ cũng đã sớm nằm trong lòng bàn tay rồi. Cô ghét dùng tiền bạc đi phá người, quá thiếu thông minh.

"Có thể anh không thể ngăn cản." Anh cũng rất bình tĩnh trả lời. "Nhưng em hẳn rất rõ, anh sẽ trở thành trở ngại không phải nhỏ của em. Em làm việc không phải thích dùng phương pháp nhanh nhất để giải quyết tất cả sao? Hiện tại anh đưa ra thành ý, em nên suy nghĩ."

Nhìn ở lập trường kinh doanh, cô vẫn có phong cách như thế, có điều anh sẽ tốt bụng vậy sao?

Anh thấy rõ hoài nghi của cô. "Thế Thành là khách hàng của anh, bây giờ anh là đại diện của công ty không phải cá nhân." Ý tức là, anh sẽ không lẫn lộn tình cảm riêng tư vào bên trong.

"Anh có đề nghị gì?"

"51% cổ phần trong tay Phương Minh Gia, như vậy có đủ thành ý hay chưa?"

"Không phải đến chết hấn cũng không chịu chấp nhận tôi thu mua, vậy hiện tại chịu?" Cười lạnh, người đàn ông kia ngày đó giận đến chỉ thiếu chút nữa nổi điên, hấn sẽ thay đổi chủ ý nhanh như vậy chứ? Cõi Diêu Thủy Tinh cô là ngu?

"Trước có sói, sau có hổ, ít nhất hấn có thể lựa chọn một cách thức chết không thấy đau."

AT và Diêu Thị, người có đầu đều biết phải nên nên chọn ai.

"Điều kiện."

"Em muốn 12 khách sạn, có thể cho em, nhưng tổng công ty của Phương gia mãi mãi đều phải là họ Phương. Mà em phải dùng giá tiền cao hơn giá thị trường hai lần tới để thu mua cổ phần trong tay Phương Minh Gia."

Diêu Thủy Tinh nhanh chóng tính toán trong lòng một chút, trên mặt nồng đậm ý vị châm chọc nữa. "Thật buồn cười, vì cái gì mà tôi phải trả một trăm hai mươi triệu này?" Cổ phiếu Phương gia vốn dĩ cũng sắp không khác giấy vụn là mấy, bị kẻ ngốc Ryan kia quấy nhiễu như vậy mới tăng trở

lại không ít, nhưng không đến mức cô phải tốn thêm nhiều tiền thế, coi Diêu Thủy Tinh cô là kẻ ngốc có thể tùy tiện chém gọt?

"Bởi vì nếu như em không muốn, tưởng tượng xem tổng tài AT sẽ hài lòng cỡ nào." Không phải A tức là B, cô không có lựa chọn khác.

"Tại sao tôi phải tin anh?"

Hạ Viễn Hàng chỉ chỉ tài liệu đặt trên bàn. "Lúc này Phương Minh Gia đã ký xong tên đơn chuyển nhượng cổ phần." Lúc trước bảo trợ lý đưa máy tính tới đây cũng thuận tiện mang theo tài liệu này tới.

Cô đi tới, cầm tài liệu kia lên nhanh chóng nhìn qua một lần, rất hoàn mỹ, tất cả đều như Hạ Viễn Hàng mới nói xong, không có một chút nhầm lẫn.

"Anh khẳng định là đến giúp Phương gia giải quyết khủng hoảng?" Cô giấu cợt hỏi, việc bây giờ anh làm chẳng phải là thần tốc tiêu diệt Phương gia? Vào trong tay cô, Thế Thành không mang họ Phương cũng đã không còn quan trọng.

"Anh xử lý khủng hoảng, không phải cái chết. Thế Thành cũng đã sớm mắc nợ chồng chất, con số, anh tin chắc em rất rõ. Trước mắt thứ đáng giá nhất của Thế Thành chỉ có 12 khách sạn này, điều duy nhất anh có thể làm chính là giúp hắn bán với một giá tốt."

"Điện thoại di động của tôi." Cô nhàn nhạt mở miệng.

Hạ Viễn Hàng lấy điện thoại của cô đưa cho cô, nhìn cô từ từ bấm số điện thoại.

"Trợ lý Tào, tôi muốn bản báo cáo tất cả tài sản trên danh nghĩa Phương Minh Gia và Thế Thành, nửa giờ sau cô gửi fax tới khách sạn Thủy Tinh."

"Ừ, buổi chiều tôi sẽ đến công ty."

Đề tài kết thúc, bọn họ lẳng lặng nhìn nhau. "Trước khi luật sư đến, xin hỏi ngài Hạ, tôi có thể mặc quần áo của mình chưa?"

Anh miễn cưỡng bày động tác "xin mời", Diêu Thủy Tinh cầm điện thoại lên.

Nửa giờ sau, tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng.

Diêu Thủy Tinh từ bản báo cáo các con số vừa mới fax đến ngẩng đầu lên, nhìn về luật sư của công ty.

Trần Viễn gật đầu một cái: "Tổng giám đốc, giấy chuyển nhượng này không có vấn đề."

"Tổng giám đốc Diêu còn có vấn đề gì?" Hạ Viễn Hàng nhíu mày.

Cô không có vấn đề, tất cả đều hoàn mỹ hợp đúng yêu cầu của cô, nhưng hoàn mỹ thuận lợi đến mức khiến cô cau mày.

Yên lặng nhìn anh, trầm mặc. Anh cũng an tĩnh nhìn lại cô, không thúc giục cũng không gấp gáp nóng nảy.

Thời gian dường như chưa từng đi qua mười năm xa xôi, anh vẫn là Hạ Viễn Hàng năm đó yên lặng đứng dưới gốc cây đợi cô, có yên tĩnh và quyết tâm sẽ đợi cô đến thiên hoang địa lão (lâu như trời đất) đó. Cô vẫn là Diêu Thủy Tinh năm đó, chỉ đơn thuần muốn yêu một người.

Bọn họ vẫn yêu nhau như trước kia.

Ánh mắt chớp chớp, rốt cuộc Diêu Thủy Tinh nhàn nhạt mở miệng: "Tôi không có bất cứ vấn đề gì nữa." Nhận lấy bút luật sư đưa tới, cô ký tên của

mình.

Trần Viễn nhìn tài liệu một chút, cung kính gật đầu với cô: "Chuyện kế tiếp, tôi sẽ xử lý thỏa đáng." Sau khi gật đầu chào hỏi với Hạ Viễn Hàng lập tức đi thẳng ra ngoài.

Hạ Viễn Hàng chậm rãi thu dọn laptop và tài liệu trên bàn, nên làm cũng đã làm xong, hình như anh không còn lý do ở lại.

Năm phút sau, anh ngẩng đầu nhìn lại cô: "Muốn hỏi gì cứ hỏi đi!"

"Nói cho tôi biết, Hạ Viễn Hàng, vụ này anh còn có thể coi là thành công sao?" Anh như vậy cũng không tính là hoàn thành nhiệm vụ của người được ủy thác chứ? Dù sao chẳng mấy chốc Thế Thành sẽ trở thành quá khứ.

Anh đứng thẳng, cười một tiếng lười biếng mà hấp dẫn với cô, trong mắt có tia lửa, ý vị sâu xa: "Dĩ nhiên! Tổng giám đốc Diêu không nhớ rõ mình phải thanh toán cho Phương Minh Gia một trăm hai mươi triệu sao?"

Con người của cô chột co rụt lại.

Người đàn ông kia cứ như vậy xách laptop lên, thản nhiên rời đi.

Diêu Thủy Tinh lặng lẽ đứng ở giữa phòng tiếp khách, một hồi lâu, cầm ly rượu anh đã uống qua trên bàn, hung hăng ném xuống!

Chương 8

Chỉ hai ngày ngắn ngủn, 48 tiếng, thế giới hoàn toàn thay đổi.

Việc đầu tiên bùng nổ lên là Đồng Sự Trưởng của Thế Thành Phương Minh Gia, trước chín giờ sáng hai ngày trước đã thế chấp 12 khách sạn thuộc Phương gia với ngân hàng nhà họ Thôi vay mười tỷ tròn. Mà đến

chín giờ ba mươi lăm phút cùng ngày, tổng giám đốc Diêu Thủy Tinh của chi nhánh Tập Đoàn Diêu Thị ở châu Á ký tên mua 51% cổ phần Thế Thành khi đó đã chỉ còn là cái vỏ rỗng. Trừ món nợ đã nắm rõ trong tay, tất cả mọi người bao gồm cả Diêu Thủy Tinh đều không biết, hiện tại, nếu như Diêu Thị muốn lấy được 12 khách sạn này nhất định phải trả lại mười tỷ cho ngân hàng.

Kẻ ngu cũng sẽ không làm như vậy!

Thiên kim Diêu Thủy Tinh Cao quý nhất, xinh đẹp nhất của Diêu Thị, kể từ sau khi bước vào Diêu Thị vẫn luôn có đầu óc tinh táo hoàn mỹ, giỏi đầu tư có tiếng với các giới. Nhưng lần này lịch sử hoàn mỹ bị phá vỡ, hơn nữa còn sụp đổ đến mức mọi người đều biết.

Truyền thông giống như cá mập đói bụng ngửi được mùi máu tươi, sau khi nhận được tin tức trong vòng 20 phút đã vây kín Diêu Thị tới nước chảy không lọt. Không thể không thừa nhận, ký giả bây giờ thật sự là chỗ nào cũng nhúng tay vào. Trong vòng một ngày, báo chí tạp san không ngừng tuôn ra dự đoán mới, thì ra hành động đầu tư sai lầm của Diêu Thủy Tinh lần này hoàn toàn là vì người tình!

Trước đây xôn xao tin người tình bí mật của Diêu đại tiểu thư, thì ra đó chính là người sáng lập công ty "Viễn" mà lần này Thế Thành mời tới giải quyết khủng hoảng của công ty, Hạ Viễn Hàng! Diêu Thủy Tinh vì giúp người tình đã lấy ra khoản tiền lớn đến giúp đỡ Phương Minh Gia vượt qua nguy cơ. Theo nguồn tin đáng tin tiết lộ, thật ra thì Diêu Thủy Tinh đã sớm biết, Phương Minh Gia tính toán thế chấp khách sạn với ngân hàng, lại cố ý lấy tiền mua cổ phần của Phương Minh Gia, rất rõ ràng là lấy tiền của Diêu Thị tư lợi cho mình.

Còn theo người chứng kiến nói, thật ra thì Diêu Thủy Tinh yêu người tình của mình muốn chết, vì anh ta cái gì cũng đồng ý làm. Bọn họ thường ôm hôn nhau thắm thiết trên đường trong đêm khuya, đến khách sạn Thủy Tinh vào phòng hẹn hò. Diêu Thủy Tinh càng thêm giận dữ thay trai đẹp, đuổi việc nhân viên bảo vệ vô tội bắt gặp tình huống của mình. Cho nên lần

này đem tiền của Diêu Thị đi giúp người tình hoàn toàn là chút lòng thành, chẳng có gì lạ.

Lập tức lại có người nhảy ra tin đồn, có thể Diêu Dật Châu sẽ để lại toàn bộ tài sản cho con trai của mình, mà Diêu Thủy Tinh ở Diêu Thị nhiều năm như vậy, hoàn toàn đang vì may áo cưới cho người khác. Diêu Thủy Tinh luôn luôn không đặt người khác trong mắt nổi giận, vì vậy dứt khoát đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, trong thần thông ngoài quỷ quái, lấy tiền của Diêu Thị ra cho Phương Minh Gia rồi từ chỗ của hắn cầm về.

Nhiều vô số, đủ kiểu đủ loại tin tức ngập đầy trời đất, muôn ngàn phỏng đoán kì quặc đều có. Dù sao nóng sốt thế nào, nói thế nào, ai quản chân tướng? Nhất là lần này bộ phận PR của Diêu Thị cực kỳ an tĩnh, cũng không có ra ngoài bình ổn lời đồn đãi. Thật vất vả Diêu Thị mới có người gây ra gièm pha, hơn nữa còn là đại tiểu thư cực kỳ khó trị, cực kỳ kiêu ngạo trong truyền thuyết của Diêu Thị. Xem ra lần này cả giới truyền thông đều sôi trào!

Ngày hôm sau, bản tuyên bố do Diêu Dật Châu trực tiếp ký tên sau hai giờ thông báo khắp cả Tập Đoàn Diêu Thị, nói rõ sự kiện lần này là chỉ do cá nhân Diêu Thủy Tinh bỏ tiền ra không hề liên quan tới Diêu thị, rang xào sự kiện này đến đỉnh điểm. Ngày hôm đó Hội Đồng Quản Trị triệu tập hội nghị khẩn cấp, Diêu Thủy Tinh tự nhận lỗi từ chức, chấn động toàn thành.

Nhưng khi tin tức bị xào đến cao điểm thì mọi người mới phát hiện Diêu Thủy Tinh mất tích. Ký giả canh giữ ở biệt thự Diêu gia toàn bộ năm ngày cũng không thấy bóng dáng của Diêu Thủy Tinh, rốt cuộc tới đây mới hiểu được, có thể Diêu Thủy Tinh đã rời khỏi Đài Loan, tránh đi đầu sóng ngọn gió rồi!

***

Diêu đại tiểu thư vì nhận thua, chán nản rời sân khấu, một mình liếm miệng vết thương?

Mới là lạ!

Hạ Viễn Hàng nhìn thông tin tài khoản ngân hàng, nụ cười bên môi có mấy phần bất đắc dĩ và dung túng.

"Xin ngàn vạn, ngàn vạn lần đừng cười như vậy, trong lòng tôi sẽ tê dại!" Thôi Tư Triết nhìn nụ cười xa lạ trên mặt Hạ Viễn Hàng, cảm thấy da dẻ toàn thân đều bất thường, vội vàng giúp mình rót một ly rượu, uống một hớp, muốn đè nén sợ hãi. Một người trước sau đều lạnh lùng đột nhiên lộ ra nụ cười có "Nhiệt độ" như vậy thật sự rất đáng sợ được không?

Kinh sợ anh chịu gần đây thật đúng là không nhỏ! Dù uống hết một chai rượu cũng không đủ để đè nén xuống được.

"Cậu vẫn còn ở đây?" Hạ Viễn Hàng đóng laptop, nhìn người đàn ông đột nhiên tới chơi này. Người này chính là người vẫn tự xưng là người bạn tốt nhất của anh.

Không biết có tính là nghiệt duyên không, kể từ sau khi quen biết ở Havard, Thôi Tư Triết từ từ trở thành người thường xuất hiện nhất trong cuộc sống của anh. Cậu ta thường nói, với tính tình của mình thì nhất định là người tốt nhất thế giới, bởi vì cậu ta có thể làm bạn với loại quái thai lạnh lùng như Hạ Viễn Hàng.

"Cậu còn chưa nói cho tôi biết rốt cuộc cậu có tính toán gì, tôi tuyệt đối sẽ không đi!" Thôi Tư Triết nói xong, còn ra gật gật đầu, bày tỏ kiên định.

"Tính toán gì?"

"Tôi hỏi cậu, sao cậu còn hỏi ngược lại tôi?" Người có tính khí tốt hơn nữa cũng sẽ bị tức đến chết. "Cậu lần này tới Đài Loan sau đó lập tức rất kỳ quái, về bên này cũng không nói cho tôi biết một tiếng, hại ta hỏi Peter

thiệt nhiều lần cậu ta mới nói. Tiếp theo biết rõ tôi cũng tới Đài Loan rồi, cậu cũng không tìm tôi!"

"Tìm cậu làm gì?" Cũng không phải là họ chưa gặp mặt trong thời gian dài. Khi ở Newyork, gần như ngày nào Thôi Tư Triết cũng xuất hiện tại trước mặt anh, anh vô cùng quý trọng những ngày yên tĩnh hiện tại.

Thôi Tư Triết thiếu chút nữa bị một câu nói của cậu ta làm cho nghẹn chết. Thôi thôi thôi, không so đo nhữn thứ này với người không có lương tâm! "Ngày đó rõ ràng cậu thay đổi ý định, nói muốn tới tham gia yến tiệc mừng thọ ông nội tôi, nhưng tại sao từ đầu tới cuối, ngay cả mặt mũi cũng không hiện ra?"

Thực ra anh báo trước cho Hạ Viễn Hàng từ rất sớm, hơn nữa còn mời cậu ta tham dự tiệc mừng thọ của ông nội. Dù sao ông nội cực kỳ yêu thích Hạ Viễn Hàng, ông luôn nói nếu như con cháu Thôi gia có thể có một nửa năng lực của Hạ Viễn Hàng là ông có thể yên tâm. Nhưng Hạ Viễn Hàng lại dứt khoát chỉ sử dụng hai chữ cự tuyệt lời mời: "Không rãnh!"

Tức khắc tức chết anh đi cho được, nhưng cũng không có biện pháp với Hạ Viễn Hàng.

Ai biết, buổi tối đó Hạ Viễn Hàng lại gọi điện thoại nói cậu ta muốn tham gia tiệc mừng thọ. Được được được, hay thay đổi giống như phụ nữ vậy, anh cũng nhin! Kết quả cái người nói muốn tới đó hại anh đợi từ đầu đến cuối cũng không thấy được một bóng người! Cuối cùng, anh tức giận gọi điện thoại cho cậu ta, Thôi Tư Triết anh có thể nói là người cực kỳ có kiên nhẫn, gọi điện thoại nhất định phải làm cho đối phương nhận mới thôi. Anh hiểu rất rõ tính tình của Hạ Viễn Hàng, nếu như không so sức kiên nhẫn với cậu ta thì có thể điện thoại của anh mười cuộc có chín cuộc Hạ Viễn Hàng sẽ không nhận! Bởi vì theo Hạ mỗi người ta nói, điện thoại anh vĩnh viễn là nói nhảm, hứ, cái tên máu lạnh!

Có điều đêm hôm đó, Thôi Tư Triết anh vẫn thua trận! Bởi vì từ đầu đến cuối Hạ Viễn Hàng không hề nhận điện thoại của anh, sau khi cắt đứt nữa

chùng, anh gọi lại nữa lập tức thay đổi thành "Không thể liên lạc".

Vậy cũng thôi đi, dù sao kiểu tính tình này của Hạ Viễn Hàng anh quá rõ rồi, với cấp độ tu luyện của Thôi Tư Triết anh thì không so đo với cậu ta!

Nhưng. . . . . cậu ta cũng không thể hãm hại bạn tốt duy nhất của mình chứ!

Trước nói, muốn anh giúp đỡ Thế Thành vay tiền, không thành vấn đề. Dù sao có khách sạn làm thế chấp, tất cả đều hợp quy củ, anh cũng chỉ giúp đỡ giúp đơn giản hoá thủ tục, nhanh chóng cho vay, quá dễ dàng! Nhưng thế nào anh cũng không nghĩ tới, Hạ Viễn Hàng lại đang tính kế với Diêu Thủy Tinh.

Nghĩ đến đôi mắt lạnh lẽo của cô gái kia, vì đó thù hận sẽ tăng gấp đôi, vô số lần linh tính nhắc nhở, Thôi Tư Triết hung hăng rùng mình một cái. Trước giờ anh đều không nghĩ tới phải đắc tội với đại tiểu thư Diêu gia khó trị đó nha!

Hu hu hu, Hạ Viễn Hàng anh chàng xấu bụng này, lại có thể đối xử như vậy với người bạn duy nhất, nhất định phải nhấn mạnh là bạn "duy nhất". Khó trách anh có thể làm "duy nhất", bởi vì tính tình như thế thì kết giao được bạn bè mới là lạ!

"Không đi thì là không đi." Nghĩ đến ngon ngọt anh nếm được sau khi đi, đôi mắt Hạ Viễn Hàng càng thêm trở nên thâm thúy.

"Về mặt này của cậu rất đáng để nghiên ngẫm." Thôi Tư Triết sò sò lên cầm quan sát anh. "Chẳng lẽ tin đồn về chuyện của cậu và đại tiểu thư Diêu đều là thật?" Cậu ta thật sự là người tình bí mật của Diêu Thủy Tinh? Không. . . . . phải chứ? Đây cũng quá kinh người rồi ! Hạ Viễn Hàng một người đàn ông lạnh lùng vậy cũng sẽ. . . . . nói yêu thương? 2012 đến trước thời hạn rồi sao? (chắc chỗ này nói đến vụ tin đồn tận thế 2012)

"Cậu lo lắng cái gì?" Hạ Viễn Hàng lấy điện thoại di động ra, nhấn từng phím từng phím. "Cô ấy sẽ xem nợ nần ở hết trên người tôi, không liên quan gì tới cậu."

Ừ, có đạo lý, thật sự cái gì anh cũng không biết, anh vô tội.

"Tôi nói này." Thôi Tư Triết lại gằn anh, dưới nụ cười lạnh và khô khan của cậu ta nhướn người thêm. "Cái cô Diêu Thủy Tinh đó rốt cuộc là giết chết mấy người hay là đoạt mấy chục tỷ của cậu mà cậu phải hãm hại cô ta như vậy?"

Một thiên kim đại tiểu thư giàu có hoàn hảo, nắm quyền lớn lại bị cậu ta làm cho nhếch nhác phải từ chức, ngay cả nhà cũng không thể ở lại. Thật là quá bi thảm rồi chứ?

Diêu Thủy Tinh sẽ thảm? Nghĩ đến tiền mình mua cổ phiếu kia, Hạ Viễn Hàng kỳ thật muốn lắc đầu thờ dài. Phụ nữ như Diêu Thủy Tinh vĩnh viễn sẽ không nhận thua, sẽ không nói bại, cô vĩnh viễn sẽ khôn dính dấn quan hệ với chữ "thảm". Anh làm cho cô hung hăng ngã một lần, sau đó cô phản công, lập tức làm cho anh ngã đau hơn!

Anh làm cho cô tốn 720 triệu, chỉ là tiền Đài Loan. Cô lại tàn nhẫn lấy đi của anh mười tỷ, đô-la! Nỗ lực mười năm của anh trong một đêm, toàn bộ đổi chủ. Món nợ này rốt cuộc là ai tính cho ai?

***

Nước hồ màu lam giống như một vũng bảo thạch tự nhiên, thời tiết vẫn rét lạnh như trước, gằn tới ban đêm, mặt hồ dâng lên bầu không khí mông lung. Thỉnh thoảng có mấy con chim vút qua mặt hồ, khuấy đảo một trời khói mờ làm quang cảnh của bảo thạch sống động lên. Trong không khí bay đến mùi hoa mát mẻ, phóng tầm mắt nhìn tới, tràn đầy màu xanh lá, tất cả đẹp đến mức làm người ta muốn vì vậy mà say mê bất tỉnh.

Zurich(*) đầu mùa xuân, thật là đẹp đến khiến người nghĩ nổi điên.

(*) Zurich: là thành phố lớn nhất của Thụy Sĩ

"Thủy Tinh." Giọng nói lạnh nhạt mà trong trẻo, ở giữa cảnh xuân như suối trong chảy qua, vô cùng dịu dàng.

Diêu Thủy Tinh quay đầu, nhìn thấy người phụ nữ dịu dàng như mặt nước trong trẻo, bình tĩnh đứng trên đầu bậc thang, nhìn cô.

Cõi đời này tất nhiên sẽ có người phụ nữ như vậy tồn tại. Mặt mày bà như vẽ, vẻ mặt bà như nước, trên người bà không có chút bụi nào, bà và năm tháng mãi mãi không liên quan.

"Mẹ." Cô nhẹ nhàng tiếng gọi.

"Mẹ không có quấy rầy đến con chứ?" Nhan Như đi tới, váy áo dài màu trắng vô cùng phóng khoáng, trên mặt đều là bình tĩnh và an bình.

"Không có." Cô nhàn nhạt lắc đầu.

Nhan Như cười cười, thanh lệ thanh tú xinh đẹp. "Ở chỗ này nghĩ gì thế?" Nhẹ nhàng linh hoạt vén mép váy lên, cùng cô ngồi xuống phía trước cửa sổ, nhìn bức tranh non sông tươi đẹp tới mức không thể tưởng tượng nổi này. Bà thật sự yêu phong cảnh như tranh ở nơi đây, mới hoàn toàn muốn định cư ở chỗ này.

Mặc dù, nhiệt độ của nơi này thật sự không thể nào cao hơn nhưng bà thích.

Diêu Thủy Tinh đứng dậy, đóng cửa sổ sát đất mở lớn lại.

"Không cần thế, mẹ không lạnh." Bà cũng thật là nhớ gió khẽ thổi mát mẽ.

"Không được." Không có chút đường thương lượng nào, Diêu Thủy Tinh kéo chặt rèm cửa sổ.

Cơ thể luôn luôn mảnh mai, năm đó sau khi sinh cô điều dưỡng thật nhiều năm mới từ từ tốt hơn, đây cũng là nguyên nhân khiến Diêu Dật Châu không thích cô. Về phần bảy năm trước, Nhan Như lại lần nữa mang thai ngoài ý muốn, khiến lửa giận của Diêu Dật Châu càng tăng lên, bởi vì thật vất vả mới điều dưỡng cho cơ thể bà tốt lên nay lại suy yếu xuống.

Sức chống chịu của mẹ kém đi rất nhiều, tất cả cô đều phải chăm sóc cẩn thận.

"Con thật sự rất giống ông ấy." Quá cường thế, quá tự thân. Bà cười lắc đầu, mặc ý con gái.

Thật ra thì bà rất yêu con của mình, bởi vì thân thể bà từ nhỏ đã không tốt. Vốn dĩ ông ấy không có ý định có con, với tính cách của ông ấy lập tức dứt khoát muốn làm phẫu thuật triệt sản cho xong hết mọi chuyện. Nhưng thế nào bà cũng không đồng ý, nếu như gạt bà làm, bà thật sự sẽ rất tức giận, rất tức giận. Mọi chuyện bà đều theo ông ấy, nghe ông ấy, yêu ông ấy, nhưng chuyện này bà lại rất kiên trì.

Bà vẫn nói, đứa bé là quà tặng của trời cao, bọn họ không cố ý muốn, nếu có, cũng phải quý trọng.

Quả nhiên Diêu Thủy Tinh là duyên phận của họ.

Dĩ nhiên cái duyên phận này thật ra do bà vụng trộm, ra sức cầu xin mà có. Cho nên bà yêu cô đến tận xương tủy nhưng không thể ở bên cạnh cô mỗi ngày, bởi vì ông ấy sẽ mất hứng.

Bà thật không phải là một người mẹ tốt, giữa chồng và con gái, bà vẫn lựa chọn ông ấy.

Diêu Thủy Tinh nhìn khung cảnh phương, im lặng. Giống ông ấy là sự thật cô không thể phủ nhận, bất luận là dung mạo hay tính cách cũng đều thừa kế mười phần mười.

"Vừa suy nghĩ gì?"

"Không có gì." Thật sự cô không hề suy nghĩ bất cứ điều gì.

"Có phải con đang giận cha không?"

Diêu Thủy Tinh không có chút nào kinh ngạc nào khi mẹ cho là vậy. Dù sao, vào thời điểm cô cần người để tin tưởng và giúp đỡ nhất thì cha cô đã tự tay cho một đao quyết định. Nhưng cô sẽ không tức giận, đổi lại là cô, cô cũng sẽ làm như vậy. Người của Diêu gia luôn phải biết làm sao mới có thể có ích lợi tốt nhất đối với tập đoàn. Huống chi, sự kiện đó đích thực là cô làm sai.

"Không có."

"Cha con không trách con." Nhan Như đưa tay, cầm tay của con gái. Bàn tay bà nắm năm đó còn rất nhỏ, hôm nay đã trưởng thành rồi. "Ông ấy nói, con sẽ tự kiếm bù lại tổn thất."

Đôi mắt Diêu Thủy Tinh chợt dao động, đương nhiên cô có thể kiểm lại. Cô đời này, trước sau cũng sẽ không làm người âm thầm nuốt thua thiệt. Người đàn ông kia tính kế với cô, từ khi vừa mới bắt đầu đã tính kế. Anh xuất hiện trong khách sạn Thủy Tinh gặp cô đều không chỉ là trùng hợp. Tất cả anh đã sớm sắp xếp xong xuôi, mọi thứ đều liên quan đến nhau, tính cũng tốt lắm, thậm chí ngay cả tình cảm anh cũng lợi dụng.

Cô vốn dĩ, không phải người suy nghĩ không chu toàn, nhưng trong nháy mắt đó cô vẫn lựa chọn tin tưởng rằng anh sẽ không hại cô. Anh lừa cô thì nên nghĩ đến phải trả giá đắt. Khi cô ra tay cũng không chút lưu tình.

Ai bảo anh lúc trước để cô thấy được máy tính của anh? Cõi đời này không phải chỉ có mình anh mới có năng lực nhớ tốt, mà mật mã thì đến suy nghĩ cô cũng không cần, một mạch nhập sinh nhật của mình vào. Cũng bởi vì cô biết, đối với anh mà nói cô có ý nghĩa như thế nào, hận đau xót nhưng cũng không cách nào gạt bỏ đi, đó là ý nghĩa của nhau trong đối phương.

Cô hiểu hết tất cả của anh, suy nghĩ của anh, cũng giống như anh biết tất cả về cô, ý nghĩ của cô. Bọn họ đều căm hận, đều sẽ không dễ dàng tha thứ, cho nên chỉ có tìm mọi cách để tiếp tục căm hận nữa thì như vậy, bọn họ mới có lý do ở chung một chỗ.

Vậy thì cứ tiếp tục hận.

Diêu Thủy Tinh cô ở thị trường cổ phiếu nhiều năm như vậy, muốn thao túng đại cục đơn giản như trở bàn tay. Mười hai giờ ngắn ngủn, toàn bộ tài sản của anh thông qua cổ phiếu chảy trở về vào trong tay cô, anh làm cho cô tổn thất 720 triệu thật sao? Cô sẽ bắt anh phải trả lại gấp mấy lần cho cô!

"Mẹ, mẹ không cần phải lo lắng cho con." Cô trở tay cầm bàn tay của mẹ. "Con là người của Diêu gia, biết nên làm việc thế nào."

"Ai. . . . ." Nhan Như thở dài. "Ta chỉ sợ con quá giống người của Diêu gia, như vậy sẽ rất khổ, nhưng thật ra ông ấy vẫn yêu con." Bà nhìn vào sâu trong đôi mắt con gái: "Là cậu con trai năm đó sao?"

Đoạn hôn nhân thất bại kia của con gái, bà vẫn luôn thấy rất khổ sở. Nhưng chuyện tình cảm, ai cũng không giúp được, tính cách Diêu Thủy Tinh lại giống ông ấy như vậy, nhất định là đau khổ hơn so với bất kỳ ai khác.

Gật đầu một cái, cô chưa bao giờ nghĩ phải gạt mẹ. Trong lòng của cô nhiều năm như vậy, chỉ có duy nhất một người, cho dù bỏ trống mười năm nhưng vị trí kia vẫn được cất giữ như cũ, ai cũng không thể, chỉ có anh. Thật ra cô không cam tâm! Như vậy đã xong, cô cam tâm thế nào?

***

"Thủy Tinh." Nhan Như khẽ ôm con gái vào trong ngực. "Tính cách của con quá cực đoan, giống như đúc với cha con. Ông ấy yêu thì nhất định phải đoạt lấy, còn con thì có lẽ là vì quá yêu, sợ mất đi nên ngược lại dứt khoát không cần."

Đôi mắt cô trong nháy mắt có chua xót, nhưng nhanh chóng kiềm chế được. Khuôn mặt vùi sâu vào trong ngực mẹ như là cô gái nhỏ đơn thuần.

Nhan Như vuốt tóc cô: "Tình yêu có lúc không cần lý trí cũng không cần sợ như vậy."

"Mẹ, người không biết." Cô nói nhỏ : "Cõi đời này, chỉ có một Nhan Như." Chỉ có một người như Nhan Như, vì tình yêu có thể hy sinh tất cả, Diêu Dật Châu có thể lấy được tình yêu của ông nhưng Diêu Thủy Tinh không có may mắn như vậy.

"Cõi đời này, cũng chỉ có một Diêu Thủy Tinh!" Tiếng của bà sao mà dịu dàng. "Con là con gái của mẹ và ông ấy, con là ngọc quý độc nhất vô nhị trên đời." Con gái của bà, đáng để có được tình yêu đẹp nhất cõi đời này, bởi vì bà biết, đưa con gái này giống ông ấy đến cỡ nào, tình cảm của bọn họ sẽ nồng nhiệt đến mức nào. Loại yêu đó sẽ điên cuồng hủy diệt tất cả, chỉ có trải qua rồi mới biết đó là ngọt, cũng biết đó là khổ.

"Mẹ, con sợ!" Bả vai của cô hơi run rẩy. Từ nhỏ đến lớn, sống tròn 28 năm, lần đầu tiên cô yếu thế vậy, chính ngay trước mặt mẹ mình. Cô thật sự rất sợ, không phải sợ cái khác mà sợ tính cách của mình. Quá cố chấp, quá cực đoan, cô sẽ chính tay hủy diệt tất cả, hơn nữa dù biết rõ kết cục vẫn muốn tro mắt làm.

"Sợ cứ sợ." Bà ôm lấy con gái của mình, ôm chặt, vuốt ve gương mặt của cô. "Ai cũng biết sợ, chúng ta không phải là thần."

Nếu như cái gì cũng không sợ vậy thì không phải là con người hoàn chỉnh. Là người đều sẽ có sợ hãi, có lo lắng, đương nhiên sẽ có tình yêu không thể buông tha, làm bản thân khó kiểm soát, duy nhất cũng chỉ thuộc về mình.

"Phải tin tưởng người có thể cho con yêu là đáng giá."

Diêu Thủy Tinh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đáng giá. . . . . để yêu sao?

***

"Thủy Tinh, Thủy Tinh!" Tiếng trả con đáng yêu phá vỡ suy nghĩ của cô, vừa ngược mắt thì nhìn thấy cô bé nhỏ mặc quần áo lông thật dày, đi vào căn phòng tràn đầy hơi ấm mùi cũng không vội cởi áo khoác xuống, xông thẳng vào trong ngực cô gái ngồi bên cửa sổ.

Diêu Thủy Tinh ôm chặt cơ thể thơm mềm của em gái, đưa tay sờ sờ khuôn mặt hồng hào, nhiệt độ ấm áp ở đó làm cô yên lòng thu tay lại. "Tiểu Vũ, sao vậy?"

Vừa rồi cô ngồi một mình cạnh cửa sổ, bởi vì nửa giờ sau cha đã về nhà, mẹ đương nhiên phải ở bên cạnh ông ấy. Mỗi người đều có hạnh phúc của riêng mình, coi như độc chiếm, coi như cưỡng chế thì đó cũng là hạnh phúc cam nguyện.

"Anh trai lại ức hiếp em!" Diêu Tri Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn tố cáo.

"Hừ!" Sau đó Diêu Tru Cảnh tiến vào lạnh lùng hừ một tiếng, để cặp sách của hai người xuống. Đứa trẻ của Diêu gia đặc biệt sẽ tự xử lý chuyện của mình, trừ cái người chỉ biết làm nũng đó ra, trên cơ bản chuyện của

mình đều tự xử lý tốt cả. Đi học, giờ tan học Diêu Tri Cảnh luôn đợi em gái, không cần tài xế đưa đón.

Diêu Thủy Tinh liếc nhìn quản gia, ông lập tức hiểu ý bụng tới trước mặt hai ly sữa tươi nóng cô căn dặn, mỗi người một ly.

"Oa, ấm quá nha!" Diêu Tri Vũ bung cái ly, cười đến mức mặt mày cong cong, cúi đầu uống từng hớp từng hớp.

Lại sữa tươi! Diêu Tri Cảnh nhú nhú mày, nhưng vẫn há to miệng uống cạn.

Diêu Thủy Tinh nhìn hai người bọn họ, trong lòng cảm nhận được cái loại bình tĩnh vui vẻ đó lần nữa. Mặc dù bọn chúng là đứa bé của Diêu gia, mặc dù tính cách đều là lạnh lùng, Diêu Tri Cảnh là bên ngoài lạnh bên trong cũng lạnh, Diêu Tri Vũ là ngoài nóng trong lạnh, nhưng ít nhất từ sau khi chúng ra đời có cô ở bên cạnh, yêu thương chúng, cưng chiều chúng, chúng biết cái gì là tình cảm, cái gì là ấm áp.

Tốt hơn so với cô.

Diêu Tri Vũ uống sữa xong, vẫn chưa quên mất uất ức lúc nãy, vội vàng tiếp tục: "Thủy Tinh, chị máng anh đi! Anh trai xấu nhất đấy."

"Không được nói anh trai như vậy!" Chính đốn xong cô bé nhỏ bị gió thổi cho loạn lên, sau khi nhìn cô bé ngoan ngoãn gật đầu mới hỏi: "Ngoan lắm, lần này Tiểu Cảnh làm sao?"

Diêu Tri Cảnh dứt khoát đi thẳng lên lầu, để con bé bám người kia quần đủ.

"Chính là Eric trong lớp em kia, hôm nay cậu ta. . . . ." Diêu Thủy Tinh ôm em gái đến trên đùi, nghiêm túc nghe cô bé nói chuyện kỳ cục về cậu bé, cô bé trong lớp. Cô biết Tiểu Vũ chỉ đơn giản muốn nũng nịu chút,

kiện anh trai cũng chỉ vì khi từ ra đời đến bây giờ, anh trai vẫn luôn là người thân thiết nhất của cô bé, người khác hoàn toàn đều không đáng để cô bé chú ý.

Tính tình của hai đứa thật ra đều giống nhau, đều chỉ làm chuyện xấu với người thân thiết nhất. Chẳng qua năm đó bên cạnh không có ai để làm chuyện xấu nên không thể làm gì khác hơn là học tập chính chắn, học tập mà lớn lên. Nhưng bây giờ cô muốn cho chúng tất cả những gì năm đó mình không thể, để chúng hạnh phúc.

Nghe cô nhóc thao thao bất tuyệt oán trách một đồng anh trai không tốt, tởm như hôm nay ở trường học, gắp toàn bộ súp lơ cô bé không thích ăn nhất vào trong bát của cô; tởm như, không giúp cô làm bài tập, một mình ở bên cạnh chơi game. . . . . Những thứ chuyện linh tinh vụn vặt, cô bé oa nói nghe sống động như thật, Diêu Thủy Tinh cũng nghe vô cùng nghiêm túc.

"Thủy Tinh, tối nay chúng ta ăn ớt xanh có được không? Tiểu Vũ thích ăn ớt xanh nhất." Con mắt lạnh lợi của Diêu Tri Vũ tràn đầy gian xảo. cũng không phải là thích nhất nhưng là thứ người nào đó ghét nhất!

Thiếu chút nữa Diêu Thủy Tinh bật cười ra tiếng, cô như nghiêm túc suy nghĩ. "Ừ, kén ăn không tốt." Làm sao cô lại không rõ tâm tư của con nhóc này đây?

Diêu Tri Vũ mong đợi nhìn cô, con mắt giống nho đen lóe sáng lấp lánh, liều mạng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Đương nhiên tối nay chúng ta muốn ăn ớt xanh."

Trong nháy mắt lúc cô nhóc hưng phấn muốn hoan hô ra miệng, cô bổ sung thêm một câu: "Còn có khổ qua."

Khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp của Diêu Tri Vũ lập tức nhăn lại giống như khổ qua vậy.

Khóe miệng Diêu Thủy Tinh hơi giương lên, nói người của Diêu gia sẽ luôn luôn làm chuyện xấu với người thân thiết nhất, thì ra còn bao gồm chính cô.

Như vậy, cô bây giờ nên làm chuyện xấu nhất với ai đây?

Chương 9

"Vấn đề đất đai đã giải quyết, dự tính tháng chín năm nay Phương Minh Gia có thể xây dựng xong khu du lịch đó." Ben trình bày từng việc trong bản báo cáo cho Hạ Viễn Hàng. "Dự án mới của công ty cũng làm ra rồi, nhân viên cũng đã sắp xếp. . . . ."

Lời nói chưa hoàn tất bị cắt đứt khi Hạ Viễn Hàng khẽ nâng bàn tay: "Những thứ này không cần báo cáo." Nhẹ nhàng đẩy tài liệu thuộc hạ cấp dưới mới đưa tới, anh đã giao chuyện kế tiếp cho Ben xử lý cho nên không cần báo cáo cặn kẽ như vậy với anh.

Hạ Viễn Hàng khẽ tựa vào ghế dựa, ngón tay hơi gõ nhẹ trên mặt bàn. Vụ Thế Thành này với anh mà nói là một vụ đã kết thúc, nên xử lý thế nào anh cũng đã sớm giao phó rồi. Về phần hoàn thành thế nào thì đó là chuyện của Ben.

"Vâng" Ben đưa một tờ chi phiếu cho ông chủ. "Đây là Phương Minh Gia nhờ tôi chuyển cho anh." Bên trong không thừa không thiếu, vừa đúng 720 triệu. Con số nhạy cảm này không cần nghĩ cũng biết là khoản tiền mà vị đại tiểu thư Diêu gia kia trả.

Hạ Viễn Hàng nhận lấy tấm chi phiếu, vẻ mặt bình tĩnh.

Ben nhìn ông chủ của mình một cái, muốn nói lại thôi.

Hạ Viễn Hàng nhướng mày dò hỏi.

Ben mở miệng, cuối cùng vẫn không dám hỏi ra khỏi miệng: "Không có gì, ông chủ, tôi đi ra ngoài trước."

Anh thật sự muốn hỏi ông chủ dự định bao giờ thì trở về Newyork, bởi vì mỗi ngày người của tổng công ty đều gọi vô số cuộc điện thoại tới đây dò hỏi anh. Dù sao vụ này từ sau về sau công việc sẽ do anh lo tiếp, công ty ở Newyork lại không thể tách rời Hạ Viễn Hàng, rất nhiều vụ đều đang đợi anh ấy quay về xử lý.

Nhưng không ai dám hỏi anh ấy, bởi vì Hạ Viễn Hàng quyết định thì trước sau đều sẽ không giải thích với bất luận kẻ nào, ngay cả Peter theo Hạ Viễn Hàng lâu nhất cũng không dám hỏi. Anh ấy như vậy, sờ mũi một cái, hay là thôi đi!

Tám chi phiếu thật mỏng, từ từ chuyển động ở ngón giữa của anh, khoe môi Hạ Viễn Hàng khẽ nhếch. Anh suy ngẫm tỉ mỉ, giống như quan sát tác phẩm nghệ thuật trân quý nào đó vậy.

Một hồi lâu, anh để chi phiếu xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

"Ông chủ, anh muốn đi. . . . ." Trong hai giây, phòng làm việc tạm thời to như vậy chỉ có một mình Peter nhìn vào không khí tự lảm bảm: "đâu vậy?"

Anh thật sự là trợ lí mệnh khổ nhất trên đời! Ông chủ luôn luôn im lặng, mãi mãi là một vẻ mặt, vĩnh viễn cũng. . . . không để ý tới anh!

Oa. . . . Anh ấy đi đâu cơ chứ?

***

Hạ Viễn Hàng đứng trước cổng trường Dục Đức, nhìn cổng chính phong cách cổ xưa lại trang trọng, im lặng không nói gì.

Vẫn là cây đại thụ cao ngút trời, anh đứng ở nơi này rờn rã hai năm. Mỗi ngày nhìn cô từ cổng trường đi ra, áo sơ mi trắng noãn, váy ca-rô tới đầu gối. Không có biểu cảm, không có yêu giận, nhưng ánh sáng trong mắt vào lúc thấy anh sẽ trở nên đặc biệt sáng.

Từng bước từng bước, đi qua con đường năm đó mỗi ngày đều đi, bước chân của anh nặng trĩu, bước chân của cô bình tĩnh. Bọn họ khi đó thậm chí ngay cả tay cũng không nắm nhưng vẫn cứ đi tiếp như vậy.

Lần đầu tiên họ gặp mặt là ở khúc quanh đó, anh kéo cô chạy trốn trên con đường này, còn cả cái đê yên tĩnh đó, quen thuộc mà lại xa lạ.

Mỗi một cảnh vật, mỗi một thứ nơi đây đều từng có dấu vết của bọn họ. Họ yêu nhau, họ gặp nhau, họ. . . . . chia li.

Anh đứng dưới lầu, nhìn gian phòng nhỏ từng có quá ngọt ngào và đau khổ của họ. Nơi này là khu sắp bị phá bỏ, hết sức quạnh quẽ. Qua không bao lâu nữa, nơi này cũng sẽ hoàn toàn thay đổi, cái gì cũng không thể lưu lại.

"Hàng. . . . . A Hàng?" Một tiếng kêu chần chờ cất lên, cắt đứt suy nghĩ của anh. Nhàn nhạt chuyển con mắt, nhìn cô gái đứng ở cách đó không xa. . . . . Tiền Vân Tâm.

"Thật sự là anh?" Tiền Vân Tâm nhận ra anh, hưng phấn bước nhanh đến gần anh. "A Hàng, vừa nhìn thấy anh, em còn không dám tin."

Anh quan sát cô, vẫn im lặng như cũ.

"Sao anh vẫn là người không thích nói chuyện thế?" Tiền Vân Tâm dịu dàng cười. "Nhiều năm không thấy anh như vậy, thì ra một chút anh cũng không thay đổi."

"Chú Tiền khoẻ không?"

Tiếng cười của cô ngọt hơn. "Rất tốt đâu rồi, chỉ là nhớ mong anh, luôn nói muốn gặp anh."

"Vẫn còn đang mở tiệm?"

Nụ cười của cô cương cứng một chút, ngay sau đó khôi phục bình thường: "Không có, tuổi bọn họ đều lớn rồi, muốn nghỉ ngơi

"Vân Tâm." Một chiếc máy xe từ xa lái tới, dừng lại bên cạnh họ, lấy xuống nón bảo hiểm xuống lộ ra khuôn mặt vuông vuông thẳng thẳng. "Sao em vẫn còn ở đây? Mẹ mới gọi điện thoại nói, chờ em nửa ngày vẫn chưa tới. . . . ." Nhìn thấy Hạ Viễn Hàng thì lông mày người đàn ông nhíu lại. "Anh là. . . . ."

"Chí Kiên." Tiền Vân Tâm nhẹ nhàng mà gọi: "Vừa đúng lúc em gặp người quen ở đây."

"Anh là Hạ Viễn Hàng!" Sắc mặt Ngô Chí Kiên đột nhiên trở nên khó coi. "Thật không ngờ tới, anh vẫn không biết xấu hổ mà trở về."

"Chí Kiên!"

"Anh cũng không nói gì sai" Anh ta chỉ tay vào Hạ Viễn Hàng: "Cô vợ anh cưới trước kia, Diêu Thủy Tinh, đại tiểu thư tập đoàn Diêu Thị, thật đúng là giỏi lắm! Hai người các anh trở mặt cũng là chuyện của các anh, tại sao phải liên lụy tới cả nhà cha vợ của tôi?"

"Chí Kiên, đừng nói nữa." Tiền Vân Tâm kéo anh. "Chúng ta về thôi! A Hàng, anh không nên nghe Chí Kiên nói bậy, chuyện hoàn toàn cũng. . . . ."

"Cái gì mà không có việc gì!" Anh hất tay Tiền Vân Tâm ra một cái. "Năm đó các người ly hôn, cô gái điên Diêu Thủy Tinh đó đem đồ toàn bộ oán khí lên xưởng sửa xe của nhà họ Tiền. Một cái xưởng thật tốt ;ập tức bị cô ta làm cho đóng cửa, người của nhà họ Tiền thiếu chút nữa lưu lạc nơi đầu đường! Rốt cuộc bọn họ làm chuyện gì sai mà phải thay anh chịu phạt? Chưa từng thấy cô gái lớn lối ác độc như vậy!"

"Chí Kiên! Em thật sự tức giận rồi." Tiền Vân Tâm kéo tay chồng, quay đầu lại nói với Hạ Viễn Hàng: "Thật xin lỗi! A Hàng, Chí Kiên tính khí anh ấy chính là như vậy. . . . ."

"Cô đã làm gì?" Hạ Viễn Hàng nhàn nhạt mở miệng.

"Cái gì?" Sắc mặt của Tiền Vân Tâm lập tức thay đổi.

"Năm đó, cô đã làm gì?" Anh bình tĩnh nhìn cô. Hỏi từng chữ từng chữ.

Màu máu biến mất, gương mặt của cô trở nên tái nhợt, hồi lâu mím môi nhưng vẫn nói không ra lời.

"Cô ấy sẽ làm gì? Lúc ấy trong lòng cô ấy chỉ có một mình anh, cô ấy làm cái gì?" Ngô Chí Kiên ở một bên cảm giận bất bình nói. Vợ anh yêu Hạ Viễn Hàng nhưng chỉ dám yêu thầm, không dám thổ lộ, cuối cùng vẫn trở mặt nhìn anh ta và người khác kết hôn. Nhưng cô gái kia còn muốn tới phá tan nhà của cô, cõi đời này, còn có kẻ đáng ghét hơn vậy sao? "Hạ Viễn Hàng, tại sao anh. . . . ."

"Chí Kiên, đừng nói nữa!" Đột nhiên Tiền Vân Tâm kích động hét to, dọa đến Ngô Chí Kiên.

"Thật xin lỗi, A Hàng." Nước mắt của cô chảy ra, câu nói xin lỗi này cô thật muốn nói từ lâu rồi, rất lâu rồi! Năm đó thấy Hạ Viễn Hàng bị Diêu Thủy Tinh làm tổn thương thành như vậy, tức thì nóng giận đau tim nôn ra máu hôn mê bất tỉnh. Cô thật sự rất tức giận, rất tức giận. Người con trai cô

thích đến thế, cô yêu anh tròn mười mấy năm, lại bị một cô gái khác tổn thương sâu như vậy, lòng của cô sẽ có bao nhiêu đau? Rõ ràng cô đi khuyên qua Diêu Thủy Tinh, để cô ấy đối với Hạ Viễn Hàng tốt hơn một chút, nhưng cô ấy lập tức đã thương anh, hơn nữa còn hoàn toàn triệt để! Diêu Thủy Tinh quá không biết quý trọng, còn cô là tức đến choáng váng đầu óc nên mới có thể đi khiêu khích cô ấy.

Ngày đó Tiền Vân Tâm chỉ đến bệnh viện, mất trí mà mắng Diêu Thủy Tinh một trận.

"Cô gái máu lạnh lại ích kỷ như cô, đáng phải vĩnh viễn không chiếm được chàng trai mình yêu! Bởi vì cô mãi mãi sẽ không hiểu được cái gì là yêu, cô chỉ biết đoạt lấy, chỉ nghĩ đến mình! Khó trách, ngay cả con cô cũng bỏ cô mà đi... Cô không có tư cách làm mẹ, cô cũng không có tư cách có được trái tim của A Hàng! Tôi sẽ không lại nhường anh ấy cho cô nữa. Diêu Thủy Tinh cô đời này, cũng chỉ có thể cô đơn tới già, thảm thương không có ai yêu. Nhất định con của cô biết cô là người mẹ máu lạnh nhất trên đời cho nên thà rằng chết cũng không làm con của cô! Nó chết non cũng tốt, tránh cho sinh ra còn phải chịu hành hạ của cô."

"Cô, nói, cái, gì?" Diêu Thủy Tinh nằm trên giường bệnh, sắc mặt còn trắng hơn so với khăn trải giường, nhưng ánh mắt của cô, lóe lên băng giá mang theo một loại ánh sáng làm cho người ta lạnh từ trong trái tim thẳng ra ngoài.

Ánh mắt của cô ấy thật đáng sợ, trong nháy mắt đó Tiền Vân Tâm thật sự bị hù sợ. "Tôi. . . . ."

"Nói tôi, nói anh ta đều có thể, nhưng cô dám nói con của tôi. . . . ."
Trong mắt cô nổi lên một trận bão táp lạnh lẽo. "Tôi sẽ không bỏ qua cho cô!"

*** Thật ra trong bản dịch là đứa bé nhưng TG thay bằng đứa con hoặc là con để thấy rõ tình cảm của Thủy Tinh hơn.

Diêu Thủy Tinh là người nói được thì làm được. Người nhà của cô bởi vì cô nhất thời tức giận, nhất thời mạnh miệng mà gặp nạn theo. Nhưng đến cuối cùng cô cũng không được A Hàng yêu, bởi vì anh trực tiếp biến mất, cũng không ai biết anh đi đâu. Cô tìm khắp những nơi anh thường đến, thậm chí còn hỏi chị Di Hàng nhưng cũng không có tin tức của anh.

Đến bây giờ, cô vẫn còn thường tới những nơi anh đã từng đi qua, tưởng tượng có một ngày anh sẽ xuất hiện. Cho dù cô đã kết hôn, nhưng. . . . .

"Vân Tâm, lúc trước sao em có thể. . . . ." Chân tướng của sự thật và anh nghĩ kếm nhau quá xa. Ngô Chí Kiên không ngờ tới người vợ dịu dàng động lòng người của mình từng đắc tội như vậy với Diêu Thủy Tinh. Thì ra tai họa này của nhà họ Tiền thật sự không phải là tai bay vạ gió. Nhưng Diêu Thủy Tinh cũng thật là quá độc ác! Cũng chỉ vì mấy câu nói. . . . .

"Cô đi đi!" Hạ Viễn Hàng lạnh lùng mở miệng.

"A Hàng!" Nước mắt trong mắt cô sáng lóng lánh. Cô biết, mình có thể vĩnh viễn mất đi tư cách đứng ở trước mặt anh, hoặc là, từ trước tới nay đều chưa từng có.

Hạ Viễn Hàng xoay người đi, anh nghĩ, sau này bọn họ sẽ không gặp lại nữa. Anh không bắt ngờ khi năm đó Diêu Thủy Tinh làm như vậy. Thật ra thì có thể đoán được, cực kỳ điển hình phong cách Diêu Thủy Tinh, rất giống hành động của cô. Cô chính là người yêu và hận đều cực đoan. Anh chỉ không ngờ đến, năm đó Diêu Thủy Tinh thật ra lại muốn đưa con của bọn họ.

Cô có thể vì mấy câu nói của người khác mà tức giận như vậy, trong lòng của cô thật ra có yêu đứa con của bọn chứ?

Chút đấu tranh khổ sở vẫn luôn trong lòng đó đột nhiên mất đi tầng chống đỡ, chợt sụp đổ, mà những thứ cô gắng bị đè nén khổ cực vất vẻo giống như thủy triều, trong nháy mắt bao phủ.

Hạ Viễn Hàng ngẩng đầu, nhìn một cái bầu trời màu xanh lam, vãn trời xanh mây trắng như năm đó.

Có điều anh phát hiện mình rất nhớ nhưng cô gái kia, cô gái khó tính, đáng hận nhưng lại là. . . . . cô gái mình yêu.

Rốt cuộc, thừa nhận.

***

Anh đi tới trước tòa thành xinh đẹp, vừa đúng lúc có ánh mặt trời.

Mặt trời ngày xuân mát mẽ chói lọi phơi nắng sân cỏ thành một mảnh vàng xanh mềm mại, cây cối cao lớn phơi phới mầm xanh mới. Trong không khí lững lờ sinh sôi nhiều tinh hoa không khí thiên nhiên. Ba giờ mười lăm phút chiều, thời gian trà bánh nhàn nhã nhất. Ánh sáng ba màu của hồ Zurich xác thực vô cùng mê người. Anh lặng lẽ đứng dưới gốc cây, cách khoảng cách không tính là xa, nhìn cổng chính trang nhã, tinh tế quan sát nơi cô sinh sống trong tròn mười năm.

Tưởng tượng ra cô ở nơi này đi học, làm việc, tỉ mỉ chăm sóc em trai và em gái mình, nghiêm túc sinh sống. Nhất định tất cả của cô đều đã được sắp xếp thỏa đáng, không cho phép có chút bất trắc nào. Tất nhiên đối với tất cả mọi chuyện cô đều muốn tìm được hoàn mỹ, mang đến áp lực rất lớn cho tất cả mọi người bên cạnh, cô vẫn như vậy. . . . . làm rung động trái tim anh.

Trên môi anh dâng lên nụ cười nhàn nhạt, không phải dịu dàng, không phải đa cảm, khi suy nghĩ về cô thì tâm sẽ trở nên mềm mại.

Cổng lớn ý vị mười phần cổ điển chậm rãi mở ra, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục màu đen đứng ở đó, lễ độ gật đầu: "Ngài Hạ, phu nhân cho mời."

Cũng không bất ngờ.

Anh nhìn thấy người phụ nữ Nhan Như dịu dàng ngồi đó, cắm từng nhánh, từng nhánh hoa hồng trắng thuần khiết vào trong một bình hoa thủy tinh. Ánh mặt trời tươi đẹp từ bên ngoài chiếu vào cửa sổ sát đất, rực rỡ trên đầu nhánh hồng trắng như tuyết, tràn đầy xuân ý dào dạt.

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn anh dịu dàng cười một tiếng, mặt mày tinh xảo như vẽ, gió thánng ba từ từ lướt nhẹ qua, làm người ta ấm áp vui vẻ. "Mời ngồi."

Anh đi tới ghế sa lon ở đối diện ngồi xuống, tôn kính gọi một tiếng: "Điều phu nhân."

Khuôn mặt Nhan Như càng thêm dịu dàng, đưa một nhánh hoa hồng trắng tới: "Đẹp không?"

Anh nhận lấy, từng cánh hoa nặng trĩu đầy đặn mà mềm mại, tràn đầy nồng đậm hương thơm. "Rất đẹp."

"Tiếc là có gai." Nhan Như cầm một nhánh lên, suy nghĩ tường tận. "Thật ra thì nó cũng không muốn có gai, nhưng nó cũng sợ bị thương tổn."

Đáy mắt anh nhuộm u buồn nhàn nhạt, dường như rất cố gắng mới thốt ra lời nói: "Cháu biết rõ."

"Thật ra thì nếu như không có người đến quấy rầy, một mình nó cũng có thể nở rất đẹp, tự do tự tại. Nhưng nó lại cố tình đụng phải người kia, bị hái về, đặt ở nơi thật tốt nuôi dưỡng xinh đẹp hơn, cũng là một loại hạnh phúc."

Anh vẫn im lặng.

"Nhưng hoa hồng vẫn là hoa hồng, trời sinh nó có gai, đây là sự thật không thay đổi được." Cô cẩn thận cắm hoa hồng vào trong bình hoa, giọng cười yếu ớt.

"Cháu biết rõ, bây giờ cháu vô cùng, vô cùng rõ ràng."

"Cậu đã từng không rõ ràng lắm sao?"

"Cháu cho là mình đã rõ nhưng lại phát hiện, cuối cùng vẫn sai lầm rồi."

"Vậy bây giờ thì sao?"

"Cháu muốn đèn búp, cháu. . . . . vẫn muốn cô ấy."

"Vì cái gì?" Bà yên lặng nhìn anh, nghiêm túc hỏi.

"Bởi vì, cháu chỉ muốn cô ấy."

"Dù là có gai?"

"Cho dù bị đâm đến máu tươi đầm đìa, cháu cũng chỉ cần cô ấy, bởi vì cháu biết, lúc đâm cháu bị thương, cô ấy cũng đang đau, cô ấy cũng đang chảy máu, chỉ là cô ấy quá quật cường, không nói ra miệng."

"Rốt cuộc cậu đã bắt đầu hiểu nó." Bà cười rất dịu dàng, rất vui vẻ.

"Cháu chỉ hận mình hiểu được quá muộn, để cho một mình cô ấy chịu đau, chịu tổn thương như vậy." Trong giọng nói của anh có nồng đậm đau thương và đau lòng.

"Vậy sau đó?"

"Cháu hi vọng phu nhân có thể giao cô ấy cho cháu." Anh nghiêm túc nhìn bà, chân thành thật lòng.

Nhan Như thở dài lắc đầu: "Cái này cậu không nên tới hỏi ta, trước giờ con bé luôn tự làm chủ chuyện của mình." Tính cách Diêu Thủy Tinh quá ngang ngược, quá độc tài, bất cứ chuyện gì cũng là tự nó quyết định. Từ lúc còn rất nhỏ, con bé đã tự bản thân xử lý tất cả, không cần bất kỳ ai bận tâm, cũng không cho phép người khác nhúng tay vào.

"Nhưng cháu biết rõ cô ấy rất yêu người." Đôi mắt đen nhánh của anh vào giờ khắc này tràn đầy tình cảm. "Đối với cô ấy mà nói, người là người rất quan trọng, cho nên cháu hi vọng có thể được người cho phép."

Bà dùng một loại ánh mắt ngạc nhiên nhìn cậu ta, từ từ trong mắt lóng lánh, sáng tỏ sự mừng rỡ của bà. "Có lẽ ta biết tại sao năm đó cậu có thể làm cho con bé yêu cậu." Thật ra thì cậu ta rất chu đáo, rất săn sóc, cũng rất yêu con bé. Muốn một người đàn ông yêu một cô gái cũng không khó, nhưng nếu cậu ta sẽ vì cô ấy mà tôn trọng người nhà của cô ấy, ngay cả điếm rất nhỏ cũng suy nghĩ đến, vậy thì cậu ta thật sự rất yêu cô ấy. Bởi vì chỉ có yêu cô ấy, mới có thể cân nhắc tâm tình của cô ấy, mọi thứ của cô ấy.

Xem ra, bà thấy quyết định của cậu ta cũng không sai. Bà ở đại sảnh theo dõi bóng dáng của cậu ta trên camera, cậu ta cứ như vậy đứng dưới tán cây ở xa xa ngoài cổng, giống như đang đợi, hoặc như là trở về chỗ cũ, vẻ mặt bình tĩnh.

Thật ra thì trước giờ bà đều không quan tâm những thứ này, nhưng hôm nay trong lúc vô tình nhìn thấy lập tức hấp dẫn chú ý của bà. Không biết vì sao một khắc kia, bà lại có cảm giác rất có thể cậu ta chính người trong tim con gái.

Hạ Viễn Hàng. Bà lặng lẽ đọc tên của cậu ta một lần, vẫy tay gọi quản gia, bảo ông đi mời cậu ta vào.

Bay giờ bà đã gặp cậu ta, cậu ta cũng không làm cho bà thất vọng.

"Ta biết rồi." Bà cười gật đầu. "Ta rất thích cậu, hi vọng cậu có thể trở thành con rể của ta." Mặc dù có thể còn có một con đường khó khăn phải đi, bởi vì con gái bà là người quật cường nhất.

"Cám ơn người." Anh ắt cảm kích khẽ cuối người, hành lễ.

"Con bé rất quật cường, cậu sẽ rất vất vả."

"Cháu không sợ."

"Nếu như ta có thể giúp một tay, cậu không cần phải khách khí."

"Ta có đồng ý không?" Một tiếng giọng nói lạnh lẽo vang lên trong sảnh, trầm thấp mà từ tính.

Hạ Viễn Hàng ngẩng đầu, nhìn người đàn ông cao lớn thành thực, tuấn tú mà kiêu ngạo.

"Anh đã về rồi." Đôi má Nhan Như nổi lên màu hồng nhàn nhạt, nụ cười so sánh với vừa rồi thì cực kỳ khác nhau, dịu dàng hơn, ngọt ngào hơn.

Vươn tay ra với người đàn ông, Hạ Viễn Hàng đứng dậy, lễ phép gọi một tiếng: "Tổng giám đốc Diêu."

Diêu Dật Châu lạnh lùng "hừ" một tiếng, sải bước đi tới nắm tay của vợ, trong mắt ngoài bà cũng không có người bên cạnh.

"Dật." Bà nhẹ nhàng với ông, nhìn về phía Hạ Viễn Hàng: "Vị này là Hạ Viễn Hàng."

Diêu Dật Châu ngay cả mặt cũng không ngẩng, chỉ xoa tay của bà, vì hơi lạnh lẽo mà cau mày.

"Cậu ta vì Thủy Tinh mà đến."

"Có liên quan gì tới anh sao?" Nắm chặt tay của vợ, dùng nhiệt độ của mình làm ấm bà.

"Nhưng em muốn giúp cậu ấy." Trong mắt Nhan Như của có hi vọng mờ nhạt.

"Hà tất?" Ông muốn làm cũng đã làm, về phần những người không có quan hệ, những chuyện không liên quan này, ông thật không có hứng thú.

"Thủy Tinh nên có được hạnh phúc." Ánh mắt của bà có khổ sở. "Đây là chúng ta nợ con bé." Bọn họ không đủ tư cách của cha mẹ, nhưng con gái là người đáng được hạnh phúc nhất trên đời. "Cũng không thể được?"

Ở trước mặt ông, từ trước đến nay bà luôn không có "không thể."

"Em muốn cái gì cũng đều có thể." Ở bên cạnh ông, bà muốn thế nào cũng có thể, không cần đau lòng, không cần khổ sở, chỉ cần vui vẻ.

Nhan Như dịu dàng cười, bà dụng ánh mắt ra hiệu với Hạ Viễn Hàng.

"Cháu chỉ hi vọng có thể ở riêng với cô ấy mấy ngày." Dù anh muốn chiến, muốn đánh thì điều kiện tiên quyết cũng phải là anh có thể thấy được công chúa anh yêu thương nhất.

Sau khi Diêu Dật Châu nghe những lời này, khóe miệng hơi giương lên, đây thật là lời nói hôm nay nghe được làm cho người ta vui vẻ.

Toàn bộ tất cả đương nhiên sẽ không phải là vấn đề.

***

Làm cho Diêu Thủy Tinh không thể ngờ tới được là cô chẳng qua chỉ dẫn em trai, em gái đi xem phim, sau khi trở về tất cả đều đã thay đổi.

Một chút xíu thuốc ngủ, Hạ Viễn Hàng dễ dàng mang Diêu Thủy Tinh đi.

Rốt cuộc anh với cô cũng có thể đơn độc ở chung một chỗ. Nhìn cô gái bình yên ngủ say trong ngực, cuối cùng trong lòng anh cũng cảm thấy thỏa mãn. Anh đã từng có một ước muốn, hi vọng tương lai có thể đưa Diêu Thủy Tinh đến biển Aegean, chỉ có hai người bọn họ, không có người khác, cô cứ như vậy nằm trong ngực anh, hạnh phúc lại ngọt ngào.

Nhưng khi anh chưa kịp thực hiện ước muốn này thì bọn họ đã đoạn tuyệt chia li. Nhưng cho dù đã chia tay, rồi anh thi đậu chứng chỉ, cho dù lúc ấy không muốn thừa nhận nhưng thật ra trong lòng anh vẫn ảo tưởng có một ngày, có thể dùng du thuyền đưa cô ra mặt Aegean Sea, nhìn chim bay cá nhảy, mặt trời mọc.

Không ngờ giấc mơ này vẫn có một ngày có thể thực hiện được.

Ngón tay của anh khẽ vuốt trên lông lông mi nồng đậm của cô, cảm nhận sự mềm mại. Lòng bàn tay truyền tới chuyển động rất nhỏ, anh biết, người anh chờ đợi sắp tỉnh lại.

Diêu Thủy Tinh không có mở mắt ra trước, có ảo giác mình đang lơ lửng trên mặt biển, bởi vì cô nghe thấy tiếng sóng biển dịu dàng nhấp nhô, chớp mũi ngửi được mùi vị mặn mặn, tanh tanh, chân thật quá mức.

Cô mở mắt ra, đập vào mi mắt lại là bầu trời rực rỡ ánh sao! Trên đó như tấm vải nhung xa xôi, điểm đầy từng viên từng viên thủy tinh tự nhiên, chớp lóe chớp lóe, vô cùng động lòng người.

Cô thật sự đang ở trên biển, không phải là ảo giác, không phải là cảnh mơ, cô đang nằm trên boong thuyền của du thuyền, có thể đập ngay vào mắt là một mảng trời sao xinh đẹp thần bí.

"Hạ, Viễn, Hàng!" Từng chữ, từng chữ, từ trong miệng cô phun ra cái tên đó, thậm chí, không cần phải nhìn, cũng không cần phải đoán. Tại sao rõ ràng cô ở nhà, tỉnh dậy lại có thể ở trên chiếc du thuyền nào đây.

"Tỉnh rồi hả? Cảnh trí thế nào?" Giọng nói đàn ông lười biếng vang lên bên tai cô.

"Thủ đoạn giống nhau vậy, thực sự anh chơi không ngán phải không?" Tối hôm qua hoặc bữa ăn tối đêm trước nhất định là có vấn đề! Người đàn ông này có thể lớn mật hơn nữa cũng không có vấn đề.

"Rất hữu hiệu, không phải sao?" Nếu như cô tỉnh, sao anh có thể mang cô đi được?

"Anh dùng thứ gì để trao đổi với cha tôi?" Nếu như không có sự đồng ý của Diêu Dật Châu, ai cũng không thể tiến vào trong nhà Zurich của cô, mang cô đi. Hơn nữa, không có Diêu Dật Châu ngầm cho phép, người giúp việc trong nhà cũng sẽ không bung bữa ăn tối có vấn đề tới cho cô, dù sao trong nhà đó còn có người phụ nữ Diêu Dật Châu yêu thương nhất ở.

"Hoặc là tôi nên hỏi, anh dùng cái gì để cha cho phép anh bố trí cái cạm bẫy kia đưa tôi vào bẫy?"

"Quả nhiên là Diêu Thủy Tinh! Em sớm biết, đúng không?"

"Quá rõ ràng." Muốn không biết cũng rất khó! Mặc dù Hạ Viễn Hàng đối phó là cô nhưng rút đi lại là mặt mũi của Diêu Thị. Nếu như không có Diêu Dật Châu ngầm cho phép, vậy có phải sẽ có ý nghĩa, sau này ai cũng có thể dùng thủ đoạn bịp bợm để đối phó với Diêu Thị? Với Hạ người làm việc chu đáo, cẩn thận như Viễn Hàng, nhất định không thể không suy xét đến cái này một chút.

"Em tin không, lần đầu tiên sau khi gặp lại nhau, anh đã đến gặp tổng giám đốc Diêu." Anh nằm bên người cô, lẳng lặng mở miệng, giống như thì thầm vậy.

Cô im lặng.

"Gặp mặt, câu nói đầu tiên ông ấy nói: 『 Hạ Viễn Hàng, mười năm trước, u ám trong lòng cậu con bé không thể chiếu sáng, mười năm sau nó vẫn như thế 』 , cậu hiểu được không?"

"Em biết anh trả lời câu hỏi của ông ấy sao không?" Hắn dừng lại một chút, nhưng cũng không mong đợi câu trả lời của cô. Anh cúi người, mắt đen nhánh ở dưới trời sao mê người mà sâu sắc. "Anh nói, bởi vì địa ngục quá lạnh lẽo cho nên tôi muốn kéo cô ấy cùng xuống."

Chương 10

"Nhất định ông ấy rất yêu em." Bởi vì, họ đều cùng là một kiểu người, cô chấp đối với tình yêu, chỉ nhìn về một mặt mình muốn nhìn, còn thứ không cần lập tức hủy diệt hoàn toàn! Họ đều như nhau, bao gồm cả cô.

"Ít nhất, ông ấy không ngăn cản tôi."

Làm sao ông ấy có thể ngăn cản đây? Ông ấy hận tất cả mọi người trên đời cũng như người bên cạnh ông ấy và Nhan Như đều biến mất. Thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ, đơn thuần tự do, không người nào quấy rầy. Cô nghĩ đây mới là lý do duy nhất cha không ngăn cản Hạ Viễn Hàng? Ông ấy là kẻ vô tình nhất trên đời, nhưng cũng là người chung tình cực kỳ kinh khủng nhất trên đời! Trừ người yêu, còn lại đều là trở ngại.

Nếu như ông ấy yêu người kia, không thương ông ấy, đó chính là một chuyện ngay cả tưởng tượng cũng không dám tưởng tượng. Cho nên, cõi đời này chỉ có một Nhan Như, đây là may mắn của Diêu Dật Châu, cũng là may mắn của Nhan Như.

"Hạ Viễn Hàng, sao anh không buông tha cho chính anh?" Cô không nói buông tha cho cô, bởi vì anh ở bên cạnh cô, người bị thương sẽ chính là anh. Tính cách của cô quá dứt khoát, quá cực đoan, kỳ thật cô không thích hợp cùng người khác yêu nhau.

Nếu như chuyện xưa kết cục là vậy, bọn họ chia lìa mười năm, cả hai đều học được yêu ngược và được yêu, học được quý trọng và được quý trọng, có lẽ bọn họ còn có thể thử ở chung một chỗ. Nhưng cũng không phải.

Bạn cho rằng yêu là cái gì? Tình yêu có thể chiến thắng tất cả, đó là thần thoại, là truyền thuyết. Tình tình thiếu sót vẫn là thiếu sót, ý nghĩa vẫn là không thay đổi được, là sâu tận vào xương cốt. Cô chính là như thế, đổi không được vậy. . . . . không muốn thay đổi! Nếu như mười năm trước, cô là tuổi trẻ, là kích động, vậy cô mười năm sau chỉ biết cố chấp hơn, đáng sợ hơn! Vì sao anh không buông tha chính mình? Vì sao còn phải nhất quyết không tha như vậy? Chẳng lẽ anh không biết, cô thật sự sợ hãi sao?

"Buông tha cho mình?" Anh cười lạnh. "Ai sẽ bỏ qua cho em đây?" Cô cho rằng trên đời này chỉ có cô là cực đoan, chỉ có cô là đáng sợ sao? Thật ra thì bọn họ đều như nhau.

"Diêu Thủy Tinh, nếu như có thể, so với yêu anh càng muốn muốn hận em hơn!" Yêu cô là một việc rất cực khổ, nhưng cũng là chuyện ngọt ngào nhất trên đời. Anh tình nguyện cực khổ.

"Tôi biết." Sao cô lại không biết? Suy cho cùng, cô cũng cảm thấy hận dễ dàng hơn so với yêu.

Cô mãi mãi không quên được bóng lưng anh xoay người đi lúc cô nói chia tay.

Trước anh đã nói rõ, cô chính là khó tính, cô chính là không đáng yêu, rõ ràng không muốn nhưng lại mạnh mẽ mãi mãi không nói ra khỏi miệng. Sau vô số lần anh dụ dỗ cô, vào lúc cô cần anh dụ dỗ nhất, anh lại thật sự buông tay.

Cô nhớ vĩnh viễn, ngày cô xuất viện ấy, anh xuất hiện. Cô từng ảo tưởng vô số lần trong đầu, cô nằm trên giường bệnh mở mắt là có thể nhìn thấy anh, nhưng anh vẫn chưa từng xuất hiện. Càng ngày cô càng thất vọng, càng ngày càng như sắp điên cuồng. Sau đó anh lại xuất hiện, nhưng chỉ đứng ở nơi xa xa đó nhìn cô đi mất, trong mắt của anh ngoài lạnh nhạt không còn thứ gì khác.

Sau đó, Từ Tĩnh Viễn cho cô xem đoạn thu hình kia. Thì ra anh đã buông tay, đây là một chuyện sao mà dễ dàng.

Cái người nói vĩnh viễn sẽ không buông tay cô cuối cùng vẫn thật sự buông cô ra. Cái người nói đời này chỉ thuộc về một mình cô cuối cùng cũng không quay đầu lại, chạy tới một nơi khác của địa cầu.

Cô ở sân bay, nhìn người con trai mình yêu đến phái điên đó dứt khoát đi thẳng đến cổng xuất cảnh, ngay cả quay đầu lại cũng không h. Cô cứ như vậy đứng ở sau lưng anh, anh đều. . . . . không thấy được.

Một khắc kia, cô thật sự hận, hận thấu anh!

Cõi đời này, ai sẽ thật sự ở cạnh ai cả đời, ai sẽ thật sự tin tưởng nhau lâu dài? Nhưng năm đó, cô tin, cô thật sự tin! Cho nên sau khi anh đi, cô đã phát điên. Cô giận chó đánh mèo, cô mê muội, cô phá hủy tất cả những thứ cô muốn phá hủy, đồng thời cũng mất đi hứng thú với tất cả.

Khi mẹ đau lòng khóc lóc vì cô thì Diêu Dật Châu trực tiếp đưa cô đến Thụy Sĩ. Một mình cô ở trong thành phố xinh đẹp như vẽ, lẳng lặng sống, giả bộ bình tĩnh. . . . . Mãi cho đến khi đôi song sinh kia xuất hiện ở trước mặt cô, bọn chúng ngủ say, non nớt vô tội. Nhìn thấy bọn chúng thì lần đầu tiên trong đời Diêu Thủy Tinh khóc lúc ý thức còn tỉnh táo.

Sau khi yếu đuối, rớt cuộc cô trở lại là chính mình, bình tĩnh mà tự chủ, không hề mờ mịt nữa, không hề mất phương hướng nữa. Cô là Diêu Thủy Tinh, vĩnh viễn sẽ không đi sai đường, lựa chọn sai.

Nhưng cô vẫn sai lầm rồi!

Ngã nhào hai lần ở cùng một chỗ, ngã quy hai lần ở trên cùng một người, thì ra kẻ ngu xuẩn nhất chính là cô.

Anh nói, anh hận cô nhưng hận của cô cũng không kém so với anh.

Bọn họ đều hận, quay đầu lại lại phát hiện, họ đều không có lỗi, hoặc là họ cùng sai lầm rồi. Như vậy, ai trách ai? Trách vận mệnh là hèn nhất, vậy cũng chỉ có thể trách đối phương.

"Diêu Thủy Tinh, đời này em nợ anh, từng chút từng chút đều phải trả lại cho anh!"

Bên môi nụ cười trên môi cô trở nên vừa lạnh vừa độc ác. "Đứa con, phải không? Tôi nợ anh một đứa con, phải không?"

"Đúng!" Anh nhẹ nhàng nói: "Em nợ anh một đứa con, mười năm trước chúng ta vốn phải có một đứa con!"

Cô quay đầu nhìn anh: "Đáng tiếc, anh mãi mãi cũng không chiếm được nó trên người tôi."

"Có ý gì?" Anh nhìn cô chằm chằm, ánh mắt sắc bén.

"Bởi vì, vào mười năm trước, tôi đã không thể sinh lại nữa rồi." Nụ cười của cô rục rĩ quá mức, chưa bao giờ rục rĩ hơn."Anh đời này, đừng mơ tưởng có được đứa con với tôi."

Tại sao cô phải đồng ý cái đề nghị làm người tình đó, cô vì cái gì chứ? Chính là vì hôm nay! Lòng anh luôn luôn nghĩ về việc trả thù, chẳng qua vì để cho cô đền bù anh một đứa con, nhưng khi anh phát hiện anh vĩnh viễn cũng không thể đạt được ước muốn, thù hận của anh vĩnh viễn cũng không thể biến mất thì tim của anh, sẽ như thế nào đây?

"Ngày đó tôi nói qua chưa?" Cô tiến tới gần anh, gần đến mức có thể thấy rõ con ngươi tối đen của anh đang co lại vì nghe thấy lời của cô. "Tôi nói rồi, ngày anh hối hận, nhất định, nhất định phải để tôi thấy được, tôi sẽ từ từ thưởng thức."

Bây giờ cô nhìn thấy. . . . . cô thấy được.

Đột nhiên anh vươn tay, một tay kéo lấy cô vào trong ngực. Cô bất thành linh kích động, dùng sức giãy giụa, sử dụng cả tay chân, thậm chí ngay cả hàm răng, móng tay đều dùng hết, nhưng cũng không thể lay chuyển anh chút nào. Anh cứ như vậy ôm cô, gần quá mức, ngay cả nhịp tim cũng có thể cảm nhận được.

"Diêu Thủy Tinh, em không cần tàn nhẫn đối với chính mình nữa." Anh mặc cho cô cắn, cắn đến máu tươi đầm đìa, cắn đến tê tâm liệt phế. "Không cần trừng phạt mình nữa, không cần cắn hận chính mình." Cô lấy nỗi đau

nhất của mình biến thành công cụ công kích anh, mặc cho bản thân đau đến thương tích đầy mình. Cô quá mãnh mẽ, quá cố chấp, quá đáng hận, quá. . . . . làm cho anh đau lòng, làm cho anh yêu như điên!

Nước mắt, cứ như vậy mà chảy ra.

Từng giọt từng giọt từ từ trượt vào trong mái tóc của cô, thấm vào, ướt át. "Diêu Thủy Tinh, em hận anh đi! Vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không được tha thứ cho anh, cứ như vậy hận anh đi!"

Cô im lặng, sau đó, bộc phát!

***

Một cái tát nặng nề vung lên mặt của anh. "Hận! Tôi đương nhiên hận, có thể không hận? Hạ Viễn Hàng, anh đã đi đâu? Rốt cuộc anh đi nơi nào hả? Lúc trước một mình tôi nằm trên mặt đất, đầy đất đều là máu tươi, bụng của tôi rất đau, tôi rất sợ hãi, anh đã đi đâu? Tôi nằm trên giường bệnh, đau đến hận không thể chết được, anh đang ở đâu? Ở nơi nào? Bác sĩ nói cho tôi biết, vì tâm tình của tôi quá kích động, máu vẫn không ngừng được, thành tử cung trở nên mỏng, về sau xác suất mang thai thấp hơn 10%, anh đáng chết lại đang nơi đâu? Anh có biết hay không? Có biết tôi hy vọng anh có thể ôm tôi, hôn tôi, nói cho tôi biết tất cả đã có anh đến đường nào không! Nhưng anh thì sao? Anh chỉ biết để ý cái tự ái nực cười của anh, anh luôn luôn chủ động buông tôi xuống! Anh nói, có thời điểm lựa chọn, tôi chỉ biết chọn Diêu Thị, sẽ không chọn anh. Tôi nói cho anh biết, đúng là tôi chỉ cần Diêu Thị, tôi không cần anh! Bởi vì Diêu Thị sẽ không phản bội tôi, sẽ không làm cho tôi thất vọng, sẽ không làm cho tôi khổ sở! Tôi mãi mãi, mãi mãi đều không cần chọn anh! Anh cứ ôm tự ái đáng chết của anh lăn đến địa ngục đi!"

Nước mắt của cô, từng giọt từng giọt rơi xuống da của anh, mang theo tổn thương, mang theo đau đớn, nóng chảy vào chỗ sâu nhất trong trái tim của anh.

Trong mắt của anh tràn đầy khổ sở, tràn đầy hối hận, chất lỏng chua xót, đắng chát giống như nọc độc xâm nhập vào trái tim của anh. Anh đưa tay ôm cô, mặc cho cô giãy giụa thế nào cũng không buông tay. Anh hôn môi cô, nếm được vị mặn mặn mang theo khổ sở mang theo đau nhói ở đó. "Diêu Thủy Tinh, tất cả có anh, tất cả có anh! Anh vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh, cho dù chết cũng sẽ không rời khỏi anh."

"Vô dụng, vô dụng!" Cô cắn anh, ra sức, liều mạng cắn, rách da, chảy máu, hận không thể uống cạn máu tươi của anh. "Anh cắt cho tôi, cắt cho tôi!"

Anh ôm chặt cô, để cho vô căn, để cho cô hận, nhưng sẽ không để cho cô lại rời khỏi anh.

"Thật xin lỗi." Anh nói nhỏ. "Thật xin lỗi, bảo bối Thủy Tinh."

Cô sụp đổ, khóc lớn trong lòng anh, khóc đến khí cũng không kịp thở. Cuối cùng cô vòng tay ôm thật chặt cổ của anh, nước mắt rơi như mưa. "Hạ Viễn Hàng, con của chúng ta, nó đã chết. . . . . đã chết! Đều là lỗi của em, em không nên rõ ràng không thoải mái vẫn còn cậy mạnh, em không nên đi công tác ở miền nam, đều là sai lầm của em, lỗi của em! Là em hại chết con, nhất định nó cảm thấy em là người mẹ xấu xa cho nên không quan tâm đến em, còn không bao giờ cho em cơ hội đền bù nữa."

Anh từng chút, từng chút hôn nước mắt của cô. "Sẽ không đâu, chúng ta nói cho con biết, mẹ là một người mẹ tốt, đều là lỗi của cha, cha không bảo vệ tốt hai người, để con muốn hận cứ hận cha, con phải yêu mẹ."

Anh biết cô yêu đứa con nhỏ này đến cỡ nào, cô lấy tất cả tình yêu mình không kịp cho nữa, tất cả đều cho em trai, em gái mình, thật ra thì cô sẽ là một người mẹ tốt nhất, hoàn mỹ nhất.

Cô yếu đuối đi rồi cuộc phát hiện, thật ra thì mình có thể không cần cứ kiên cường như vậy, không cần cứ gượng chống như vậy. Anh đang bên

cạnh cô, mặc cho cô giày vò cũng sẽ không buông tay cô ra. Năm đó đến bây giờ, toàn bộ mười hai năm, cô mong muốn chính là đôi tay vững chắc và mãi mãi không bao giờ buông ra kia.

Yêu gì đó, hận gì đó cũng đã không quan trọng nữa rồi. Quan trọng là vào giờ phút này, anh ôm cô, anh hôn cô, vuốt từng cái lên miệng vết thương mười năm trước của cô. Tới giờ cô mới phát hiện, thì ra nhiều năm như vậy, cô vẫn chờ đợi chính là anh nói với cô: "Tất cả có anh, em còn có anh."

Có anh, có anh. . . . .

Khóc mệt, đau thấu lòng, chỉ có ôm lẫn nhau mới có thể liếm láp vết thương mười năm trước lưu lại. Họ đều cho rằng mình đã khỏi, nhưng vừa xé ra nhìn, thì ra bên trong đã sớm thối nát đến không chịu nổi.

Bọn họ là thuốc tốt của lẫn nhau, chỉ có đối phương mới có thể chữa khỏi, cũng chỉ muốn trong ngực đối phương thấy đau. Toàn bộ tổn thương chôn sâu mười năm, kéo lên mở ra một lần, nhất định là đau, nhưng chỉ có đau như vậy mới có thể có cơ hội phục hồi như cũ, mới có cơ hội. . . . . bắt đầu lần nữa.

Tiếng cô nức nở, từ từ hạ thấp xuống, mắt sưng lên như quả đào, gương mặt sưng to đỏ bừng, mái tóc xốc xếch, cơ thể run rẩy.

Trong ký ức của anh có vô số hình ảnh Diêu Thủy Tinh tuyệt đẹp, lạnh lùng, yên tĩnh, khó chịu, còn có cả ngọt ngào, nhưng vậy mà anh lại cảm thấy Diêu Thủy Tinh vào giờ phút này là đẹp nhất.

Còn có thể động lòng hơn sao?

Đi lâu như vậy, đi xa như vậy, vừa quay đầu lại lại phát hiện, anh muốn, chỉ có cô, chỉ có cô. . . . .

Coi như ban đầu lấy danh là vì "hận", nhưng cũng chỉ là vì mình tìm một lý do trở lại bên cạnh cô mà thôi. Bởi vì ở nơi sâu nhất trong đáy lòng, anh vẫn luôn hiểu, anh không thể mất đi cô. Cùng như vậy, cô cũng không thể mất đi anh.

Bọn họ tương sinh gắn bó, thiếu một người cũng không được.

***

Luồng ánh sáng đỏ nhạt từ từ nhuộm hết mặt biển, biển Aegean đẹp đẽ, biển Aegean mỹ lệ giống như vô số lần anh đã từng mơ ước vậy. Anh ôm lấy cô nằm trên biển Aegean, không người nào quấy rầy, lẳng lặng yêu nhau.

"Diêu Thủy Tinh."

"Hả?"

"Anh yêu em."

Đi qua năm tháng dài đằng đẵng, em vẫn là tình yêu chân thành duy nhất từ tận đáy lòng.

Cô im lặng một khoảng thời gian thật dài, cuối cùng chậm rãi từ từ khẽ hừ nhẹ một câu: ". . . . . Uh`m."

"Anh thật sự, thật sự rất yêu em."

"Em biết." Thật ra thì cô luôn cho rằng, tâm trí của nhau lấy danh là vì hận, nhưng bọn họ đều biết, đó là hận như thế nào.

"Chúng ta kết hôn đi!"

". . . . . Em không thể sinh con nữa."

"Anh chỉ muốn em, chỉ cần em. . . . ."

". . . . ."

"Gả cho anh, có được không?"

". . . . ."

"Diêu Thủy Tinh."

"Đừng ồn ào, em mệt, để cho em ngủ."

Anh bất đắc dĩ ôm cô, không nói thêm gì nữa.

Đôi mắt đen nhánh nhìn bánh xe mặt trời đỏ từ mặt biển nhô lên, khắp vùng biển bị lúc này bị mảng màu hồng chói lọi nhuộm lên, xinh đẹp đến nín thở.

Anh nhẹ nhàng hôn tóc của cô. Cô gái anh yêu trọn mười hai năm, cô gái anh yêu đến tận xương máu. Yêu nhau, căm hận và tổn thương, xa nhau, bọn họ lại có thể cứ như thể đi qua năm tháng dài như vậy.

Vào giờ phút này, rốt cuộc cô ở trong ngực anh, yên tĩnh, bình yên, anh mới chân chính cảm thấy mình đã hoàn chỉnh.

Cô không phải khối xương sườn anh mất đi, cô là trái tim dần biến mất đi của anh, nơi trái tim đó vĩnh viễn chỉ vì một mình cô mà đập.

"Diêu Thủy Tinh, anh yêu em, thật sự yêu em!"

Người trong ngực lặng lẽ nhếch miệng, hạnh phúc mặc dù đi rất chậm, nhưng rớt cuộc vẫn phải tới.

***

Cái đó. . . . . đàn ông có thể làm cho phụ nữ không thể mang thai mang thai được, đây là. . . . . dạng đàn ông như thế nào?

Nghiêm Quân Nghiêu quan sát tỉ mỉ Hạ Viễn Hàng từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, vẻ mặt cảm thán.

"Nghiêm, bảo anh xem em dâu của tôi, anh nhìn em tôi làm gì?" Từ khi em dâu té xỉu trước mặt mình thì hoảng sợ đến cực kỳ luống cuống, vội vàng gọi điện thoại cho Nghiêm Quân Nghiêu tới đây. Ông trời phù hộ, ngàn vạn cũng đừng làm cho em dâu khó tới được một lần của em trai xảy ra chuyện gì!

Ai biết, Nghiêm Quân Nghiêu bắt mạch xong lập tức bắt đầu mãnh liệt nhìn chăm chăm em trai cô. Chuyện này. . . . . chẳng lẽ Nghiêm Quân Nghiêu bị cô vợ bảo bối và con gái làm cho tức đến đầu óc mê muội, dự định từ nay về sau yêu đàn ông, cách xa phụ nữ sao?

"Chặc chặc chặc, tôi chỉ cảm thán một chút thôi!" Nghiêm Quân Nghiêu thở dài, thật sự cũng muốn bắt mạch cho Hạ Viễn Hàng một cái, có thể cậu ta có "phương diện kia" trời phú tự nhiên, cũng khó nói.

"Rớt cuộc vợ tôi bị sao vậy?" Hạ Viễn Hàng lo lắng đến sắc mặt cũng thay đổi, nếu như không phải hiểu rõ tài chữa bệnh của Nghiêm Quân Nghiêu, anh thật sự muốn đẩy người đàn ông quý dị này ra, ôm vợ mình chạy như điên đến bệnh viện. Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Anh cũng sắp lo lắng gần chết rồi, vậy mà người đàn ông này vẫn ở đó quan sát anh.

"Không có gì." Nghiêm Quân Nghiêu thu tay lại.

"Không có gì? Tại sao cô ấy lại ngắt đi?" Danh hiệu "quý y" của anh ta là thứ thiết sao? Không phải là hư danh nói chơi chứ?

"Cái này phải hỏi cậu." Nghiêm Quân Nghiêu rảnh rang sửa sang lại cúc tay áo.

"Hỏi tôi?" Hạ Viễn Hàng sắp bị người đàn ông này quay đến muốn nổi giận, nếu như không phải có việc cầu người, anh thật sự muốn hung hăng cho người đàn ông này một đấm, nói chuyện không nói rõ ràng, không biết bây giờ anh lo lắng muốn chết sao?

"Di chứng sau ân ái, chính là bảy tháng sau anh luôn phải cẩn thận một chút."

Khuôn mặt của Hạ Di Hàng lập tức đỏ lên, cái người Nghiêm Quân Nghiêu này, không mở miệng thì thôi, vừa nói là lại nói thẳng như vậy! Thật may là các con cũng chưa tan học về.

"Cái gì mà bảy tháng?" Sao Hạ Viễn Hàng cảm thấy khả năng lý giải của mình trở nên kém đi, tại sao Nghiêm Quân Nghiêu nói anh nghe đều không hiểu?

"Em vợ này của cậu thật đúng là thiên tài?" Nghiêm Quân Nghiêu hoài nghi quay đầu, hỏi Bách Lãng Phong một mực im lặng ở một bên.

Bách Lãng Phong không để ý đến châm chọc của Nghiêm Quân Nghiêu, nói với Hạ Viễn Hàng: "Chúc mừng cậu, em dâu mang thai."

"Cái gì?"

Hạ Viễn Hàng trực tiếp ngây dại, anh không ngờ sẽ có kết quả như vậy.

"Viễn Hàng, chị thật sự rất vui, thì ra Thủy Tinh có con!" Hạ Di Hàng kích động một tay nắm lấy tay em trai. Trời mới biết kể từ nửa năm trước

khi bọn họ kết hôn, cô đã ngày ngày mong đợi một ngày này, hiện tại cuối cùng đợi được rồi!

"Viễn Hàng, có thật không?" Hạ Viễn Hàng chỉ cảm thấy không thể tin, nhưng cũng nghĩ đến cơ hội cơ thể Diêu Thủy Tinh mang thai rất nhỏ, nếu như cô ấy thật sự mang thai vậy thì cơ thể của cô ấy liệu có thể . . . . ."

"Không được nghi ngờ khả năng chữa bệnh của tôi, tôi sẽ. . . . ."
Nghiêm Quân Nghiêu cười nhạt. "Rất không vui."

"Cơ thể của cô ấy. . . . ."

"Tôi biết rõ tình trạng cơ thể của cô ấy." Nghiêm Quân Nghiêu mở miệng, mặc dù anh là trưởng khoa ngoại nhưng cũng nghiên cứu không ít đối với Trung y. Cơ thể Diêu Thủy Tinh như thế nào, anh vừa bắt mạch đã rõ ràng. "Chẳng qua, thế giới này có rất nhiều chuyện thật ra thì khoa học cũng không thể hoàn toàn giải thích được, chúng ta không ngại gọi nó là kỳ tích." Cơ hội Diêu Thủy Tinh mang thai là rất nhỏ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng, có lẽ là duyên phận. Có lẽ là đứa bé có duyên với bọn họ. Loại chuyện như vậy, sao giải thích rõ ràng được đây?

"Tôi biết rồi." Hạ Viễn Hàng cảm thấy bàn tay mảnh khảnh trong lòng tay hơi động, lập tức cúi đầu nhìn xuống. Đôi mắt nước trong veo chậm rãi mở ra. Anh vuốt tóc cô, dịu dàng mở miệng: "Em đã tỉnh?"

Diêu Thủy Tinh nhíu nhíu mày. "Em sao vậy?" Chẳng qua đột nhiên cô chỉ cảm thấy đau đầu quá, sau đó có cái gì cũng không biết.

Tay Hạ Viễn Hàng, dịu dàng xoa bụng của cô. "Bảo bối Thủy Tinh, em chuẩn bị tốt để đón vui mừng chưa?"

Anh sẽ không nói ra sự lo lắng về cơ thể cô, không cần con, vì anh biết rõ trong lòng cô có cái bóng mờ, chỉ có sinh mệnh nhỏ này mới có thể chiếu

sáng. Nếu như cô vì cục cưng mà có chuyện gì, anh đã nói, anh vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay cô ra. Cho dù là. . . . . chết.

Tay cô nắm thật chặt lòng bàn tay của anh, rất chặt, vĩnh viễn cũng sẽ không bị tách ra.

Niềm vui này là trời xanh ban ơn cho bọn họ, bất luận như thế nào, bọn họ cũng sẽ quý trọng thật tốt.

Nhưng họ không ngờ tới, ơn đức của trời xanh không chỉ có một.

Lúc bảo bối của Hạ gia ba tuổi, ngày đầu tiên của mùa hạ đó em trai của cô bé vội vàng đến với nhân thế.

Hạ Viễn Hàng nhẹ nhàng ôm vợ, cùng nhau đứng ngoài phòng trẻ sơ sinh trong suốt, nhìn đứa nhỏ ra đời trước nửa tháng quơ múa nắm tay nhỏ của nó, tập hô hấp trong giường nhỏ.

Tim của anh lại một lần nữa bị một thứ tên là "hạnh phúc" gì đó đánh trúng, mềm thành một mảng.

Nhẹ nhàng hôn mái tóc vợ. "Bảo bối, cảm ơn em."

Cảm ơn em vẫn yêu anh, cũng cảm ơn em đã không đi xa, để cho anh có thể đuổi kịp em, cảm ơn em.

Đầu Diêu Thủy Tinh nhẹ nhàng tựa vào vai anh, nhìn con trai, nhìn ngũ quan nhỏ nhắn của nó, cảm thấy thật sự quá tốt đẹp! Trên môi cô mang theo nụ cười nhàn nhạt. "Hạ Viễn Hàng, không khách sáo."

Bọn họ đã từng bị lạc, đã từng để vượt mất, nhưng thật ra đó cũng không phải là lỗi của bất kỳ ai, chỉ bởi vì lúc đó chính họ vẫn còn quá trẻ tuổi, bản thân chưa học xong cách quý trọng.

Có người nói: ở sai thời gian gặp đúng người, là một tiếng thở dài. Thật may là, thở dài qua đi, bọn họ vẫn có thể lần nữa nhận được ân huệ của thần tình yêu. Họ bây giờ còn có thể ôm nhau, có thể yêu nhau, có thể làm bạn, thật sự là một loại hạnh phúc khó có được nhất.

Ở đúng thời gian, gặp đúng người, là một điều hạnh phúc.

Lần này cuối cùng họ gặp được hạnh phúc.

【 Phiên ngoại: Về đẹp thiếu sót】

Họ yêu nhau, họ kết hôn, họ sống chung một chỗ, tính cách của họ vẫn là. . . . . không đổi!

Nếu như được yêu thêm lần nữa làm cho họ thay đổi cái gì mà nói, thì đó chính là họ hiểu rõ đối phương hơn, yêu đối phương hơn, cũng càng muốn đoạt lấy đối phương, độc chiếm!

Giới thương nghiệp đều biết ông chủ Hạ Viễn Hàng của công ty "Viễn", giá trị con người anh hơn tỷ lại làm việc khiêm tốn, tính tình lạnh lùng, chưa bao giờ lộ rõ cái gì ra trước truyền thông, cũng không tiếp nhận bất kỳ phỏng vấn nào. Chỉ nhận những vụ làm ăn có thù lao cao, hơn nữa chỉ tiếp xúc với quản lí nam giới, ngay cả trong công ty lớn của mình cũng đều là nam giới.

Nghe nói là bởi vì vợ anh Diêu Thủy Tinh vô cùng, vô cùng không thích anh tiếp xúc với phụ nữ khác, mà Hạ Viễn Hàng cũng cam tâm tình nguyện vâng theo vợ yêu. Cũng thế, vợ của anh, tổng giám đốc điều hành chi nhánh ở nước Mỹ của Tập Đoàn Diêu Thị Diêu Thủy Tinh, với cách làm việc tàn nhẫn, cô xinh đẹp vô song, lại lạnh lùng. Mỗi trợ lý bên cạnh thậm chí là quản lí, giám đốc đều là nữ giới. Đối với bất kỳ người đàn ông nào cô cũng lạnh nhạt giữ một khoảng cách, trừ Hạ Viễn Hàng.

Hai người bọn họ, đều cực kỳ biến thái, biến thái đến đáng sợ.

Bọn họ thích yên tĩnh, không thích bị quấy rầy. Hai người giá trị con người không nhỏ ở trong một căn biệt thự trăm bình nhỏ tách rời hàng trăm biệt thự khác. Nhưng ngay cả người quét dọn cũng không có, chuyện gì cũng muốn tự tay mình thu xếp, bọn họ lại cực kỳ hưởng thụ cuộc sống như thế.

Về phần đôi cực cứng di truyền bọn họ 100% tính tình của họ, Hạ Dao và Hạ Thụy, tính cách của chúng, ách. . . . .

Chị gái Hạ Dao năm nay bảy tuổi, rất xinh đẹp lại đáng yêu. Lúc cô bé ngoan ngoãn thì có thể ngọt ngào giống như thiên sứ, nếu tà ác . . . . . vẫn không nên biết như thế nào thì tốt hơn! Em trai Hạ Thụy đáng dấp vừa giống cha vừa giống mẹ, có thể nói là tập hợp ưu điểm của cả cha và mẹ, nhưng diện mạo bọn họ lại không giống nhau, cùng nhau ra khỏi nhà, người khác đều cảm thấy bọn họ không có quan hệ máu mủ, bởi vì thật sự không có bất kỳ chỗ nào là giống nhau.

Nghe nói, hai người vợ chồng sinh con, diện mạo sẽ giống người có tính cách hơi cường thế hơn, bởi vì người tính cách cường thế gien di truyền cũng tương đối bá đạo. Nhưng Diêu Thủy Tinh và Hạ Viễn Hàng sinh con, gien di truyền sẽ phân chia đều! Chuyện này. . . . . đoán xem sẽ thế nào?

Hai bảo bối của Hạ gia, có thể nói là tập trung ngàn vạn cứng chiều trên một thân: sau khi Hạ Dao ra đời, Hạ Viễn Hàng thật sự là yêu đến không chịu được, mỗi ngày đều muốn đích thân ôm cô bé, giúp cô bé tắm, thay tả, đỡ cô bé ngủ, ngoài bú sữa, hoàn toàn không cần Diêu Thủy Tinh phải nhúng tay vào.

Sau này Hạ Thụy ra đời, cậu bé quả thật là ác ma đầu thai! Tính cách gấp gáp làm cho người ta há hốc. Chỉ cần cậu đói bụng, nếu như trong một giây không thức ăn đút vào trong miệng, tiếng khóc kia thật sự là kinh thiên động địa, quỷ thần khóc! Hơn nữa, cậu cũng chỉ chịu để Diêu Thủy Tinh

ôm, cũng chỉ có cô ấy mới có thể lừa cậu. Không có cách nào, cho nên con trai cũng chỉ có thể giao cho Diêu Thủy Tinh thôi!

Vì thế cứ như vậy xác định rõ phân công: con gái giao cho Hạ Viễn Hàng, con trai nhất định của Diêu Thủy Tinh.

Vốn như vậy rất hoàn mỹ, rất công bằng, tất cả mọi người đều cực kỳ hài lòng, cũng không có bất cứ chuyện gì.

"Mãi đến ngày đó. . . . ."

***

Đó là một sáng sớm trong lành ngọt ngào, đúng vào lúc một nhà bốn người ấm áp ăn bữa sáng.

Trước sau như một, Hạ Viễn Hàng ở trong nhà bếp bận rộn, Diêu Thủy Tinh ngồi trước bàn cầm PDA kiểm tra email. Hai cực cưng nhỏ của Hạ gia ngoan ngoãn ăn điểm tâm, tất cả đều tốt đẹp mà hạnh phúc.

". . . . . Tôi đã điều chuyên gia tính toán đến, cậu ta biết ý của tôi. Uh`m trước ba giờ hôm nay tôi muốn thấy kế hoạch hoàn chỉnh." Hạ Viễn Hàng bình tĩnh lấy ống nghe điện thoại xuống, mang trứng gà xinh đẹp bày trên khay, bung đi ra.

Rõ ràng làm chuyện nhà cũng không hao tổn một chút khí khái đàn ông nào của anh, vẻ mặt hồ hởi, dáng vẻ bung đĩa sứ ung dung mà mạnh mẽ.

Diêu Thủy Tinh ghét nhất là ăn đồ sống cho nên cho cô trước tiên trứng phải thật xốp giòn thơm ngon. Khẩu vị Hạ Dao giống anh như đúc, thích trứng nhẹ nhàng chảy ra chất lỏng đỏ vàng tươi ngon. Về phần con trai Hạ Thụy, tính cách của nó thật sự là quá nóng vội rồi, Hạ Viễn Hàng nói như vậy thì hẳn sẽ không chuẩn bị thức ăn rán cho nó. Cho nên phần của bạn nhỏ Hạ Thụy trứng luộc thơm mềm.

Bọn nhỏ rất lễ phép nói cảm ơn, anh yêu thương sờ sờ đỉnh đầu của bọn chúng, ngòì xuống thì Diêu Thủy Tinh đưa tay rót cho anh một ly sữa tươi. Trao đổi ánh mắt với vợ một cái, yêu thương say đắm nồng đậm chuyền giữa hai đôi lông mày.

Bánh mì nướng vàng, bánh sừng bò tươi mới vừa miệng, bữa ăn sáng kiểu tây phương ngập tràn mùi sữa nồng đậm, một nhà bốn người ngòì vây quanh bàn ăn sạch sẽ trơn bóng. Nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, con trẻ đáng yêu, tất cả đều hạnh phúc như một bức tranh.

Đáng tiếc. . . . .

"Hạ Thụy, sáng sớm em đã cướp của chị, đáng ghét!" Tiếng chị gái nhỏ của Hạ gia tức giận, mềm mại giòn giã dễ vỡ mà trong veo, đôi môi trắng trẻo mũm mĩm cong lên như thạch hoa quả trong suốt.

Thì ra em trai ăn xong phần của mình, nĩa thuận tiện vươn đến đĩa của chị gái lấy mẫu bánh mì nướng, khiến cho chị gái tức giận nhìn chằm chằm. Hạ Thụy tuổi còn nhỏ nhưng vô cùng bình tĩnh, trong khi chị gái bắn ra ánh mắt tóe lửa thì cậu tự nhiên gặm xong mẫu bánh mì nướng. Lại đưa tay kéo cái giỏ đặt giữa bàn, bên trong còn rất nhiều bánh sừng bò vàng óng ánh rực rỡ, cậu nhanh chóng giải quyết .

Chị gái giận đến cắn răng, muốn ra tay tranh đoạt thức ăn của cậu, ai biết thằng nhóc vô cùng nhanh nhạy ôm bánh bao nhảy xuống ghế, chạy đến bên cạnh mẹ thương yêu nhất, chui vào.

Diêu Thủy Tinh ôm con trai đặt trên đầu gối, khẩu vị Hạ Thụy Sinh cực kì tốt, dáng dấp vô cùng rắn chắc! Ngũ quan và dáng dấp tuần tú, mắt giống Hạ Viễn Hàng đúc, thâm sâu mà mê người, mũi và đôi môi giống Diêu Thủy Tinh, sau khi tổ hợp ưu điểm của cả hai bên, cậu đi tới chỗ nào thì cũng là một soái ca nhỏ, cực kỳ được yêu thích.

Đưa tay lau vụn bánh mì ở khóe miệng con trai, nhẹ giọng dẫy dỗi: "Tiểu Thụy không được giành thứ gì với chị gái, biết chưa?"

Ai ngờ con trai không nói tiếng nào, bụng ly sữa đã uống một nửa trước mặt cô lên, ngửa đầu uống cạn toàn bộ.

Chuyện này. . . . .

Vợ chồng hai người không nói, nhìn nhau một cái. Người không biết còn tưởng rằng Hạ gia rất nghèo, có thể để con trai bảo bối bị đói thành như vậy. Trờ mới biết, mặc dù Hạ Thụy không thích nói chuyện, tuy nhiên cậu sức ăn tốt trời sinh.

"Được rồi, được rồi." Công việc trấn an con gái luôn luôn giao cho cha thân yêu của cô bé. Hạ Viễn Hàng vuốt mái tóc đen của con gái. Anh thích nhất là đôi mắt của con gái, cực kỳ giống Diêu Thủy Tinh. "Nên chuẩn bị ra cửa, sắp trễ rồi."

Hạ Dao dậm chân, muốn dạy dỗ em trai ác bá cường hào một cái, nhìn thời gian quả thật cũng không còn nhiều. Hơn nữa, thật ra thì cô thật sự thương yêu em trai nhất, cũng không nỡ dạy dỗ nó. . . . . Hừ, coi như nó gặp may!

Cô trượt xuống cái ghế, đi sửa sang lại cặp sách.

Diêu Thủy Tinh ôm con trai đứng lên. "Tiểu Thụy chuẩn bị xong cặp sách chưa?"

Hạ Thụy yên tĩnh gật đầu, gương mặt trắng nõn phiểm phấn hồng nhàn nhạt, xem ra đặc biệt đáng yêu.

Cô để con trai xuống cho cậu bé tự mình đi lấy cặp sách, thuận tiện nhắc nhở con gái: "Tiểu thư Hạ Dao, nếu như nếu để mẹ phát hiện con mua cỗ phiếu, mẹ sẽ rất tức giận, biết chưa?"

"Cha. . . . ." Hạ Dao vội vàng viện minh.

Hạ Viễn Hàng trực tiếp làm như không nghe thấy, lúc đầu dạy con bé đã giao ước cẩn thận rồi, chuyện mình làm, mình chịu. Tuy nhiên con gái có vài khả năng trời sinh, chỉ dạy qua mấy lần, con bé đã nhận thấy được đường đi của cỗ phiếu làm cho anh rất kiêu ngạo. Nhưng Diêu Thủy Tinh lại không vui.

"Con kêu người nào cũng vô ích!" Diêu Thủy Tinh nghiêm túc nói. Hôm qua lúc đi đón con gái tan học, ai ngờ lại bị chủ nhiệm lớp học của con bé trách. Thì ra Hạ Dao không những tự mình mua mà còn dẫn dắt các bạn học cùng lớp cũng mua! Tuổi con bé còn nhỏ như vậy, đã chơi loại trò chơi tiền bạc này, cô cực kỳ, cực kỳ không thích! Dù con bé dùng của tiền tiêu vặt của mình kiếm tròn hai vạn đô-la, cũng không thể lấy! "Đó không phải chuyện đùa bé tuổi như con nên làm, biết không?"

Hạ Dao cong môi, cúi đầu. . . . . len lén làm cái mặt quỷ, cô bé nghe theo mới là lạ!

"Về phần con, Tiểu Thụy." Diêu Thủy Tinh quay đầu, nhìn con trai yên lặng đứng ở một bên, nháy mắt với Hạ Viễn Hàng. Nếu cô đối phó với con gái, vậy con trai dĩ nhiên là đến phiên anh. Hạ Viễn Hàng rất biết ý mở miệng tiếp lời: "Tiểu Thụy, nếu như con còn đánh nhau với đứa trẻ khác ở nhà trẻ, cha sẽ xử lý con."

Hạ Thụy từ từ ngược mắt, nhìn anh.

Vì thức ăn mà đánh nhau với người khác, con trai của Viễn Hàng anh có thể thích ăn đến như thế sao?

Ngày hôm qua khi anh đi đón con trai, cô giáo nhà trẻ nói Hạ Thụy vì trong giờ ăn cơm trưa, người bạn nhỏ bàn kế bên giành món ăn trong chén

thằng bé, nó trực ra tay đánh nhau, đánh cho người bạn nhỏ kia khóc rất thâm thắm!

Làm sao nó có thể bạo lực vậy chứ? Rõ ràng tính cách lạnh lùng như thế nhưng lại vừa nóng nảy vội vụng lại vừa thích đánh nhau, cứ ba ngày hai bữa lại đánh nhau với các bạn nhỏ khác, rốt cuộc là giống ai?

Còn có thể giống ai? Trong lòng Diêu Thủy Tinh than thở, nhìn chồng.

Bạn nhỏ Hạ Thụy đột nhiên đứng dậy, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người "phịch phịch phịch" chạy đến tủ lạnh lấy ra một hộp sữa tươi, sảng khoái uống hết, lại bung bánh sừng bò còn dư lại trong nhà bếp ra, chạy trở về, cắm đầu cắm cổ ngồi xuống, ở đó bắt đầu ăn.

"Con còn ăn?" Hạ Viễn Hàng nhìn chằm chằm con trai có khẩu vị tốt, có một loại cảm giác im lặng hỏi ông trời.

Hạ Thụy rất dứt khoát phun ra một chữ: "Đói."

"Tiểu Thụy, cha nói con có nghe thấy hay không?" Diêu Thủy Tinh cau mày, tính cách hai đứa nhỏ sao lại khác nhau nhiều vậy?

Hạ Dao tinh quái, Hạ Thụy im lặng mà nóng nảy.

"Mẹ." Hạ Dao đột nhiên mở cửa, "Hôm qua thầy Tom của bọn con vẫn liên tục muốn nói chuyện với mẹ, hai người tán gẫu lâu như vậy là đang tán gẫu cái gì?"

Hạ Thụy giương con mắt, nhìn về phía cha mình: "Hôm qua cô Amy cần phải dựa vào trong ngực cha, cô ấy rất không thoải mái sao?"

Hai đứa nhỏ này! Hạ Viễn Hàng và Diêu Thủy Tinh liếc mắt nhìn nhau thật sâu. Diêu Thủy Tinh cười lạnh: "Muốn châm ngòi ly gián, các con còn

non lắm!" Đưa tay chỉ cửa chính. "Các con đã thông minh như vậy, mẹ nghĩ các con nên tự đi nhờ xe đi học, hẳn không có vấn đề chứ?"

Bình thường họ đều tự phụ trách đưa đón một người, có điều hôm nay. . . . họ có chuyện quan trọng hơn phải xử lý, không quan tâm đến rồi!

***

Hai đứa quỷ nhỏ trực tiếp bị ném đi ra khỏi cửa. "Rầm" một tiếng bị nhốt ngoài cổng chính, hai người bọn chúng nhìn nhau.

Hạ Thụy cúi đầu nhìn bánh sừng bò bị lấy lại trong tay một cái, rất chậm, rất chậm nắm chặt quả đấm.

"Quá đáng quá rồi!" Hạ Dao dậm chân, sau đó hình như là nhớ đến cái gì, cúi đầu vô cùng dịu dàng em trai: "Trên người em có bao nhiêu tiền?"

Hạ Thụy ngẩng đầu, lửa giận tầng tầng lớp lớp trong mắt: "Đó là tiền của em!"

"Nhưng chúng ta ngồi xe phải cần tiền nha!"

"Đó cũng là tiền của em!" Hai thứ cuộc đời Hạ Thụy không thể chia sẻ với người khác nhất đó là thức ăn và tiền bạc.

"Nếu không, chúng ta góp tiền chung, phân chia đều, có được không?" Con người của của chị gái Hạ gia đảo một chút, lại có một chủ ý. Dù sao, tiền của cô bé cũng mua cỗ phiếu rồi, trên người chỉ có một chút tiền.

"Hừ!" Hạ Thụy đi về.

"Em làm gì đấy?"

Cậu bé xoay người, rất ngầu nhìn chăm chăm: "Em không tin họ sẽ không tức giận."

Cô bé nhỏ lập tức hiểu ý, kéo em trai vòng qua hành rào trắng quanh sân, từ khe hở nhỏ nhìn vào trong nhà, cửa sổ sát đất mở rộng vẫn có thể nhìn vào phòng khách.

"Em dám nói chuyện với tên đàn ông khác?" Hạ Viễn Hàng đứng trong phòng khách, gương vẽ mặt tức giận.

"Tựa vào trong lòng anh? Hạ Viễn Hàng, anh thật làm cho người ta bất ngờ!" Ý lạnh trên mặt Diêu Thủy Tinh nặng hơn, hai người hung hăng nhìn thẳng vào mắt nhau.

Một phút trôi qua, đột nhiên Diêu Thủy Tinh động thủ, nắm quyền, ra tay mạnh mẽ

Bọn họ quần lầy vô cùng lưu loát, chén đĩa rồi cả ly, tất cả chịu liên lụy bị thảm. Rất nhanh, đại sảnh vốn xinh đẹp, sạch sẽ bị đập vỡ thành một vùng ngổn ngang.

"Trời, lại đánh nhau! Lần này không biết ai sẽ thắng." Hạ Dao lắc đầu thờ dãi.

Hạ Thụy vẫn rất ngầu ném ra hai chữ: "Ngây thơ."

Sau đó hai người tiếp tục thương thức.

"Anh đã nói với em, không được phép nói chuyện với đàn ông khác, cô gái này em nhất định không nghe dạy dỗ hả?" Nút áo sơ mi của Hạ Viễn Hàng bị tháo ra, lộ ra một mảng lồng ngực lớn trần trụi mà rắn chắc, nhưng phía trên đã trải rộng vết tích màu hồng.

"Cô ta chạm anh ở chỗ nào? Chạm vào đâu?" Tóc Diêu Thủy Tinh vốn xinh đẹp tảo lục ra, có một sự xinh đẹp mạnh mẽ.

Hạ Viễn Hàng khẽ nguyên rửa, kéo cô qua, ra sức hôn, dường như muốn trừng phạt cô dám nói chuyện với tên đàn ông khác. Còn Diêu Thủy Tinh thì cắn môi của anh, khi anh vì đau mà buông cô ra thì cô nhào tới, chủ động hôn anh.

Rất nhanh, tình huống trở nên mất khống chế; bọn họ hôn kịch liệt mà điên cuồng, Hạ Viễn Hàng đưa tay kéo lấy hông của cô, ôm cô lên, đi thẳng lên lầu.

Rất tốt, trò chơi kết thúc.

"Còn nói chằm ngòi ly gián, chúng ta quá non."

"Giả bộ cái gì cũng không quan tâm."

"Đúng! Rõ ràng đang nghi ngờ."

"Quan tâm muốn chết!"

"Không sai! Này, Tiểu Thụy, lấy tiền của em ra đi! Nếu không chúng ta sẽ bị trể học."

"Hừ, không!"

"Chị dẫn em đi mua đồ ăn nhé!"

"Chị lừa gạt đứa nhỏ à?"

Nó không phải đứa nhỏ. . . . . sao?

Hai chị em vừa vừa cãi vã, vừa càng chạy càng xa.

Cho nên nói hạnh phúc ngọt ngào cũng chỉ nhìn vào mọi người. Hoàng tử và công chúa từ đó trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, kết cục trẻ con như vậy dù sao cũng chỉ có trong chuyện cổ tích.

Này, như bọn họ vậy tính là. . . . . hạnh phúc sao?

***

Tiến vào, chặt khít; bao lấy, ngang tàng; bắp thịt và sức lực, mồ hôi và thở gấp, điên cuồng cực hạn đi qua, dư vị ngân nga.

Anh ôm cô thật chặt ở trong ngực, cơ thể của bọn họ vẫn hết sức triền miên kết hợp với nhau, không nỡ tách ra.

Khuôn mặt của cô dán vào trên da thịt phủ kín mồ hôi của anh, hơi thở gấp gáp, giữa lòng mây, trong mắt đều là xuân sắc vô hạn.

"Diêu Thủy Tinh, anh yêu em, chỉ yêu em."

"Ừm."

"Cho nên không được ép anh nổi điên, hử?"

"Hạ Viễn Hàng."

"Em thích anh đến phát điên, thích đến. . . . . Không được."

Môi của bọn họ dính vào nhau lần nữa, cứ như vậy liên tục hôn, hôn đến thiên hoang địa lão (lâu như trời đất), hôn hết đời này, đời sau vẫn muốn ở chung một chỗ.

Không phải không rõ ràng là người khác với đối phương mà nói cũng chỉ là trang trí, đều không có ý nghĩa, tuy nhiên lại vẫn sẽ cứ để ý, sẽ không vui. Nhưng không vấn đề gì, nếu để ý vậy thì để ý cho đủ đi! Họ, cứ tiếp tục yêu như vậy đi! Có lẽ điên cuồng, có lẽ biến thái, có lẽ không thể tưởng tượng nổi, nhưng. . . . . cảm giác thật tốt đẹp.

Người yêu, cho dù cãi vã, cho dù có đấu đá thì vẫn có được hạnh phúc của bản thân, không phải sao?

Có lẽ, tính cách của bọn họ là đều không thể bù đắp được thiếu sót, có lẽ bọn họ vĩnh viễn cũng không thay đổi, nhưng có lúc thiếu sót cũng là một loại vẻ đẹp. Ít nhất, bọn họ quả thật rất hạnh phúc! Uh`m. . . . . hạnh phúc vô cùng, vô cùng "dữ dội".

Thế là đủ rồi.

Vợ chồng kỳ quái cộng thêm hai đứa con kỳ quái, cũng là một gia đình hoàn mỹ và hạnh phúc, không phải sao?

【 Hết trọn bộ 】

-----oOo-----

